

My name is
 Sam. I'm from
 the United States.
 I'm going to
 visit my family
 in Vietnam.

Chào anh, chào chị và cả gia đình anh chị.
 Tôi rất vui khi được đến thăm Việt Nam. Tôi sẽ đi
 thăm các bạn học sinh của lớp tôi và đi
 thăm các bạn họ hàng.

Sau là anh chị đi thăm họ nhà họ hàng ở
 quê anh chị. Tôi đi thăm các bạn học sinh
 ở trường rồi anh chị đi thăm họ nhà họ hàng
 ở quê anh chị. Tôi rất vui khi được đến thăm
 Việt Nam.

Trong hành trình đi thăm họ nhà họ hàng ở
 quê anh chị. Tôi đi thăm các bạn học sinh
 ở trường rồi anh chị đi thăm họ nhà họ hàng
 ở quê anh chị. Tôi rất vui khi được đến thăm
 Việt Nam.

Series: **HÀNH TRÌNH ĐẾN NHÀ**
 Title: **ĐI THĂM HỌ HÀNG**
 Author: **TRẦN THỊ THUYẾT**
 Publisher: **TRƯỜNG THẠCH KIỆT**

HÀNH TRÌNH ĐẾN NHÀ

TRẦN THUYẾT là một nhà văn trẻ, hiện đang sống và làm việc tại Hà Nội. Bà là tác giả của nhiều tác phẩm văn học, trong đó có cuốn sách này. Bà cũng là một nhà nghiên cứu văn học và phê bình văn học.

ĐI THĂM HỌ HÀNG là một cuốn sách thuộc bộ sưu tập 'Hành Trình Đến Nhà'. Cuốn sách kể về hành trình của một cô gái trẻ đi thăm họ hàng ở quê nhà. Đây là một tác phẩm văn học hiện đại, phản ánh đời sống và tâm tư của giới trẻ Việt Nam.

TRẦN THUYẾT
ĐI THĂM HỌ HÀNG
 9786040000000

HÃY CỨU EM (RESCUE ME)

Tác giả: Rachel Gibson

Công ty phát hành: Chilbooks

Nhà xuất bản: NXB Thời Đại

Ngày xuất bản: 16-10-2012

Chủ dự án: Trần Ngọc Tuyên

Chụp pic: Hana Lee

Nhóm beta lần 1:

**Ken Shita, Ta Thanh Sơn, Mimi Ngọc, Không Chỉ Mình Tôi,
Thanh Nguyễn**

Beta:

Đánhboss Xongmới Ngủ ngon

Ebook: TT

MỤC LỤC

~Nội dung sách~

~Giới thiệu tác giả~

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

~Nội dung sách~

Một cuốn sách đem lại nhiều điều bất ngờ thú vị cho những cô gái độc thân

Cô 33 tuổi, chưa kết hôn và bị nhét vào một chiếc váy phù dâu màu hồng Bubble Yum. Và cả thị trấn đều muốn sắp xếp cho cô gặp gỡ bất kỳ ai...

Ai sẽ giải cứu Sadie Hollowell đây?

Sadie là một cô gái độc thân đã mạnh dạn rời bỏ thị trấn quê nhà Lovett, Texas để tìm kiếm cuộc sống mới không có người nhòm ngó hoặc thắc mắc vào đời tư của cô. Giờ cô trở về và nghĩ sẽ mời một người lạ mặt, cơ bắp cuồn cuộn và dễ nhìn đến đám cưới em họ cô.

Vince Haven vốn là lính đặc nhiệm SEAL ở Afghanistan, đang nán lại Lovett để thăm bà dì gàndở- người sở hữu cửa hàng Gas and Go. Và dì anh đã đưa ra một lời đề nghị mà anh không cách nào chối từ. Có thể anh sẽ lưu lại Lovett một thời gian. Nói không chừng anh sẽ thành công với cửa hàng Gas and Go. Và biết đâu anh sẽ giải cứu được Sadie khỏi cái váy cưới màu hồng đó...

~Giới thiệu tác giả~

Rachel Gibson sinh ở Boise, Idaho, USA. Cha cô làm việc cho một công ty điện thoại, mẹ cô làm nội trợ. Hiện sống cùng chồng và 3 con tại Boise.

Sáng tác văn do ảnh hưởng từ tiểu thuyết lãng mạn The Spanish Rose (tác giả Shirlee Busbee). Độc giả yêu thích văn chương của cô bởi khám phá được hơi thở mới của dòng văn học lãng mạn hiện đại. Bốn cuốn sách của cô đều trong danh sách Top 10 cuốn sách văn học lãng mạn được yêu thích nhất trong năm của Mỹ (Ten Favorite Books of Year của Romance Writer of America). Tiểu thuyết đầu tay Simply Irresistible trong top Sách bán chạy do tờ New York Times và USA Today bình chọn.

Các giải thưởng:

The Golden Heart Award, 1994.

National Reader's Choice Award for Best Single Title Contemporary.

Amazon Editor's Top Pick.

Ứng viên của giải Quill của Publisher Weekly và tiểu thuyết lãng mạn bán chạy nhất của Borders vào năm 2006.

Cuốn True Confessions — Rita Award for Best Contemporary Single Title, 2002.

Cuốn Not another bad date (Không phải tình hò) đoạt giải Rita 2009 (giải thưởng danh giá cao quý nhất của Romance Writers of America.

Đã xuất bản:

1. Không phải tình hò
2. Rắc rối với ngày Valentine
3. Vương phải tình em
4. Nói dối và hẹn hò trực tuyến
5. Không còn tâm trạng để yêu
6. Không gì ngoài rắc rối

7. Bí mật của Jane
8. Hẳn là yêu
9. Giã biệt tình xa
10. Lola chạy trốn
11. Thảm họa tình
12. Người đàn ông của tôi
13. Tình yêu trở lại
14. Hãy cứu em

Sắp xuất bản:

15. Crazy on you

Chương 1

Vào ngày mùng ba tháng Mười hai năm 1996, Mercedes Johanna Hollowell đã tạo nên một thảm họa thời trang. Nhiều năm trời, Sadie đã mấp mé bên bờ vực thảm họa - phối đồ họa tiết hoa văn với đồ kẻ ô vuông trong khi đi đôi sandal trắng ^[1] sau ngày Quốc tế Lao động. Nhưng cú ngã cuối cùng đẩy cô vào thảm họa, khủng khiếp hơn cả đôi sandal trái thối, xảy ra vào buổi tối cô xuất hiện ở Ngôi sao khiêu vũ điệu Cotillion dịp Giáng sinh của Texas với mái tóc thẳng đơ như xác động vật chết trên đường.

[1]: Ở một số nơi của Mỹ có một vài điều lệ về những gì không được mặc sau ngày Lễ lao động (ngày thứ hai đầu tiên của tháng Chín) như không mặc đồ trắng, không đi sandal, không mặc vải lanh, không đi giày hở mũi, không mặc đồ màu sáng.

Tất cả mọi người đều biết người nào có mái tóc càng cao thì người đó càng gần Chúa hơn. Nếu Chúa định cho phụ nữ có mái tóc thẳng, ngài đã chẳng truyền cảm hứng cho con người phát minh ra gel tạo kiểu tóc, lược đánh tóc phồng và Aqua Net Extra Super Hold ^[2]. Tất cả mọi người đều biết để tóc thẳng là một hành động lãng nhục thời trang, họ cũng biết nó gần như là một tội ác. Cũng như việc uống rượu trước khi đi lễ ngày Chủ nhật hay ghét bóng bầu dục.

[2]: Một loại keo xịt tóc.

Sadie lúc nào cũng có chút... lạ. Khác người. Không phải khác theo kiểu điên điên khùng khùng. Không giống bà London, người hay sưu tập mèo, tạp chí và cắt cỏ bằng kéo. Sadie hoang tưởng hơn. Như lần cô nảy ra ý niệm trong cái đầu sáu tuổi của mình là nếu đào đủ sâu thì cô sẽ đào được vàng vậy. Cứ như thể gia đình cô cần tiền. Hay cái lần cô nhuộm mái tóc vàng thành màu hồng chói lọi và tô son đen. Đó cũng là lúc cô bỏ bóng chuyền. Mọi người đều biết nếu một gia đình được ban cho một đứa con trai, lẽ tự nhiên là cậu nhóc đó sẽ chơi bóng bầu dục. Con gái thì chơi bóng

chuyên. Đó là luật. Như lời răn thứ mười một^[3]: Các bé gái phải chơi bóng chuyên, nếu không sẽ phải chịu sự kỳ thị của dân Texas.

[3]: Trong Kinh Thánh có tổng cộng mười điều răn về đạo đức và tín ngưỡng tôn giáo, mười điều răn này đóng vai trò rất quan trọng trong đạo Thiên Chúa.

Rồi có lần cô đã quyết định rằng bộ đồng phục của đội khiêu vũ trường trung học Lovett thể hiện sự phân biệt giới tính và kiến nghị trường học kéo dài tua rua trên đồng phục của đội nhảy nữ. Cứ làm như tua rua ngắn tai tiếng hơn mái tóc phẳng vậy.

Nhưng nếu Sadie có hoang tưởng và trái thối đi nữa thì cũng chẳng ai trách cô. Cô là một đứa trẻ “sinh muộn”. Con gái một chủ trại gia súc ương ngạnh, ông Clive, và bà vợ đáng mến của ông, bà Johanna Mae. Bà Johanna Mae là một phụ nữ miền Nam. Tốt bụng và rộng rãi, và khi bà chọn ông Clive, gia đình bà, cũng như thị trấn Lovett, có hơi sùng sốt. Ông Clive lớn hơn bà năm tuổi và cứng đầu như một con la già. Ông được sinh ra trong một gia đình dòng dõi, đáng kính, nhưng phải nói thật là, tính ông trời sinh đã hay gắt gỏng và cư xử có chút thô lỗ. Không giống bà Johanna Mae. Bà Johanna Mae từng là nữ hoàng sắc đẹp, chiến thắng mọi vương miện từ Hoa hậu Nhí cho tới Hoa hậu Texas. Bà đã về nhì trong cuộc thi Hoa hậu Mỹ vào năm bà đi thi. Bà hẳn đã chiến thắng nếu vị giám khảo thứ ba không phải là người ủng hộ bình đẳng giới tính.

Nhưng bà Johanna Mae cũng lạnh lợi ngang với sắc đẹp của mình. Bà tin rằng người đàn ông của bạn có biết sự khác biệt giữa bát xúp và bát nước rửa tay hay không chẳng quan trọng. Một người phụ nữ giỏi giang lúc nào cũng có thể dạy đàn ông cách phân biệt. Quan trọng là người đàn ông đó đủ khả năng mua cả hai loại, và ông Clive Hollowell chắc chắn là có đủ tiền để bà mua đồ ở Wedgwood và Waterford.

Sau đám cưới, bà Johanna Mae an cư tại ngôi nhà lớn ở trang trại JH để chờ đón con cái chào đời, nhưng sau mười lăm năm thử mọi cách từ phương pháp tính ngày rụng trứng cho tới thụ tinh nhân tạo, bà Johanna

Mae vẫn không thể mang thai. Hai người họ đã chấp nhận cuộc hôn nhân không có con cái và bà Johanna Mae đã lao vào làm tình nguyện. Tất cả mọi người đều đồng ý rằng bà gần như là một vị thánh, và cuối cùng ở tuổi bốn mươi, bà được ban tặng một đứa trẻ “kỳ diệu”. Đứa bé được sinh sớm một tháng bởi vì, như mẹ cô bé luôn nói, “Sadie không thể đợi đến lúc được ra khỏi bụng mẹ và ra lệnh cho mọi người.”

Johanna Mae chiều theo mọi ý muốn nhất thời đứa con duy nhất. Bà cho Sadie tham dự lễ hội sắc đẹp đầu tiên vào lúc sáu tháng, và năm năm sau, Sadie đã mang về một đồng vương miện và dây choàng vai. Nhưng do Sadie có xu hướng xoay tròn hơi quá nhiều, hát hơi quá to và ngã khỏi sân khấu ở cuối bài nhảy, cô không bao giờ hoàn thành ước mơ đạt danh hiệu cao quý nhất của mẹ cô. Ở tuổi bốn lăm, Johanna Mae đã qua đời vì một cơn đau tim bất ngờ, và giấc mộng nữ hoàng sắc đẹp mà bà dành cho con gái cũng chết theo bà. Việc chăm sóc Sadie được chuyển cho ông Clive, người thoải mái khi ở giữa những chú bò Hereford và những người chăn gia súc hơn là ở cạnh một cô bé thích có thạch anh hơn là phân bò trên bột.

Clive đã làm hết sức mình để nuôi dạy Sadie thành một quý cô. Ông đưa cô tới trường dạy xã giao của bà Naomi để học những thứ mà ông không có thời gian cũng như khả năng để dạy cô, nhưng ngôi trường dạy xã giao chẳng thể thế chỗ một người phụ nữ ở nhà. Trong khi các cô bé khác về nhà và thực hành các bài học nghi thức, Sadie lột váy và nghịch ngợm. Kết quả của thứ học vấn tạp nham ấy, Sadie biết cách nhảy valse, sắp xếp bàn ăn và giao tiếp với các vị lãnh đạo. Cô cũng có thể chửi thề như một gã cao bồi và nhổ nước bọt như một tay chăn gia súc.

Không lâu sau khi tốt nghiệp trường trung học Lovett, cô đã đóng gói đồ đạc lên chiếc Chevy của mình và hướng đến một trường đại học đất cát cỏ nào đó ở California, bỏ lại cha cô và những đôi găng tay nhảy điệu cotillion đầy bùn đất sau lưng. Chẳng có mấy người gặp lại Sadie sau đó. Không tính cả người cha tội nghiệp của cô, và theo như mọi người biết, cô chưa bao giờ kết hôn. Một việc hết sức đáng buồn và không tài nào hiểu nổi bởi vì, thực sự thì, kiếm được một người đàn ông khó thế sao? Đến Sarah Louise

Baynard-Conseco, người không may sinh ra với thân hình vạm vỡ như cha mình, Buddy Baynard Bự, cũng tìm được một tấm chồng cơ mà. Tất nhiên, Sarah Louise đã gặp chồng mình qua trang prisoner.com^[4]. Hiện giờ anh chồng Conseco đang cư trú ở San Quenti^[5] cách đây hai nghìn hai trăm cây số, nhưng Sarah Louise đã bị anh ta thuyết phục rằng anh ta hoàn toàn không phạm phải những tội mà vì chúng anh ta đã bị tống giam một cách vô lý, và lên kế hoạch sinh con cho anh ta sau mười năm nữa khi anh ta được thả ra.

[4]: Một trang web của tù nhân.

[5]: Tên nhà tù lâu đời nhất ở Mỹ, chỉ giam giữ phạm nhân nam, nằm ở California.

Cầu chúa phù hộ cho cô ta.

À phải, thỉnh thoảng cơ hội chọn chồng ở một thị trấn nhỏ là rất hữu hạn, nhưng đó là lý do con gái đi học đại học. Ai ai cũng biết lý do đầu tiên một cô gái độc thân đi học đại học không phải là để đạt bằng cấp cao hơn, mặc dù điều đó cũng quan trọng. Biết cách tính giá đồ bạc của cụ mình lúc nào cũng là chuyện thiết yếu, nhưng ưu tiên hàng đầu của một cô nàng độc thân là tìm cho mình một tấm chồng.

Và Tally Lynn Cooper, cô em hai mươi tuổi bên họ mẹ cô, đã làm vậy. Tally Lynn gặp định mệnh của mình ở trường Texas A&M và trong vài ngày ngắn ngủi nữa thôi sẽ cưới. Mẹ của Tally Lynn nhất quyết bắt Sadie Jo làm phù dâu, một việc mà khi nhìn lại thì hóa ra là một sai lầm. Không chỉ là do cách Tally Lynn chọn váy hay kích cỡ viên kim cương của con bé, hay khả năng liệu ông cậu Frasier ngừng dùng nước sốt và cư xử đàng hoàng, câu hỏi cháy bỏng trong tâm trí tất cả mọi người là liệu Sadie Jo đã chọn được cho mình một gã đàn ông chưa, bởi vì thật sự thì việc đó có thể khó khăn đến mức nào cơ chứ? Kể cả với một cô gái có mái tóc thẳng trái thái và bị hoang tưởng?

***

Sadie Hollowell ấn nút trên cửa chiếc Saab và khung kính trượt xuống vài phân. Không khí ẩm áp lùa qua khe hở và cô lại ấn nút hạ cửa xuống thêm một chút. Gió bắt lấy vài sợi tóc trên mái tóc thẳng màu vàng và thổi chúng bay khắp mặt cô.

“Kiểm tra danh sách niêm yết ở thành phố Scottsdale hộ tớ.” Cô nói vào chiếc BlackBerry đang áp lên má mình. “Căn hộ ba phòng ngủ San Salvador.” Khi trợ lý của cô, Renee, kiểm tra căn hộ đó, Sadie liếc ra ngoài cửa sổ xe nhìn những mẫu đất bằng phẳng của vùng cán xoong Texas. “Nó đã được treo biển chuẩn bị bán chưa^[6]?” Thỉnh thoảng một nhà môi giới chờ vài ngày mới treo biển chuẩn bị bán với hy vọng một đại lý khác sẽ nhảy vào và họ kiếm được thêm chút đỉnh. Lũ khốn lén lút.

[6] Nguyên văn là “pending sale”: một thuật ngữ bất động sản, chỉ rằng người bán bất động sản đã chấp nhận một lời đề nghị mua nơi đó và nó đang trong quá trình bán (nhưng chưa chính thức thuộc chủ mới).

“Rồi.”

Cô thở phào một hơi. “Tốt.” Trên thị trường hiện giờ, mỗi hợp đồng bán ra đều đáng giá. Kể cả hoa hồng có ít ỏi đi nữa. “Mai tớ sẽ gọi cho cậu.” Cô tắt máy và ném di động vào chỗ đựng cốc.

Bên ngoài cửa xe, những vệt nâu, nâu và nâu trôi vụt qua, chỉ bị ngắt quãng bởi những hàng tua-bin gió ở đằng xa, cánh quạt của chúng chậm rãi quay trong làn gió Texas oi bức. Những ký ức thời thơ ấu và cảm xúc xưa kia chậm chậm xoay tròn trôi qua đầu cô. Cô cảm nhận được thứ cảm xúc lẫn lộn xa xưa. Những cảm xúc cũ kỹ luôn nằm im cho tới khi cô vượt qua ranh giới Texas. Một cảm xúc lẫn lộn của tình yêu và sự khao khát, nỗi thất vọng và những cơ hội đã vụt mất.

Vài ký ức xưa cũ nhất là khi mẹ cô mặc đồ cho cô tham dự một lễ hội. Những ký ức đó đã phai mờ theo năm tháng, những bộ cánh dự thi lòe loẹt và chồng tóc giả kẹp vào đầu cô chỉ còn là hồi tưởng nhạt nhòa. Dầu vậy, cô vẫn nhớ những cảm xúc khi ấy. Cô nhớ được niềm vui, sự phấn khích và bàn tay an ủi của mẹ cô. Cô nhớ cả cái cảm giác hồi hộp và sợ hãi. Muốn

làm tốt. Muốn làm hài lòng, nhưng chẳng bao giờ làm được. Cô nhớ nỗi thất vọng mà mẹ mình đã cố nhưng không thể giấu kín mỗi lần con gái bà thắng giải “bức ảnh được ưa thích nhất” hay “trang phục đẹp nhất” nhưng không thắng được vương miện cao nhất. Và sau mỗi cuộc thi, Sadie lại nỗ lực nhiều hơn. Cô hát to hơn, lắc hông mạnh hơn, hay tăng thêm cử động của chân vào màn trình diễn của mình, và càng cố gắng bao nhiêu thì cô càng thêm lệch tông, ngã khỏi bậc thang hay ngã khỏi sân khấu. Giáo viên của cô luôn bảo cô phải bám lấy những gì họ đã luyện tập. Làm theo kịch bản, nhưng tất nhiên chẳng khi nào làm được. Cô luôn luôn khó mà thực hiện và nói theo những gì được dạy.

Cô nhớ mang máng về đám tang mẹ mình. Tiếng nhạc organ vang dội khắp các bức tường gỗ của nhà thờ, những băng ghế dài cứng ngắc. Buổi họp mặt sau đám tang ở JH và những bộ ngực đậm mùi oải hương của các dì cô. “Bé con mồ côi tội nghiệp,” họ đã thủ thỉ như vậy khi cắn bánh bích quy phô mai. “Chuyện gì sẽ xảy tới với bé con mồ côi tội nghiệp của chị tôi?” Lúc ấy cô không còn bé con và cũng chẳng mồ côi.

Ký ức về cha cô sống động và rõ nét hơn. Hình bóng của cha cô in trên nền trời mùa hè xanh vô tận. Đôi tay to lớn quăng cô lên yên ngựa và cô níu chặt lấy yên khi phi thật nhanh để đuổi kịp ông. Trọng lượng bàn tay đặt trên đỉnh đầu cô, làn da thô ráp vương vào tóc cô khi cô đứng trước quan tài trắng toát của mẹ mình. Bước chân ông đi qua cửa phòng ngủ cô khi cô khóc đến thiếp đi.

Mối quan hệ giữa cô với cha mình lúc nào cũng khó hiểu và khó khăn. Một sự giằng giật. Một cuộc chiến cảm xúc mà cô luôn thua. Cô càng bộc lộ nhiều cảm xúc, càng gắng sức dính lấy ông, thì ông càng cố đẩy cô ra xa cho tới khi cô bỏ cuộc.

Nhiều năm trời cô đã cố gắng sống đúng với kỳ vọng người ta dành cho cô. Của mẹ cô. Của cha cô. Của một thị trấn đầy những người kỳ vọng cô sẽ là một cô gái tử tế, ngoan ngoãn đầy duyên dáng. Một nữ hoàng sắc đẹp. Một người khiến họ tự hào như mẹ cô hay ai đó khiến người ta phải kính trọng như cha cô, nhưng đến cấp hai cô đã mệt mỏi với nhiệm vụ nặng nề

đó. Cô đã đặt gánh nặng đó xuống và bắt đầu chỉ làm Sadie. Nhìn lại, cô thừa nhận rằng thỉnh thoảng mình có hơi thái quá. Thỉnh thoảng là cố tình. Như mái tóc hồng và son môi đen. Nó không phải là tuyên ngôn thời trang. Lúc ấy không phải cô đang cố gắng tìm kiếm chính mình. Đây chỉ là một nỗ lực vô vọng để thu hút sự chú ý từ người duy nhất trên hành tinh này luôn nhìn cô từ bên kia bàn ăn hết tối này đến tối khác nhưng dường như chẳng bao giờ chú ý đến cô.

Mái tóc gây sốc không có tác dụng gì, cũng như một chuỗi những gã bạn trai tồi. Đa phần là, cha cô chỉ lờ tịt cô đi.

Đã mười lăm năm trôi qua kể từ lúc cô chất đồ lên xe ô-tô và bỏ lại quê hương Lovett của mình phía sau. Cô đã về lại thường xuyên hết mức có thể. Dịp Giáng sinh này kia. Vài dịp lễ Tạ ơn, và một lần vì đám tang dì Ginger của cô. Đó là năm năm trước.

Ngón tay cô ấn nút và cửa kính xe trượt hết xuống. Cảm giác tội lỗi đè xuống cổ và gió quất vào tóc Sadie khi cô nhớ lại lần cuối cùng cô gặp cha mình. Đó là ba năm trước, khi cô sống ở Denver. Ông đã lái xe đến tham dự Buổi trình diễn gia súc miền Tây.

Cô lại ấn nút và khung kính trượt lên. Cô cảm thấy như lần cuối cùng mình gặp cha chẳng cách đây lâu đến thế, nhưng hẳn là rất lâu rồi vì cô đã chuyển tới Phoenix ngay sau chuyển thăm ấy.

Có thể vài người thấy cô như một hòn đá cứ lăn mãi không ngừng. Cô đã sống ở bảy thành phố khác nhau trong mười lăm năm qua. Cha cô hay nói đòi nào cô ở lâu một chỗ bởi vì cô cố cắm rễ ở những mảnh đất khô cằn. Ông biết một điều là cô chẳng bao giờ muốn cắm rễ hết. Cô thích không có rễ rùng gì hơn. Cô thích cảm giác tự do khi được đóng gói đồ đạc và di chuyển bất kỳ khi nào cô cảm thấy thích. Nghề nghiệp gần đây nhất của cô cho phép cô làm vậy. Sau nhiều năm học đại học, chuyển tới chuyển lui từ trường này sang trường khác và chưa bao giờ đạt được bằng cấp nào, cô đâm đầu vào lĩnh vực bất động sản do một ý thích bất chợt. Giờ cô đã có giấy hành nghề ở ba bang và yêu công việc bán nhà đến từng giây từng

phút. Chà, không phải mọi giây phút. Đối phó với các tổ chức cho vay thính thoảng khiến cô phát rồ.

Một tấm bảng chỉ dẫn ven đường đếm ngược số dặm tới Lovett và cô ấn nút cửa sổ xe. Việc trở về nhà có điều gì đó khiến cô cảm thấy bồn chồn, căng thẳng và lo lắng muốn bỏ đi trước cả khi cô về đến nơi. Không phải do cha cô. Cô đã thỏa hiệp với mối quan hệ của họ từ vài năm trước. Ông sẽ không bao giờ trở thành người cha cô cần, và cô vĩnh viễn sẽ không trở thành đứa con trai mà ông luôn mong muốn.

Thậm chí không nhất thiết phải là thị trấn mới khiến cô căng thẳng, nhưng lần cuối cùng khi cô về nhà, cô chỉ ở Lovett chưa đầy mười phút trước khi cảm thấy mình như một kẻ thất bại. Cô đã dừng lại ở cửa hàng Gas & Go để đổ xăng và mua một lon Diet Coke^[7]. Từ sau quầy bán hàng, chủ tiệm, bà Luraleen Jinks, nhìn ngón tay không đeo nhẫn của cô và gằn như thở dốc một tiếng có thể nói là hãi hùng nhưng khi thốt ra chỉ còn là tiếng khò khè từ cổ họng tuổi năm mươi, mỗi ngày phải chịu một bao thuốc lá của bà ấy.

[7] Một sản phẩm Coca không dành cho người ăn kiêng của hãng Coca-Cola.

“Cháu chưa lấy chồng sao, cháu yêu?”

Cô đã mỉm cười. “Chưa ạ, thưa bác Jinks.”

Theo trí nhớ của Sadie, bà Luraleen sở hữu cửa hàng Gas & Go từ lâu lắm rồi. Rượu bia rẻ tiền và chất nicotine đã nhuộm lớp da nhăn nheo của bà thành màu nâu như một chiếc áo khoác da. “Cháu sẽ tìm được người nào đó thôi, vẫn còn thời gian mà.”

Có nghĩa là tốt hơn hết cô nên nhanh lên. “Cháu hai tám tuổi.” Hai tám vẫn còn trẻ. Cô vẫn đang định hình cuộc đời mình.

Bà Luraleen đã vươn tay ra và vỗ lên bàn tay không đeo nhẫn của Sadie. “Chà, chúa phù hộ cho cháu.”

Ngày nay cô đã hiểu chuyện hơn. Cô thấy mình bình tĩnh hơn cho tới vài tháng trước, khi cô nhận một cú điện từ dì Bess bên họ mẹ cô, thông báo rằng cô sắp tham dự đám cưới của cô em họ Tally Lynn. Do thời hạn thông báo thật ngắn ngủi nên cô đã phải tự hỏi không biết có phải ai đó đã rút khỏi và mình là người thay thế phút chót không. Cô thậm chí còn không quen biết Tally Lynn, nhưng Tally Lynn là người thân, và dù Sadie giả vờ rằng mình không có gốc rễ, dù rất ghét cái ý nghĩ phải tham dự đám cưới của em họ, cô đã không thể chối từ. Kể cả khi bộ váy phù dâu màu hồng rực được đưa đến nhà cô để cân chỉnh. Nó không có dây và thân coóc-xê, chân váy ngắn nhiều tầng bằng vải phi bóng quá siết eo và quá phồng đến mức tay cô biến mất trong lớp vải khi cô đặt tay hai bên người. Nó sẽ chẳng tệ lắm nếu mới mười tám và sắp đi khiêu vũ, nhưng những năm trung học của cô chỉ còn là một ký ức xa xăm. Cô đã ba mươi ba và trông có hơi lộ bịch trong bộ váy dạ hội/phù dâu của mình.

Lúc nào cũng là phù dâu. Chưa bao giờ là cô dâu. Đó là cách mọi người sẽ nhìn nhận cô. Các thành viên trong gia đình và người trong thị trấn. Họ sẽ thấy tội nghiệp cô và cô ghét điều đó. Ghét rằng mình vẫn còn quan tâm. Ghét rằng hiện thời cô không có lấy một anh bạn trai để đưa cô đi. Ghét nhiều đến mức cô đã thực sự cân nhắc đến việc thuê bạn hẹn. Anh chàng to con, điển trai nhất mà cô có thể tìm ra. Chỉ để làm mọi người ngậm miệng. Chỉ để cô không phải nghe những tiếng xì xào và bắt gặp những cái liếc mắt trộm, hay phải giải thích cho cuộc đời vắng bóng đàn ông hiện giờ của mình, nhưng tính logic của việc thuê một anh chàng ở bang này rồi vận chuyển anh ta sang bang khác thật sự không khả thi cho lắm. Tính đạo đức thì không làm Saide bận tâm. Đàn ông toàn thuê phụ nữ đẩy thôi.

Mười dặm cách Lovett, một cái chong chóng chỉ hướng gió và một phần của một hàng rào cũ xen ngang cảnh vật toàn màu nâu. Một hàng rào thép gai chạy dọc đường cao tốc tới cổng vào bằng gỗ và thép uốn của trang trại JH. Mọi thứ đều quen thuộc như thể cô chưa từng rời đi. Tất cả trừ chiếc xe tải màu đen bên lề đường. Một người đàn ông tựa hông vào thanh chắn bùn, bộ đồ đen sì trên người anh ta lẫn vào lớp sơn đen, một chiếc mũ bóng chày che mặt anh ta dưới ánh nắng Texas chói chang.

Sadie lái chậm lại và chuẩn bị rẽ vào con đường dẫn tới trang trại. Cô cho rằng mình nên dừng lại và hỏi xem liệu anh ta có cần giúp đỡ hay không. Nắp xe bị đẩy lên là một dấu hiệu lớn cho thấy anh ta cần giúp thật, nhưng cô là một phụ nữ đơn độc trên một con đường cao tốc vắng vẻ và anh ta trông quả là to con.

Anh ta vươn thẳng người dậy và thoi tạt vào xe. Chiếc áo phông đen ôm chặt lấy vàng ngực và các cơ bắp vạm vỡ. Sẽ có ai khác đến thôi.

Cuối cùng thì kiểu gì cũng có thôi.

Cô rẽ vào con đường đất và lái qua công. Hoặc anh ta có thể đi bộ vào thị trấn. Lovett còn cách đây mười dặm. Cô liếc nhìn vào gương chiếu hậu khi anh ta chống tay trên hông và nhìn theo đèn pha của cô.

“Khí gió.” Cô giảm phanh. Chỉ mới ở cái bang này có vài ba tiếng thế mà bản tính Texas trong cô đã thể hiện lòng hiếu khách rồi. Bây giờ là sáu giờ hơn. Đến giờ này đa số mọi người đều đã từ chỗ làm về nhà, và có thể chỉ mất vài phút hoặc cũng có thể đến vài tiếng mới có người lái qua.

Nhưng... người nào chẳng có di động. Đúng không? Hẳn là anh ta đã gọi cho ai đó rồi. Qua gương, cô thấy anh ta đưa một tay khỏi hông và giơ lòng bàn tay lên. Có lẽ anh ta đang ở vùng mất sóng. Cô kiểm tra để bảo đảm rằng cửa xe của mình đã khóa và lùi xe lại. Ánh nắng đầu tối^[8] rớt qua ô cửa sau khi cô lùi ra đường cao tốc, lái xe dọc con đường hướng về chiếc xe tải to đùng.

[8] Ở Texas mặt trời lặn rất muộn.

Ánh sáng ám áp rọi khắp mặt người đàn ông khi anh ta đi về phía cô. Anh ta là tuýp đàn ông khiến Sadie hơi bất an. Tuýp đàn ông mặc đồ da, uống bia và đập chai rỗng lên trán. Tuýp đàn ông cô tránh như tránh một cái bánh sô-cô-la mềm nóng hổi bởi vì cả hai đều không tốt cho đùi cô.

Cô dừng xe lại và ấn nút trên tay nắm cửa. Khung kính từ từ hạ một nửa xuống và cô ngước lên. Nhìn lướt qua cơ bắp rắn chắc bên dưới chiếc áo

phông bó màu đen, bờ vai rộng và chiếc cổ lớn. Một tiếng đã trôi qua kể từ thời điểm mọc lại râu lúc năm giờ, những gốc râu tối màu phủ sạm nửa mặt dưới và quai hàm vuông vức của anh ta. “Gặp rắc rối à?”

“Phải.” Giọng nói đáp lại đến từ một nơi sâu hút nào đó. Như thể nó được lôi lên từ tâm hồn anh ta.

“Anh mắc kẹt ở đây bao lâu rồi?”

“Chừng một tiếng.”

“Hết xăng à?”

“Không,” anh ta trả lời, nghe có vẻ tức giận vì mình lại có thể bị nhầm với loại đàn ông để xe hết xăng. Như thể theo một cách nào đó câu hỏi vừa rồi đã sỉ nhục lòng tự tôn đàn ông của anh ta. “Do máy dao điện hoặc băng cam.”

“Có thể do sắc xăng.”

Một khóe miệng anh ta nhếch lên. “Nó nhận xăng. Không có điện.”

“Anh định đi đâu?”

“Lovett.”

Cô cũng đoán thế vì chẳng còn nhiều nơi nữa ở cuối đường. Dù Lovett cũng chẳng có gì nhiều nhận. “Tôi sẽ gọi xe cứu hộ cho anh.”

Anh ta nâng mắt lên và nhìn ra con đường cao tốc. “Tôi sẽ rất biết ơn.”

Cô ấn số tìm thông tin và được nối máy tới xưởng xe của B.J.Henderson. Cô từng học chung với con trai B.J, B.J. Con, người mà ai ai cũng gọi là Boner. Phải, Boner. Từ tin tức gần đây nhất cô nghe được, Boner làm việc cho cha cậu ta. Máy trả lời tự động trả lời và cô liếc nhìn đồng hồ ở bảng điều khiển. Bây giờ là sáu giờ năm. Cô gác máy và không thèm gọi cho một xưởng xe nào khác. Đã quá thời điểm đi nhậu bia Lone Star một tiếng năm phút, và Boner cùng các thợ cơ khí khác hoặc đang ở nhà hoặc đang ngồi trên ghế ở quán bar.

Cô ngược lên nhìn người đàn ông, nhìn qua khuôn ngực tuyệt vời và cho rằng mình có hai lựa chọn. Cô có thể cho anh chàng lạ mặt này đi nhờ tới trang trại của cha và bảo người làm đưa anh ta vào thị trấn, hoặc là tự mình đưa đi. Lái xe tới trang trại sẽ mất mười phút đi trên con đường đất. Phải mất hai mươi tới hai mươi lăm phút để đưa anh ta vào thị trấn.

Cô nhìn chăm chăm vào bên mặt nhìn nghiêng bị bóng tối che khuất của anh ta. Cô không muốn một người lạ mặt biết nơi mình sống. “Tôi có một khẩu súng sóc điện đấy.” Đó là một lời nói dối, nhưng lúc nào cô cũng muốn có một khẩu.

Anh nhìn xuống cô. “Xin lỗi?”

“Tôi có một khẩu súng sóc điện và tôi đã được huấn luyện để dùng nó.” Anh ta bước một bước xa khỏi xe và cô mỉm cười. “Tôi nguy hiểm chết người đấy.”

“Súng sóc điện không phải là vũ khí gây chết người.”

“Thế nếu tôi đặt mức điện cực kỳ cao thì sao?”

“Không thể đặt đủ cao để giết người trừ phi người đó đang có bệnh. Tôi không bệnh tật gì hết.”

“Sao anh biết chuyện đó?”

“Hồi trước tôi làm bên an ninh.”

À. “Chà, sẽ đau cực kỳ nếu tôi phải sóc mông anh.”

“Tôi không muốn bị sóc mông, thưa cô. Tôi chỉ cần được kéo vào thị trấn.”

“Xưởng xe đóng cửa hết rồi.” Cô ném di động vào chỗ đựng cốc. “Tôi sẽ chở anh tới Lovett nhưng anh phải cho tôi xem tấm thẻ căn cước nào đó trước.”

Khóe miệng anh ta nhếch lên khó chịu khi anh ta thò tay vào túi sau chiếc quần Levi's và lần đầu tiên, tầm mắt cô hạ xuống nhìn vào khóa quần năm khuy.

Chúa nhân từ.

Không nói một lời, anh ta rút bằng lái xe ra và đưa nó qua cửa xe.

Sadie hẳn sẽ cảm thấy mình hơi bệnh hoạn khi cứ nhìn chăm chăm vào món hàng ẩn tượng của anh ta nếu không phải nó gần như đang được đóng khung giữa cửa xe của cô. “Tuyệt.” Cô ấn vài số trên di động và chờ Renee nhắc máy. “Chào Renee. Lại là Sadie đây. Có bút không?”

Cô nhìn anh chàng lực lưỡng đứng trước mặt mình và chờ. “Tớ sắp chở một anh chàng bị hỏng xe vào thị trấn. Vậy nên, hãy viết những điều này ra nhé.” Cô cho bạn mình số bằng lái xe cấp ở bang Washington và thêm vào, “Vincent James Haven. Đại lộ 4389 North Central, Kent, Washington. Tóc: nâu. Mắt: xanh lục. Cao một mét tám và nặng tám mươi cân. Được chưa Tuyệt. Nếu một tiếng nữa không thấy tớ gọi lại, cậu hãy gọi cho văn phòng cảnh sát trưởng hạt Potter ở Texas, bảo họ rằng tớ đã bị bắt cóc và cậu lo cho tính mạng của tớ. Hãy cho họ những thông tin mà tớ vừa đọc.” Cô gập di động lại và đưa thẻ căn cước qua cửa xe. “Vào đi. Tôi sẽ thả anh xuống Lovett.” Cô ngược lên nhìn vào khoảng tối dưới mũ anh. “Và đừng bắt tôi phải dùng súng sóc điện với anh đấy.”

“Không thưa cô.” Khóe miệng anh ta nhếch lên khi anh ta lấy lại bằng lái của mình và đút vào ví. “Tôi phải lấy túi đã.”

Tầm mắt cô rơi xuống trên túi quần sau của anh ta khi anh ta quay người và nhét ví vào trong. Ngực chuẩn. Mông xịn, mặt đẹp. Nếu có điều gì đó mà cô biết về đàn ông, một điều mà cô đã học được sau chừng ấy năm đọc thân, đó là có vài loại đàn ông khác nhau. Các quý ông, những anh chàng đáng mến, những tên khốn quỵến rũ và lũ đê tiện. Những quý ông duy nhất trên thế giới này là mấy gã mọt sách thuần chủng tỏ ra hào hoa phong nhã với hy vọng một ngày nào đó được lên giường vui vẻ. Người đàn ông đang

lấy một túi vải thô từ thùng xe tải kia quá điển trai để là một gã tốt nét. Nhiều khả năng anh ta thuộc giống lai lắm mưu mẹo.

Cô ấn khóa cửa, rồi anh ta ném cái túi vải dùng trong quân đội vào ghế sau. Anh ta ngồi vào ghế trước, làm còi báo động ở dây an toàn kêu lên, lấp kín chiếc Saab với bờ vai rộng và tiếng bíp bíp bíp inh tai của còi báo động.

Cô vào số xe rồi quanh chữ U đưa xe ra đường cao tốc. “Đã tới Lovett bao giờ chưa, Vincent?”

“Chưa.”

“Anh sắp có một trải nghiệm tuyệt vời đấy.” Cô đeo kính râm vào và đạp ga. “Vui lòng thắt dây an toàn vào đi.”

“Cô sẽ tấn công tôi bằng súng sóc điện nếu tôi không làm vậy sao?”

“Có thể. Tùy xem từ đây tới thị trấn tiếng còi báo động làm tôi bực mình đến mức nào.” Cô chỉnh lại cặp kính râm phi công màu vàng trên sống mũi. “Và cảnh báo trước cho anh là, tôi đã lái xe cả ngày, nên tôi đang khó chịu sẵn rồi đây.”

Anh tặc lưỡi và cài dây an toàn vào. “Cô tự lái đến Lovett à?”

“Không may là vậy.” Cô liếc nhìn anh qua khóe mắt. “Tôi sinh ra và lớn lên ở đây nhưng đã bỏ trốn khi mười tám.”

Anh đẩy vành mũ lên và quay ngang qua nhìn cô. Trong bằng lái xe ghi rõ mắt anh màu lục và đúng là vậy. Một màu lục nhạt không hẳn là ma quái. Mà gây ra nhiều cảm giác lo ngại, khi anh nhìn chăm chăm lại cô từ khuôn mặt vô cùng nam tính đó. “Điều gì đã mang cô quay lại?” anh hỏi.

“Đám cưới.” Lo ngại theo kiểu khiến một cô gái muốn xoắn tóc và tô chút son bóng đỏ lên môi. “Họ hàng tôi sắp kết hôn.” Em họ cô. “Tôi là phù dâu.” Không nghi ngờ gì các cô phù dâu khác cũng đáng tuổi em cô. Hẳn là họ sẽ đến cùng bạn hẹn. Cô sẽ là người độc thân duy nhất. Già và độc thân. Một tấm bảng “Chào mừng các bạn tới Lovett, Texas” đánh dấu ranh giới thành phố. Nó đã được sơn màu xanh dương nhạt kể từ lần trước cô về nhà.

“Trông cô không vui lắm.”

Hắn là cô đã rời Texas quá lâu nếu thái độ “khó chịu” của cô biểu hiện ra ngoài. Theo lời mẹ cô, “khó chịu” là bất cứ cảm xúc nào không dễ chịu. Một cô gái có thể có những cảm xúc như vậy. Chỉ không được biểu lộ ra. “Bộ váy được thiết kế cho một người trẻ hơn tôi mười tuổi và có màu kẹo cao su Bubble Yum.” Cô thoáng nhìn ra ngoài qua cửa sổ bên ghế lái xe. “Điều gì đã mang anh đến Lovett?”

“Gì cơ?”

Cô đưa mắt liếc anh khi họ đi qua một bãi chứa xe cũ và một quán Mucho Taco. “Điều gì đã mang anh đến Lovett?”

“Gia đình.”

“Những người thân của anh là?”

“Một người thôi.” Anh ta chỉ vào quán Gas & Go bên kia đường. “Cô có thể thả tôi xuống chỗ kia.” Cô băng qua hai làn đường và đỗ xe vào bãi. “Bạn gái? Vợ?”

“Cả hai đều không phải.” Anh ta nheo mắt nhìn cửa hàng tiện lợi qua kính chắn gió. “Sao cô không gọi cô bạn Renee của cô và bảo cô ấy là người cô vẫn liên lạc một mảnh đi.”

Cô dừng xe ở một chỗ đỗ trống cạnh một chiếc con màu trắng và thò tay vào chỗ đựng cốc. “Không muốn cảnh sát trưởng gõ cửa nhà anh hả?”

“Không phải trong buổi tối đầu tiên.” Anh ta cởi dây an toàn và mở cửa xe. Đặt chân xuống mặt đường, anh ta đứng dậy.

Cô gần như có thể ngửi được mùi bắp rang bơ từ cửa hàng Gas & Go khi cô ấn số của Renee. Bài “Bom This Way” của Lady Gaga vang lên bên tai cho tới khi trợ lý của cô trả lời. “Tớ chưa chết.” Sadie đẩy kính râm lên đỉnh đầu. “Tớ sẽ gặp cậu ở văn phòng vào thứ Hai.”

Cửa sau xe bật mở và anh ta lấy túi vải ra ngoài, vớt nó xuống vỉa hè rồi đóng cửa lại. Anh ta chống tay lên nóc xe, đoạn cúi người xuống nhìn cô. “Cảm ơn vì đã cho đi nhờ. Tôi rất biết ơn. Nếu có cách nào đó để tôi có thể trả ơn cô thì hãy cho tôi biết nhé.”

Đó là một kiểu nói người ta hay dùng nhưng chẳng thật lòng nghĩ vậy. Giống như hỏi, “Bạn có khỏe không?” khi mà họ cóc thềm quan tâm. Cô nhìn anh ta, nhìn vào đôi mắt màu lục nhạt và khuôn mặt nam tính ngăm ngăm nọ. Tất cả mọi người trong thị trấn luôn nói cô có nhiều dũng khí hơn là trí khôn. “Chà, có một việc đây.”

Chương 2

Vince Haven kéo vành mũ xuống và nhìn chiếc Saab rời khỏi bãi đỗ xe. Thường thì anh không ngại giúp đỡ một phụ nữ xinh đẹp. Đặc biệt còn là người vừa cứu anh thoát cảnh cuộc bộ mười dặm vào thị trấn. Mặc dù so với một cuộc chạy bộ ba mươi dặm hay leo lên các ngọn núi Afghani với ít nhất hai lăm cân trên lưng và có đủ số đạn trên ngực để cho nổ tung một ngôi làng nhỏ, một chuyến đi bộ mười dặm ở vùng cán xoong Texas chỉ là một cuộc dạo chơi dễ chịu xuyên qua đất nước. Ngày xưa, anh hẳn sẽ phải mang một khẩu M4A1 trên ngực, Sig trên hông và một khẩu súng ngắn .45ACP 1911 buộc vào đùi.

Anh với tay cầm lấy chiếc túi cũ kỹ được phát ở Hải quân và kẹp nó dưới cánh tay. Anh đã từ chối Sadie và biện hộ là không có bộ vest. Đó đúng là sự thật nhưng không phải lý do anh từ chối cô. Sadie tóc vàng không thuộc tuýp của anh. Chắc chắn cô đủ xinh xắn. Thật lòng mà nói là rất đẹp, nhưng anh thích nàng tóc vàng của mình phải dễ dãi. Cởi mở, tính khí thoải mái, dễ tiếp cận và dễ đem vào giường. Tóc đỏ hay tóc nâu thì cũng vậy. Một người phụ nữ dễ dãi không đòi hỏi gì từ anh, như mặc một bộ vest và tham dự một đám cưới mà anh chẳng quen ai. Những người dễ dãi không làm điếc tai anh với những cuộc nói chuyện về *cảm xúc*. Những người dễ dãi không đòi hỏi gắn bó ràng buộc nào ngoài chuyện gối chăn, hay một sự ổn định nào đó, cũng không mong chờ một trăm lẻ một những thứ mà anh

không thể trao đi. May cho anh là, có vô số phụ nữ dễ dãi thích anh cũng nhiều như anh thích họ.

Anh không biết điều ấy nói lên gì về con người mình. Hẳn là rất nhiều. Chắc là những điều anh không muốn thừa nhận cho lắm. Cũng may, anh chẳng quan tâm mấy.

Đế cao su của đôi boot không gây ra một tiếng động nào khi anh đi về hướng mặt tiền cửa hàng, đi ngang qua một chiếc xe tải màu trắng có một vết lõm lớn ở thanh chắn bùn phía sau. Người phụ nữ vừa thả anh xuống còn lâu mới ngu ngốc. Một người phụ nữ ngốc nghếch không gọi điện báo nhận dạng của anh như thể anh là một gã giết người hàng loạt rồi mới để anh vào xe mình. Thực sự thì anh đã thấy ấn tượng trước hành động đó, và khẩu súng sóc điện không có thật cũng là một hành động đáng khen. Anh không biết cô có dễ dãi hay không. Thỉnh thoảng phụ nữ khôn ngoan cũng dễ dãi như những cô nàng ngu ngốc, nhưng anh đoán là không. Quần áo của cô - quần jeans và áo nỉ xám to tướng - chẳng mách nước được gì, và anh cũng không biết thân hình cô có tương xứng với khuôn mặt hay không. Mà điều đó quan trọng gì nào. Những phụ nữ như Sadie luôn muốn một mối quan hệ gắn bó. Kể cả khi họ nói không, và anh không ở vào thế có thể cam kết nhiều hơn một hai đêm vui vẻ với nhau. Có thể nhiều hơn nếu tất cả những gì người phụ nữ ấy muốn là tình dục tuyệt hảo.

Anh kéo cửa trước ra, mùi bắp rang bơ, xúc xích và nước lau rửa Pine-Sol xộc vào mũi anh. Một gã cao bồi đứng ở quầy hàng cầm thịt sấy và một hộp mười hai lon Lone Star tán gẫu với người phụ nữ có búi tóc bạc và những nếp nhăn sâu. Chiếc áo phong trắng “Đừng gây sự với dân Texas” được sơ-vin trong chiếc váy có thắt lưng bên dưới ngực bà. Bà trông hơi giống một con Shar Pei gầy còm đeo một đôi khuyên tai dài lủng lẳng.

“Chào dì Luraleen.”

“Vince!” Em gái mẹ anh ngừng đóng gói chỗ thịt sấy của người đàn ông cao bồi và ngược lên nhìn. “Chà, cháu mới đẹp trai làm sao.” Đôi mắt xanh dương của bà sáng lên khi bà đi vòng qua quầy hàng. Bà lao mình vào ngực

anh và anh thả túi đồ xuống chân. Bà vòng tay quanh người anh hết mức tay mình cho phép và siết chặt lấy anh với tình thương không chút gò bó mà anh chẳng bao giờ hiểu nổi. Họ hàng ở Texas của mẹ anh là những người thích ôm bả sinh, như thể đó là một phần trong con người họ. Như thể nó nằm trong DNA của họ, nhưng không hiểu sao cả anh lẫn em gái anh đều không thừa hưởng cái gien thích ôm đó. Anh giơ một tay lên để vỗ lưng bà. Vỗ bao nhiêu cái là đủ nhỉ? Một? Hai. Anh dừng lại ở hai.

Bà ngẩng cằm khỏi ngực anh và nhìn lên. Vài năm rồi anh mới gặp lại bà, nhưng bà không hề thay đổi. “Cháu to khủng khiếp, chắc phải bằng một nửa Texas ấy,” bà nói chuyện bằng giọng mũi sâu khàn khàn do hút thuốc lá, thói quen đã từng khiến anh rợn gáy khi còn bé. Bà sống được lâu đến vậy là một minh chứng cho sự cứng đầu chứ không phải cho lối sống lành mạnh. Anh đoán mình đã thừa hưởng chuỗi DNA đó vì chính bản thân anh cũng không hẳn là có lối sống lành mạnh. “Đẹp trai khác nào cội nguồn của tội ác,” bà nói thêm.

“Cảm ơn dì.” Anh mỉm cười. “Cháu được thừa hưởng vẻ ngoài từ các họ hàng ở miền Nam mà.” Điều này không đúng chút nào. Những người bà con Texas của anh da trắng và tóc đỏ. Giống em gái anh. Anh chỉ kế thừa từ mẹ đôi mắt xanh và thiên hướng lang thang từ vùng này đến vùng khác. Anh thừa hưởng mái tóc đen và tính lẳng nhăng từ cha mình.

Bà Luraleen ôm chặt lấy anh lần cuối bằng đôi tay mảnh khảnh. “Cúi xuống đây để dì có thể hôn cháu nào.”

Khi còn bé, anh luôn rúm người lại. Với tư cách là một người đàn ông ba mươi sáu tuổi và là cựu lính đặc nhiệm SEAL, anh đã chịu đựng nhiều thứ còn tồi tệ hơn hơi thở nhuốm mùi Marlboro của dì mình. Anh chìa má xuống.

Bà hôn chụt anh một cái rồi ngả gót ra sau trong đôi giày thoải mái khi người cao bồi ra khỏi Gas & Go. “Chào nhé Luraleen,” ông ta nói khi đi qua.

“Gặp cậu vào tối mai, Alvin.”

Gã cao bồi đỏ ửng mặt khi bước ra cửa. “Ông ta thích dì à?”

“Tất nhiên.” Đế giày của bà Luraleen kêu cộp cộp trên nền nhà lát vại son khi bà quay người đi ra sau quầy hàng.

“Dì là một phụ nữ độc thân có nhu cầu và đầy triển vọng.”

Bà cũng đang ở cuối tuổi sáu mươi với hơi thở nặng mùi thuốc lá và lớn hơn người cao bồi kia tầm hai chục tuổi.

Hai mươi năm khắc nghiệt, không chút cuốn hút. Anh bật cười. “Dì Luraleen, dì nghĩ thoáng thật đấy.” Chúa ơi, ai mà nghĩ đến điều đó chứ? Nó cho thấy vại gã đàn ông chẳng có tiêu chuẩn nào hết. Vài phụ nữ - chủ yếu là em gái anh - có thể coi Vince như một ông anh tồi nhưng anh thực sự cũng có tiêu chuẩn của riêng mình. Những phụ nữ lớn tuổi với tiếng ho ám đầy mùi khói không phải là một trong số đó.

Tiếng cười khàn khàn của bà Luraleen vang lên cùng tiếng cười của anh và kết thúc bằng một tràng ho khan. “Cháu đói không?” Bà vỗ lên bộ ngực xương xẩu của mình. “Dì có Wound Hound trong máy hấp đấy. Món xúc xích rắc tiêu của dì rất được khách hàng ưa chuộng.”

Anh đói. Đã không có gì bỏ bụng từ thành phố Tulsa đến giờ.

“Và dì cũng có mấy loại xúc xích Đức toàn thịt bò ngon lành. Người ta hay rắc đầy Cheez Whiz, salsa và ớt lên trên.”

Không đói đến thế. “Có lẽ cháu ăn một cái Wound Hound là đủ rồi.”

“Tùy cháu thôi. Lấy một chai bia đi.” Bà mỉm cười và ra hiệu về chiếc tủ ướp lạnh lớn. “Lấy hai chai và dì sẽ ra phòng sau cùng cháu.”

Trong khi mẹ Vince vô cùng sùng đạo, dì Luraleen thờ phụng ở quán bar mà bà ưa thích nhất một chai rượu rẻ tiền và một bao thuốc lá. Anh đi tới tủ ướp lạnh và mở cửa kính ra. Không khí lạnh phả vào mặt anh khi anh cầm lấy hai chai Shiner Blonde. Anh đã không uống một chai Shiner nào kể từ khi anh đến San Antonio thăm mẹ Wilson. Pete Bridger Wilson đã tốt

nghiệp BUD/S^[1] cùng Vince và một trong những người thông minh nhất Vince từng gặp. Cậu ấy có một cái đầu to tròn nhồi nhét tất cả mọi thứ từ tầm thường cho tới sâu sắc. Cậu ấy là một anh chàng Texas cao lớn đầy lòng kiêu hãnh, một đồng đội và người anh em trong SEAL. Cậu ấy cũng là người đàn ông tuyệt vời và dũng cảm nhất mà Vince từng biết, và chính cái tai nạn thay đổi cuộc đời Vince đã cướp mất tính mạng Wilson.

[1] Basic Underwater Demolition/SEAL: Tán công cơ bản dưới nước của đội SEAL.

Trên đường ra phòng sau, Vince kẹp một chai bia dưới cánh tay và lấy hai cái Wound Hound ra khỏi máy hấp. Đồng xúc xích Đức toàn thịt bò và tiêu lăn lên lăn xuống trên một trong những cái vỉ nướng bản nhất anh từng thấy.

“Dì đã mong cháu đến từ mấy tiếng trước,” bà Luraleen lên tiếng khi anh đi vào phòng. Bà ngồi sau một cái bàn cũ kỹ với một điếu Marlboro kẹp giữa ngón tay. Rõ ràng hút thuốc ở chỗ làm được chấp nhận ở quán Gas & Go. Việc bà sở hữu chỗ này cũng có lợi.

Anh đưa bà chai bia và bà giữ cổ chai khi anh vặn nắp. “Cháu gặp chút rắc rối với chiếc xe tải khi ở cách thị trấn tầm mười dặm.” Anh vặn nắp chai của mình ra và ngồi xuống ghé điện thoại. “Nó vẫn còn đỗ ngoài đường.”

“Thế sao cháu không gọi điện?”

Anh cau mày. Vẫn không thể tin những gì mình phải thú nhận. “Di động của cháu hết pin.” Anh là Ngài Chuẩn Bị. Luôn bảo đảm rằng đồ dùng của anh ở trạng thái làm việc tốt nhất. Trong đời anh từng có thời mà sự chuẩn bị quyết định tính sống còn. “Cháu nghĩ là cục sạc có chút không ổn.”

Bà rít một hơi dài và phả ra. “Làm sao cháu tới đây được? Không phải cháu đi bộ đấy chứ?”

“Một người đã dừng lại và cho cháu đi nhờ.” Anh mở vỏ xúc xích ra và cắn một miếng. Đây không phải là bữa ăn ngon lành nhất, nhưng chắc chắn

là anh đã ăn những món tởm hơn. Món nhộng tằm của một quầy hàng ven đường ở Seoul xuất hiện trong đầu anh.

“Một người ở đây à?”

Hoặc là món nhộng tằm hoặc là thịt chó hầm. Con nhộng nhỏ hơn. Anh nuốt xuống và hớp một ngụm bia. Việc anh say đứ đừ vào lúc ấy cũng hỗ trợ cho anh đôi chút.

“Ai vậy?”

“Tên cô ấy là Sadie.”

“Sadie u? Người duy nhất tên Sadie ở đây là Sadie Jo Hollowell, nhưng hiện tại cô ta không sống ở Lovett nữa.” Bà Luraleen rót bia vào một cốc đựng cà phê hình Tweety Bird. “Cô ta đã bỏ đi ngay khi học hết trung học. Bỏ rơi người cha tội nghiệp của mình.”

“Cô ấy cũng đề cập đến việc không còn sống ở đây.”

“Hừ. Vậy là Sadie đã trở về.” Bà uống một ngụm. “Chắc là vì đám cưới của Tally Lynn ở nhà nguyện Cung Điện Đám Cưới Ngọt Ngào vào cuối tuần này, lúc sáu giờ. Một bữa tiệc lớn.” Bà đặt cốc lên bàn. “Dì không được mời, đương nhiên. Không có lý do gì để mời dì. Có lẽ trừ lý do là dì đã học chung với cô họ bên nội của cô dâu và Tally Lynn cùng bạn bè con bé thường cố mua bia ở chỗ dì bằng thẻ căn cước giả. Cứ như thể dì đã không biết chúng từ bé vậy.”

Giọng bà Luraleen nghe có vẻ gay gắt nên anh không đề cập đến việc mình được mời. “Nếu dì không được mời làm sao dì biết nhiều về nó thế?” Anh cắn một miếng nữa.

“Mọi người kể hết mọi chuyện cho dì. Dì giống như một người thợ cắt tóc và người pha chế rượu hòa làm một ấy.”

Còn một khả năng lớn hơn là bà tọc mạch. Anh nuốt xuống và uống một ngụm bia dài. Cửa kêu lên, báo hiệu có một khách hàng, và bà Luraleen đập tắt điều thuốc. Bà chống tay lên bàn và nhồm dậm.

“Đi đang già đi.” Bà đi ra cửa và nói qua vai, “Cứ ngồi yên và tận hưởng bữa ăn của cháu nhé. Khi đi quay lại, chúng ta sẽ bàn về vụ đề nghị kinh doanh mà dì có cho cháu.”

Đó là lý do anh lái xe tới Texas. Bà đã gọi cho anh vài tuần trước khi anh ở New Orleans giúp một cậu bạn sửa lại nhà. Bà không hề nói thêm gì cho anh biết, chỉ bảo bà có một lời đề nghị cho anh và anh sẽ không hối hận. Dù vậy, anh cho rằng mình biết lời đề nghị đó là gì. Trong năm năm qua, anh đã làm một công việc hàng ngày trong lĩnh vực an ninh, và bên cạnh đó, anh mua lại một tiệm giặt đồ tự động xập xệ. Anh đã tân trang và biến nó thành nơi hái ra tiền. Bất kể nền kinh tế có xuống dốc đến đâu đi nữa, người ta vẫn phải giặt đồ. Với số tiền kiếm được, anh đã đầu tư vào một công ty dược phẩm ăn nên làm ra trong thời suy thoái. Trong khi những người khác thấy cổ phiếu của mình tụt giá, cổ phiếu của anh tăng đến hai mươi bảy phần trăm so với lúc mua vào. Và sáu tháng trước, anh đã bán lại tiệm giặt đồ với một khoản lợi nhuận kha khá. Giờ đây anh đang thông thả chờ đợi, tìm kiếm những cổ phiếu ăn nên làm ra trong thời suy thoái và các cửa hàng lăm tiền khác để đầu tư.

Trước khi gia nhập Hải quân, anh từng theo học vài lớp kinh doanh ở trường đại học, những thứ đã trở nên hữu dụng. Vài ba lớp học không mang về tấm bằng kinh doanh, nhưng anh không cần bằng cấp để xem xét một tình huống, phân tích chi phí lợi nhuận trong đầu và xem xem làm sao để kiếm ra tiền.

Vì bà Luraleen dường như không cần đến nhân viên an ninh được đào tạo chuyên nghiệp, anh cho là bà có một công việc sửa chữa nào đó dành cho mình.

Vince cần một miếng và uống bia để nuốt đồ ăn xuống. Anh liếc nhìn quanh văn phòng, nhìn cái tủ lạnh, lò vi sóng cũ, những hộp đựng sản phẩm tẩy rửa và các chiếc cốc Solo. Các quầy hàng màu oliu cũ kỹ và các tủ đựng đồ có từ xa lắc xa lơ. Chỗ này quá xập xệ, chắc chắn thế. Nó cần đến một

lớp sơn mới và gạch lát sàn mới. Mặt kệ ở đây và trong cửa hàng cần phải đập đi.

Anh ăn sạch một cái Wound Hound và vo tròn vỏ chiếc xúc xích trong tay. Vào lúc này, anh có thời gian để giúp dì mình. Từ khi bỏ công việc an ninh ở Seattle vài tháng trước, anh có chút thì giờ rỗi rãi. Kể từ lúc bỏ đội hơn năm năm trước, tương lai của anh khá là rộng mở. Hơi quá rộng mở.

Vài tháng sau khi anh rời khỏi SEAL do chấn thương, em gái anh đã sinh cháu trai anh. Khi ấy cô cô độc và rất sợ hãi, và cô cần anh. Anh nợ cô vì cô đã chăm sóc người mẹ ốm đau của họ trong khi anh đi vắng, tít tận Iraq. Nên anh đã sống và làm việc ở bang Washington, chăm sóc em gái và giúp cô nuôi con, nhóc Conner. Trong đời mình, chỉ có vài chuyện khiến Vince cảm thấy có lỗi, việc để em chăm sóc mẹ, người có thể rất khó chiều vào những thời điểm tốt đẹp nhất, là một trong số đó.

Năm đầu tiên là một năm vô cùng gian khổ, cho cả anh lẫn Conner. Conner la hét vì đau bụng, còn Vince muốn la hét vì tiếng chuông chết tiệt trong đầu mình. Đáng ra anh đã có thể ở lại đội. Anh luôn có kế hoạch sẽ thực hiện đến hết tuổi hai mươi. Đáng ra có thể đợi tới khi mọi chuyện tốt đẹp lên, nhưng thính giác của anh vĩnh viễn sẽ không được tốt như trước vụ tai nạn. Một thành viên SEAL mất khả năng nghe là một gánh nặng. Bất kể anh có giỏi chiến đấu tay không hay có vũ trang, hoặc có thành thạo khẩu Sig hay súng máy đến đâu đi nữa. Bất kể kỹ năng nổ bom dưới nước có xuất sắc hay là người nhảy dù giỏi nhất các đội, anh vẫn là một gánh nặng cho bản thân mình và cho những người còn lại.

Khi ấy, anh rất nhớ cuộc đời sống theo hoóc-môn đầy kích thích đó của mình, vẫn nhớ. Nhưng khi rời đi rồi, anh nhận được một nhiệm vụ mới. Anh đã xa nhà mười năm. Em gái anh, Autumn, đã phải một mình xoay xở với mẹ họ, và đến lượt anh phải chăm sóc cô cùng cháu trai anh. Nhưng giờ cả hai người họ đều không cần anh nữa, và sau một vụ ẩu đả cực kỳ tồi tệ vào đầu năm khiến Vince thâm tím mình mẩy, đổ máu và bị tống giam, anh cần thay đổi không gian sống. Lâu lắm rồi anh không cảm nhận được con thịnh nộ nào kiểu đó. Thứ cảm xúc bị dồn nén chất chứa ngay dưới da thịt

anh như một cái nồi áp suất. Thứ cảm xúc sẽ thổi tan xác anh nếu anh cho phép, một điều mà anh không bao giờ để xảy ra. Hay ít nhất là đã không cho phép từ rất lâu rồi.

Anh ném vỏ bao vào thùng rác và bắt đầu ăn cái xúc xích thứ hai. Ba tháng qua anh đã đi rất nhiều nơi, nhưng thậm chí sau mấy tháng tự ngẫm, anh vẫn chưa rõ ràng lắm về lý do mình đánh nhau với cả quán bar đầy những tay thích lái mô-tô. Anh cũng không chắc chắn là ai đã bắt đầu cuộc chiến, nhưng anh biết rõ cảnh thức dậy trong nhà tù với khuôn mặt và xương sườn đau nhức, cùng vài ba cáo buộc hành hung. Các cáo buộc đó đều đã bị hủy, nhờ một luật sư giỏi và lý lịch quân nhân sáng chói của anh, nhưng anh có tội. Đây mình. Anh biết mình không hề châm ngòi vụ đánh nhau, không bao giờ. Anh cũng chẳng bao giờ tự tìm đến ầu đả, nhưng anh luôn biết chỗ để đánh nhau.

Anh với lấy chai bia và đưa lên miệng. Em gái anh hay bảo rằng anh có vấn đề với việc kiểm soát cơn giận, nhưng cô đã nhầm. Anh nuốt xuống và đặt chai bia lên bàn. Anh chẳng có vấn đề gì với cơn giận dữ của mình. Kể cả khi nó bò khắp da anh và chỉ chực bùng nổ, anh vẫn có thể kiểm soát nó. Dù giữa một trận đấu súng hay một vụ ầu đả ở quán bar.

Không, rắc rối của anh không phải là giận dữ. Mà là buồn chán. Anh có xu hướng dính vào rắc rối nếu anh không có một mục tiêu hay nhiệm vụ. Một việc gì đó để làm với đôi tay và trí óc, và dù đã có công việc ban ngày cùng tiệm giặt đồ để lấp kín thời gian, anh vẫn cảm thấy trống vắng kể từ lúc em gái anh quyết định cưới thằng chồng cũ khôn kiếp của con bé. Giờ đây, khi mà tên SOB^[2] đã trở về trong bức tranh, Vince bị gạt ra khỏi một trong những công việc của mình.

[2] Son of bitch: khôn kiếp (tiếng Anh)

Anh cắn một miếng và nhai. Sâu bên trong, anh biết việc tên SOB làm việc hẳn phải làm và trở thành một người cha tốt sẽ là tốt nhất, và anh chưa bao giờ thấy em gái mình hạnh phúc hơn lần cuối cùng anh ở nhà cô. Anh chưa bao giờ nghe thấy cô hạnh phúc hơn lần cuối cùng họ trò chuyện với

nhau qua điện thoại, nhưng sự hạnh phúc của cô đã tạo ra một khoảng không lớn trong cuộc đời Vince. Một khoảng không mà lúc trước anh đã lấp đầy bằng công việc và gia đình. Một khoảng không mà lần này anh đang cố gắng lấp đầy bằng cách lái xe khắp đất nước và ghé thăm những người bạn hiểu được điều đó.

Tiếng đế giày và tiếng ho khan của bà Luraleen thông báo rằng bà đã vào văn phòng. “Đó là Bessie Cooper, mẹ của Tally Lynn. Đám cưới khiến bà ta lo lắng như một con mèo bị dài đuôi vậy.” Bà đi vòng qua bàn và ngồi xuống cái ghế có chân lắn. “Dì vừa kể cho bà ta là Sadie đã về thị trấn.” Bà châm lại điếu thuốc vừa bị dụi tắt và cầm lấy cốc Tweety của mình. Khi anh còn bé, bà Luraleen luôn mua cho anh kẹo hình thuốc lá khi bà đến thăm. Mẹ anh đã nổi khùng lên, một hành động mà Vince nghi ngờ là lý do khiến dì anh làm vậy, nhưng anh lúc nào cũng rất thích gói thuốc King bằng cây lộc đề của mình. “Bà ấy muốn biết liệu Sadie có phát phì ra không, giống những người phụ nữ họ nội cô ta hay bị.”

“Với cháu cô ấy trông không béo. Tất nhiên là cháu đã không nhìn kỹ cho lắm.” Thứ đáng nhớ nhất ở Sadie là cái cách đôi mắt xanh dương của cô mở to và đầy vẻ mơ màng khi cô nói đến việc tấn công mông anh bằng khẩu súng số điện tượng tượng.

Bà Luraleen hít một hơi và phả khói thuốc về phía trần nhà. “Bessie nói Sadie vẫn chưa kết hôn.”

Vince nhún vai và cắn một miếng. “Sao một tháng trước dì lại gọi điện cho cháu?” anh hỏi, đổi chủ đề. Nói đến chuyện cưới xin thường dẫn đến việc hỏi xem bao giờ thì anh lấy vợ, và điều đó không nằm trong tương lai gần của anh. Dù không phải là anh không nghĩ đến, nhưng ở trong quân đội, nơi mà tỷ lệ ly hôn rất cao, chưa kể đến vụ ly dị của chính cha mẹ anh, anh chưa từng gặp người phụ nữ nào khiến anh muốn mạo hiểm. Tất nhiên, việc này có thể liên quan tới sở thích chọn những người phụ nữ chẳng có kì vọng gì. “Dì đang nghĩ gì vậy?”

“Cha cháu bảo dì là ông ta đã gọi cho cháu.” Bà Luraleer đặt điều thuốc vào gạt tàn và một làn khói bốc lên.

“Vâng ạ. Khoảng bốn tháng trước.” Sau hai mươi sáu năm ông ta đã gọi điện và hiển nhiên là muốn làm một người cha. “Dù vậy, cháu ngạc nhiên vì ông ta lại gọi cho dì.”

“Dì cũng kinh ngạc. Trời ạ, dì đã không nói chuyện với Vin Bự từ khi ông ta bỏ mẹ cháu.” Bà hít một hơi thuốc dài và phả ra một làn khói dày. “Ông ta gọi vì nghĩ dì có thể thức tỉnh cháu. Ông ta nói cháu không chịu nghe ông ta nói hết.”

Vince đã nghe cha mình nói hết đấy chứ. Anh đã ngồi trong phòng khách của ông ta và lắng nghe suốt một giờ trước khi anh cảm thấy đủ và bỏ đi. “Đáng ra ông ta không nên quấy rầy dì.” Vince uống một ngụm bia lớn và ngồi tựa lưng vào ghế. “Dì có bảo ông ta biến đi cho khuất mắt không?”

“Gần vậy.” Bà cầm lấy cốc. “Na ná với những gì cháu đã bảo ông ta hả?”

“Không phải na ná. Đó chính xác là câu cháu đã nói”

“Cháu không muốn cân nhắc lại sao?”

“Không.” Với anh, tha thứ là việc không dễ. Việc mà anh cố gắng lắm mới làm được, nhưng Vincent Haven Cha không xứng đáng với những nỗ lực vất vả mà anh phải bỏ ra. “Đó là lý do dì gọi cháu đến đây à? Cháu tưởng dì có đề nghị kinh doanh nào cho cháu chứ.”

“Có đấy.” Bà uống một ngụm bia và nuốt xuống. “Dì già rồi, và dì muốn nghỉ hưu.” Bà đặt cốc xuống bàn và nhắm một mắt trước làn khói đang bốc lên từ đầu điều thuốc. “Dì muốn đi du lịch.”

“Nghe hợp lý đấy.” Anh đã đi khắp thế giới. Một số nơi đúng là địa ngục trần gian. Những nơi khác đẹp đến mức ngợp thở. Anh đang nghĩ đến việc quay lại vài nơi trong số đó với tư cách một công dân. Có lẽ đó mới đúng là những điều anh cần. Hiện giờ anh không còn ràng buộc gì nữa. Anh có thể

đi bất kỳ nơi nào mình muốn. Bất kỳ lúc nào anh muốn. Trong bao lâu tùy thích. “Cháu có thể làm gì để giúp dì?”

“Cháu có thể mua Gas & Go, thế thôi.”

Chương 3

Anh ta đã từ chối cô. Cô vừa đề nghị một người lạ mặt đưa cô tới đám cưới em họ mình và anh ta đã thẳng thừng từ chối.

“Không có áo vest,” là tất cả những gì anh ta nói trước khi bỏ đi. Dù có chưa xem bằng lái xe hay nghe anh ta không nói bằng giọng mũi, hẳn cô cũng sẽ biết anh ta không phải dân bản địa Texas, vì anh ta thậm chí còn không thèm nghĩ ra mọi lời nói dối tử tế. Một câu gì đó như là con chó của anh ta chết và anh ta đang để tang nó hay ngày mai anh ta có lịch hiến thận.

Cả JH tràn ngập trong sắc cam và vàng rực rỡ của ánh chiều tà, ánh nắng xuyên qua những chùm bụi do bánh chiếc Saab khuấy lên. Anh ta đã đề nghị trả ơn cô, nhưng tất nhiên là anh ta không hề có ý đó. Hỏi anh ta đúng là một ý tưởng ngu ngốc, bốc đồng. Và những ý tưởng bốc đồng, ngu ngốc luôn đưa cô vào rắc rối. Vậy nên, nếu cô xem xét theo cách đó, nghĩa là Vince, anh chàng bị hỏng xe, đã gia ơn cho cô đấy chứ. Sau rớt thì, cô biết phải làm gì với một anh chàng lạ mặt vô cùng nóng bỏng trong cả buổi tối dài đặc một khi anh ta đã giúp cô đạt được mục đích? Rõ ràng là cô đã không suy nghĩ thấu đáo trước khi đề nghị.

Phải mất từ mười tới hai mươi phút để đi hết con đường dẫn vào JH, tùy thuộc vào làn gợn đây nhất con đường được nâng cấp và loại phương tiện. Sadie luôn sẵn sàng để nghe tiếng sủa điên cuồng và nhìn thấy sự xuất hiện đột ngột của gợn nửa tá chó chăn bò. Nhà chính và các tòa nhà khác nằm cách đường năm dặm trên một khu trang trại rộng mười nghìn mẫu. JH không phải là trang trại rộng nhất Texas, nhưng nó là một trong những trang trại lâu đời nhất, nuôi vài nghìn đầu gia súc mỗi năm. Kỵ của Sadie, thị trưởng John Hollowell, đã xây trang trại và mua đất ven bờ sông Canada vào đầu thế kỷ hai mươi. Qua những thời kỳ tốt đẹp và khó khăn, nhà

Hollowell đã luân phiên ngoi ngóp rồi phát đạt, nuôi dưỡng những con bò Hereford thuần chủng và ngựa loang Mỹ. Tuy vậy, khi phải bảo đảm tương lai của gia đình với một nam thừa kế, gia đình Hollowell lại luôn thiếu hụt. Trừ vài họ hàng xa mà Sadie hiếm khi gặp mặt, cô là người cuối cùng trong dòng giống Hollowell. Đó là nguồn cơn nỗi thất vọng to lớn của cha cô.

Lúc này chưa hẳn là mùa chăn thả, lũ gia súc đang ở gần nhà chính và các gian nhà phụ. Khi Sadie lái xe dọc hàng rào, những cái bóng quen thuộc của chúng gặm cỏ trên cánh đồng. Mùa thiến và đóng dấu gia súc sẽ sớm đến thôi, và từ khi chuyển đi, Sadie không nhớ nhung gì thú mùi và âm thanh của cái sự kiện khủng khiếp nhưng cần thiết đó.

Cô dừng lại trước ngôi nhà bốn trăm mét vuông mà ông cô xây vào năm 1940. Khu trang trại ban đầu nằm cách Khe Little Tail năm dặm về phía tây và hiện giờ quản đốc Snooks Perry cùng gia đình ông ấy đang cư ngụ ở đó. Nhà Perry đã làm việc cho JH lâu hơn số năm Sadie sống trên đời.

Cô cầm lấy cái túi Gucci trên ghế sau rồi đóng cửa xe lại. Loài chim bắt muỗi kêu lên trước một cơn gió mát lạnh, cơn gió ấy phả vào mặt cô và luồn vào cổ chiếc áo Pink nỉ màu xám có mũ.

Ánh chiều tà biến các viên đá trắng và ván lợp nhà thành màu vàng, và cô đi về phía cánh cửa gỗ sồi xù xì to lớn với huy hiệu JH ở chính giữa hai cánh cửa. Về nhà lúc nào cũng khiến cô bồn chồn. Một mớ cảm xúc rối loạn giằng giật nơi dạ dày và tim cô. Những cảm xúc ảm áp khuấy lên cùng cảm giác tội lỗi và e sợ quen thuộc vẫn luôn giằng xé trong cô khi cô về Texas.

Cô mở cánh cửa không khóa và bước vào một hành lang trống không. Những mùi hương thân thuộc chào đón cô. Cô hít vào hương chanh, gỗ, nước đánh bóng đồ da, mùi khói ám vào chiếc lò sưởi bằng đá không lò trong phòng chính nhiều năm trời và mùi đồ ăn tự nấu từ hàng bao thập kỷ.

Không ai ra đón cô. Cô băng qua sàn nhà gỗ thông và những tấm thảm Navaho về phía phòng bếp ở cuối nhà. Phải mất cả một đội ngũ nhân viên toàn thời gian để vận hành JH thật trơn tru. Quản gia của họ, bà Clara Anne

Parton, giữ cho mọi thứ trong nhà chính cũng như trong các phòng ngủ tập thể gọn gàng và sạch sẽ, trong khi em gái sinh đôi của bà, bà Carolynn, nấu ba bữa mỗi ngày trừ Chủ nhật. Cả hai đều không kết hôn và sống cùng nhau trong thị trấn.

Sadie đi theo tiếng *thịch-thịch* đều đặn phát ra do thứ gì đó nặng nặng bị ném vào một cái máy sấy. Cô đi qua căn bếp trống, qua chạn bát, tới phòng giặt đồ đằng sau. Vòng ba đáng kể của bà Clara Anne chào đón cô khi người quản gia cúi người xuống để nhặt khăn tắm dưới sàn nhà. Cả hai chị em sinh đôi đều có những đường cong đáng kể và vòng eo nhỏ xíu mà họ thích khoe ra bằng cách thắt chặt eo quần và đeo những chiếc thắt lưng to cỡ đĩa ăn món tráng miệng.

“Cô làm việc muộn thế.”

Bà Clara Anne nhảy dựng lên và quay ngoắt lại, ôm chặt lấy tim. Búi tóc đen cao ngất của bà hơi rung rinh “Sadie Jo! Cháu làm cô sợ tưởng chết đấy, nhóc ạ.”

Sadie mỉm cười và tim cô ấm rục lên khi cô đi vào phòng. “Cháu xin lỗi.” Hai chị em sinh đôi đã giúp một tay nuôi dạy cô và cô dang tay ra. “Thật vui khi gặp cô.”

Người quản gia ôm chặt lấy cô vào bộ ngực khổng lồ của bà và hôn má cô. Cảm giác ấm áp quanh tim cô lan ra khắp ngực. “Phải đến một đời gấu trúc Mỹ^[1] rồi đấy chứ.”

[1] “Coon” từ này vừa có nghĩa là gấu trúc Mỹ vừa là một từ chỉ người da đen với nghĩa miệt thị.

Sadie bật cười. Hai chị em bà là những người bảo thủ khi dính đến mái tóc búi cao và lời nói cũ. Và nếu Sadie có định bảo bà Clara Anne rằng ngày nay vài người có thể thấy cách diễn đạt xưa ấy hơi kỳ thị chủng tộc, bà quản gia sẽ thấy sốc bởi vì chẳng có lấy một tế bào kỳ thị chủng tộc trong người bà Clara Anne. Một lần, khi còn bé, cô đã trêu bà Clara Anne và hỏi chính xác thì một đời gấu trúc Mỹ là bao nhiêu năm. Bà quản gia đã nhìn

thẳng vào mắt cô và trả lời một cách nghiêm túc, “Sáu tới tám năm. Đó là khoảng thời gian một con gấu trúc Mỹ sống trong tự nhiên.” Ai mà biết là thật sự có một câu trả lời chứ?

“Đã được một đời gấu trúc Mỹ đâu cô.”

“Gần được rồi đấy.” Bà ngả người ra sau và nhìn vào mặt Sadie. “Chúa ơi, trông cháu giống hết mẹ.”

Mà không có vẻ đĩnh đạc, duyên dáng và tất cả những gì khiến người khác tự nhiên phải lòng bà. “Cháu có đôi mắt của cha.”

“Phải. Xanh như hoa chuông Texas.” Bà rê đôi bàn tay thô ráp lên hai cánh tay Sadie. “Ồ đây bọn cô nhớ cháu lắm.”

“Cháu cũng nhớ các cô.” Điều đó là sự thật. Cô nhớ bà Clara Anne và bà Carolynn. Cô nhớ vòng ôm ấm áp và nụ hôn họ đặt trên má mình. Rõ ràng là cô không nhớ chúng đến mức chuyên về đây. Cô thả tay xuống hai bên người. “Cha cháu đâu ạ?”

“Đang ăn với mấy cậu nhóc ở khu bếp. Cháu có đói không?”

“Đói ngấu ạ.” Tất nhiên là ông đang ăn cùng những người chăn gia súc. Đó là nơi ông thường dùng bữa vì điều ấy là hợp lẽ thường. “Ông có nhớ là cháu sắp về không?”

“Chắc chắn là ông ấy nhớ chứ.” Bà quản gia với tay lấy một chồng khăn tắm. “Ông sẽ không quên một chuyện như cháu sắp về đâu.”

Sadie không dám chắc. Ông đã quên buổi lễ tốt nghiệp trung học của cô. Hay phải nói, ông còn bận tiêm vắc-xin cho gia súc. Chăm sóc động vật luôn đi trước việc chăm sóc người. Công việc đi trước, và Sadie đã chấp nhận điều đó từ lâu lắm rồi. “Tâm trạng ông thế nào ạ?”

Bà Clara Anne nhìn cô qua chồng khăn trong tay. Họ đều biết vì sao cô hỏi vậy. “Tốt, giờ thì hãy đi tìm cha cháu đi, và mai chúng ta sẽ hàn huyên. Cô muốn nghe tất những gì cháu đã làm.”

“Qua bữa trưa nhé. Có lẽ cô Carolyn sẽ làm cho chúng ta món salad gà kèm bánh sừng bò của cô ấy.” Đó không phải một món mà người đầu bếp nấu cho những người chẵn gia súc. Họ có xu hướng thích những cái bánh sandwich thịnh soạn để ăn trưa hơn, những lát thịt dày kẹp vào một cái bánh mì to. Nhưng bà Carolyn thường làm salad gà cho riêng mẹ Sadie và sau này là cho Sadie.

“Cô sẽ bảo cô ấy là cháu đã nhắc đến món đó. Mặc dù cô nghĩ là cô ấy đã lên kế hoạch làm nó rồi.”

“Tuyệt.” Sadie nhìn bà Clara Anne lần cuối rồi quay vào bếp và đi ra ngoài. Cô đi trên con đường bê tông mình đã đi hàng nghìn lần. Đa phần các bữa ăn diễn ra trong khu bếp và càng đến gần khu nhà xi măng trát vữa thì cô càng ngửi rõ mùi thịt quay và bánh mì nướng. Dạ dày cô kêu lên khi cô bước lên hiên nhà dài bằng gỗ. Bản lề trên cánh cửa kính kêu cọt kẹt báo tin cô đến, và vài người chẵn gia súc ngẩng lên khỏi đĩa đồ ăn của họ. Chừng tám chiếc mũ cao bồi treo trên móc cửa. Căn phòng trông y xì lần cuối cô bước vào. Sàn gỗ thông, tường quét vôi, màn vải bông màu đỏ và trắng, và vẫn một đôi tủ lạnh Frigidaire. Thứ khác biệt duy nhất là bếp lò và chiếc lò nướng mới sáng bóng.

Cô nhận ra vài người đàn ông khi họ nhồm dậy. Cô ra hiệu cho họ cứ ngồi yên và đưa mắt tìm cha cô, đầu ông cúi xuống trên đĩa, vẫn mặc kiểu áo lao động Western cổ điển như từ xưa đến giờ. Hôm nay nó có màu be với nút ngọc trai trắng. Dạ dày cô siết lại và cô hơi nín thở. Cô không biết mình mong chờ gì. Cô đã ba mươi ba và vẫn thiếu tự tin khi ở gần cha mình. Ông sẽ âm áp hay lãnh đạm?

“Chào cha.”

Ông ngược lên và trao cho cô một nụ cười mệt mỏi không lan được tới những nếp nhăn quanh khóe đôi mắt xanh dương của ông. “Con đây rồi, Sadie Jo.” Ông chống tay xuống bàn và đứng dậy, và dường như ông phải tốn nhiều thời gian hơn thường lệ. Tim cô rơi bịch xuống dạ dày đang thít chặt khi cô đi về phía ông. Cha cô lúc nào cũng gầy gò. Cao. Tay chân dài

và eo cao, nhưng ông chưa bao giờ hốc hác. Má ông hóp lại và trông ông như tăng đến mười tuổi kể từ lần cô gặp ông ở Denver ba năm trước. “Cha đã mong con về từ một tiếng trước.”

“Con đã đưa một người đi nhờ vào thị trấn,” cô nói khi ôm lấy eo ông. Ông vẫn có mùi như xưa. Mùi Lifebuoy, bụi đất, không khí Texas trong lành. Ông giơ một bàn tay gân guốc lên và vỗ lưng cô. Hai cái. Lúc nào cũng là hai cái, trừ những dịp đặc biệt khi cô làm gì đó đáng được nhận ba cái.

“Con đói không, Sadie?”

“Đói ngẫu ạ.”

“Lấy một cái đĩa và ngồi xuống đi.”

Cô thả tay xuống và nhìn lên mặt ông khi một nỗi sợ hãi ích kỷ đè xuống đôi vai cô như tảng đá nghìn cân. Cha cô đang già đi. Trông đúng với tuổi bảy mươi tám của ông. Cô sẽ làm gì đây khi ông ra đi? JH thì sao? “Cha đã sụt cân.”

Ông quay lại ghế và cầm nĩa lên. “Có lẽ khoảng nửa cân đến một cân.”

Giống mười cân hơn.

Cô đi tới bếp lò ở bên kia phòng lấy cơm của mình rồi cầm lấy một miếng bánh mì mới nướng. Trừ việc nuôi vài con cừu và bò Hereford để tranh giải 4-H^[2] cách đây nhiều năm, Sadie không biết nhiều về những hoạt động hàng ngày của một trang trại gia súc. Và tận đáy tâm hồn bội bạc của cô, sâu thẳm bên trong nơi cô cất giữ những bí mật đen tối nhất, là sự thật rằng cô cũng không hứng thú muốn biết. Tình yêu đặc biệt đối với đất đai của nhà Hollowell đã hoàn toàn bỏ qua cô. Cô thà sống trong thị trấn còn hơn. Bất kỳ thị trấn nào. Kể cả Lovett: dân số mười nghìn người.

[2] 4-H là một tổ chức dành cho thanh niên của viện Thực phẩm và nông nghiệp quốc gia trực thuộc Bộ Nông nghiệp Mỹ. 4-H tượng trưng cho 4 giá trị mà tổ chức này coi trọng: Head (Đầu – quản lý, suy nghĩ), Heart (Trái

tim – chăm sóc, gắn bó), Hands (Đôi tay – giúp đỡ, lao động), Health (Sức khỏe - sống, tồn tại). Tổ chức này có rất nhiều chương trình được thiết kế nhằm mục đích phát triển các kỹ năng của thanh thiếu niên, một trong số đó là nuôi dưỡng động vật.

Cánh cửa sau bằng kính đập vào khung cửa khi bàCarolynn Parton bước vào nhà bếp. Bà kêu ré lên và giơ hai tay lên trời, và trừ cái váy xòe và chiếc áo xếp nếp bà trông giống hệt chị mình. “Sadie Jo!” Sadie đặt đĩa xuống mặt quầy mơn vệt đúng một giây trước khi bị nghiền vào bộ ngực to mềm mại của bàCarolynn.

“Chúa ơi, phải đến một đời gấu trúc Mỹ rồi đấy chứ.”

Sadie mỉm cười khi bàCarolynn hôn má cô. “Chưa lâu đến thế.”

Sau vài giây trò chuyện, bàCarolynn cầm lấy đĩa của Sadie và đồ đầy sườn lên. Bà rót một cốc trà ngọt và theo Sadie băng qua bên kia phòng đi tới bàn ăn. Vài anh chàng cao bồi rời đi và cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh cha mình.

“Mai cô sẽ hàn huyên với cháu,” Carolynn bảo Sadie khi bà đặt trà xuống bàn. Rồi bà chuyển sự chú ý vào ông Clive. “Ăn đi,” bà ra lệnh, rồi lại băng qua phòng.

Ông Clive ăn một miếng bánh mì ngô. “Con có kế hoạch gì khi ở đây?”

“Con phải tham dự bữa tiệc tổng duyệt tối mai và đám cưới lúc sáu giờ tối thứ Bảy.” Cô ăn một miếng cơm Tây Ban Nha của bàCarolynn và thờ dài. Cảm giác an ủi ấm áp do sự thân thuộc mang lại lắng đọng nơi dạ dày cô cùng với cơm. “Ngày mai con rồi cả ngày. Chúng ta nên làm gì đó vui vẻ trong khi con ở đây.” Cô nghĩ về những việc mình và cha cùng làm lúc trước. Cô ăn thêm một miếng và gắng sức nghĩ ngợi. “Có lẽ bán đĩa hoặc cưới ngựa qua Little Tail và tán gẫu cùng gia đình bác Snooks.” Hồi xưa cô rất thích bán đĩa cùng cha mình và cưới ngựa theo con đường mơn tới nhà bác Snooks. Dù cũng chẳng mấy khi cô được làm vậy. Thường thì nếu cô thúc giục ông, ông sẽ bảo một người làm đưa cô đi.

“Snooks đang ở Denver xem xét vài con gia súc cho cha.” Ông uống một ngụm trà lớn. “Mai cha sẽ tới Laredo.”

Thậm chí cô cũng chẳng thấy ngạc nhiên. “Laredo có gì ạ?”

“Cha sẽ đưa Maribell xuống đó để phối giống với một con ngựa giống Tobiano tên Diamond Dan.”

Công việc đi trước. Dù mưa hay nắng, ngày lễ hay ngày hội hương. Cô hiểu điều đó. Cô đã được nuôi dạy phải hiểu, nhưng... trang trại JH thuê rất nhiều nhân công. Rất nhiều người hoàn toàn đủ khả năng đưa một con ngựa cái tới Laredo để lấy giống. Hay tại sao không vận chuyển một ít tinh trùng của Diamond Dan qua đêm? Nhưng Sadie biết câu trả lời cho câu hỏi. Cha cô già, cứng đầu và muốn tự mình giám sát mọi thứ, lý do đấy. Ông phải tận mắt nhìn thấy để bảo đảm mình có được con ngựa giống mình trả tiền.

“Cha có về kịp đám cưới không?” Cô không cần phải hỏi xem ông có được mời hay không. Ông là họ hàng, dù ông không có quan hệ máu mủ, và dù cho người nhà mẹ cô thật lòng không quan tâm đến ông.

Ông lắc đầu. “Cha sẽ về rất muộn.” Ông còn chẳng thèm ra vẻ buồn bã. “Chủ nhật bác Snooks đã ở nhà rồi. Lúc đấy chúng ta có thể cưới ngựa qua.”

“Sáng Chủ nhật con phải đi rồi.” Cô chọn lấy một miếng sườn. “Thứ Hai con phải đóng một hợp đồng.” Renee hẳn cũng có thể giải quyết ổn thỏa việc ấy, nhưng Sadie thích ở đó để phòng trường hợp có chuyện bất ngờ nảy sinh. Cô khựng lại khi miếng sườn ở ngay trước mặt và nhìn vào đôi mắt xanh mệt mỏi của cha mình. Ông chỉ còn cách tuổi tám mươi vài năm ngắn ngủi. Có thể trong năm năm nữa ông sẽ chẳng còn ở đây. “Con có thể chuyển hện và rời đi vào thứ Ba.”

Ông cầm cốc trà lên, và cô nhận ra mình đang nín thở. Chờ đợi như mọi lần. Chờ ông cho cô thấy một dấu hiệu, một lời nói hay một cử chỉ... bất kỳ thứ gì, bất cứ dấu hiệu nào cho thấy ông quan tâm đến những gì cô làm. “Không cần làm vậy,” ông nói và uống một ngụm. Rồi với phong cách điển

hình của nhà Hollowell, ông đòi chủ đề tránh xa bất kỳ điều gì có thể dính đến những chuyện quan trọng. “Chuyên đi của con thế nào?”

“Tuyệt ạ.” Cô cắn một miếng và nhai. Trò chuyện linh tinh. Họ giỏi trò chuyện linh tinh. Cô nuốt nước bọt qua cục nghẹn trong họng. Đột nhiên cô không còn quá đói nữa và đặt miếng sườn của mình xuống đĩa. “Có một chiếc xe tải màu đen ở ven đường,” cô nói và chùi ngón tay vào khăn ăn.

“Có thể là của người nhà bác Snooks.”

“Anh ta không phải dân ở đây và con đã thả anh ta xuống cửa hàng Gas & Go.”

Đôi lông mày rậm màu trắng của ông nhíu xuống. “Lovett không còn là cái thị trấn nhỏ mà con đã lớn lên nữa. Con phải cẩn thận.”

Lovett gần như vẫn y xì ngày xưa. “Con đã cẩn thận đấy chứ.” Cô kể cho cha cô nghe việc lấy thông tin của anh ta. “Và con đã dọa anh ta với một khẩu súng sóc điện.”

“Con có súng sóc điện không?”

“Không.”

“Cha sẽ lấy khẩu hai hai của con ra khỏi két.” Cô cho rằng đó là cách cha cô nói ông có quan tâm nếu có một tên giết người hàng loạt chặt nhỏ cô ra.

“Cảm ơn cha.” Cô nghĩ đến Vince và đôi mắt xanh lục nhạt của anh ta nhìn cô từ dưới vành mũ. Cô không biết mình bị làm sao khi đề nghị anh ta đưa cô tới đám cưới của em họ mình. Người bên họ mẹ cô rất bảo thủ, và cô không biết gì về anh ta hết. Tất cả những gì cô biết, anh ta rất có thể là một tên giết người hàng loạt. Một gã nghiện giết người, hoặc tệ hơn thế.

Một đảng viên Đảng Dân chủ.

Tạ ơn Chúa là anh ta đã từ chối cô, và tạ ơn Chúa vì cô sẽ không bao giờ phải gặp lại Vincent Haven nữa.

Chương 4

Sadie đỗ chiếc Saab tại cửa hàng Gas & Go và dừng lại dưới những ngọn đèn sáng choang của máy đổ xăng. Một cơn đau đầu nặng nề bổ xuống hai bên thái dương cô. Bữa tối tổng duyệt không phải địa ngục trần gian như cô đã sợ. Chỉ là phiên bản khởi động cho tối hôm sau.

Cô ra khỏi xe và đưa ống vào thùng xăng. Cô đã đứng một điểm. Mọi người dự lễ cưới khác đều trẻ hơn Sadie khoảng mười tuổi, và họ đều đã có bạn trai hoặc đã kết hôn. Vài người đã có con.

Người phù rể mà cô đi dọc lễ đường cùng là em họ Rusty^[1] của Boner Henderson. Cô không chắc Rusty là tên thật hay tên gọi thân mật. Điều duy nhất chắc chắn là cái tên đó hợp với cậu ta. Cậu ta có mái tóc đỏ, đầy tàn nhang và trắng bệch như mộng trẻ con. Cậu ta thấp hơn Sadie khoảng mười phân và nói rằng có lẽ cô nên đi “giày bệt” tới lễ cưới.

[1] Ri sét (Tiếng Anh)

Cứ như thật.

Cô tựa người vào xe và khoanh tay trên chiếc áo choàng dài màu be. Một cơn gió đêm mát lạnh chơi đùa với đuôi tóc dài của cô và cô ôm người chống chọi với giá lạnh. Dì Bess và dượng Jim dường như thật lòng thấy vui khi gặp cô. Trong khi ăn tráng miệng, dượng Jim đã đứng dậy phát biểu một bài dài lê thê về Tally Lynn. Ông bắt đầu với ngày con gái mình sinh ra và kết thúc với sự hạnh phúc của họ khi cô sắp cưới người bạn trai từ thời trung học, một “người đàn ông tuyệt vời” về mọi mặt, Hardy Steagall.

Phần lớn buổi tối Sadie né được các câu hỏi về đời sống tình yêu của mình. Phải đến khi ăn tráng miệng, vợ của cậu Frasier, mợ Pansy Jean, mới hâm nóng chủ đề đó lên. Tạ ơn Chúa lúc ấy đã sau thời gian uống cocktail vài tiếng đồng hồ, ông Frasier đã say mềm và đang ba hoa, và ông đã ngắt ngang lời bà Pansy Jean bằng những câu chuyện đùa ngớ ngẩn. Chuyện ông Frasier kiểm soát thói rượu chè bằng cách chờ tới sau năm giờ để say xỉn

không có gì là bí mật. Tám giờ hơn là thời điểm ông vô tình cứu Sadie khỏi sự tra hỏi của bà Pansy Jean.

Vòi xăng đóng lại và Sadie trả vòi vào máy. Cô không tưởng tượng nổi việc kết hôn khi còn trẻ như vậy và lại còn với người yêu từ thời trung học nữa. Cô không hề có người yêu khi học trung học. Cô đã được mời đi chơi, hẹn hò vài lần, nhưng cô không hề nghiêm túc với bất kỳ ai.

Cô vặn nắp bình xăng rồi mở cửa ô-tô và lấy ví khỏi ghế. Cô đã có mối quan hệ tình cảm thực sự đầu tiên vào năm thứ nhất ở trường đại học Texas tại Austin. Tên anh là Frank Bassinger, nhưng mọi người đều gọi anh là Frosty.

Phải, Frosty.

Anh rất đẹp trai với mái tóc vàng rục rỡ và đôi mắt xanh dương trong vắt. Một người Texas thực thụ, anh chơi bóng bầu dục và ăn mặc gọn gàng, như một thượng nghị sĩ tương lai. Anh đã lấy mất lần đầu của cô, và anh làm điều đó tuyệt vời đến mức, cô đã quay lại muốn thêm vào chính đêm ấy.

Họ đã hẹn hò gần một năm và, khi nhìn lại, anh hẳn là người đàn ông tốt duy nhất mà cô từng hẹn hò, nhưng khi ấy cô còn trẻ và bắt đầu cảm thấy gò bó, khó chịu, và muốn rời xa cả Frosty, cả Austin, cả Texas.

Cô đã làm tan vỡ tim anh, và cô cảm thấy rất buồn vì điều đó, nhưng cô còn trẻ với một tương lai rộng mở. Một tương lai thậm chí còn rộng mở hơn vùng đồng bằng Texas bằng phẳng mà cô luôn biết.

Đế đôi giày mười phân gõ xuống bãi đỗ xe khi cô đi tới mặt tiền cửa hàng. Cô tự hỏi Frosty giờ ra sao. Hẳn là đã cưới một cô nàng hoàn hảo, đầy sức sống, thành viên của Junior League^[2], đã có hai con và làm việc trong công ty luật của cha anh. Anh hẳn là có một cuộc sống hoàn hảo tuyệt đối.

[2] Một tổ chức giáo dục và từ thiện rất có uy tín, chỉ có thành viên nữ.

Cô đi vào giữa một chiếc xe tải con màu trắng và một chiếc Jeep Wrangler. Sau Frosty cô đã có một chuỗi bạn trai ở các trường đại học khác nhau. Chỉ một người trong số họ từng được cô coi là một mối quan hệ nghiêm túc. Chỉ có một người trong số họ từng làm xoắn chặt và làm tan vỡ trái tim cô như một cái bánh quẩy xoắn. Tên anh ta là Brent.

Brent thôi. Một cái tên. Không phải hai. Không phải tên thân mật, và cô đã gặp anh ta ở trường đại học California ở Berkeley. Khi ấy anh ta chẳng giống bất kỳ người đàn ông nào cô từng biết. Bây giờ khi nhìn lại, cô có thể thấy rằng anh ta là một kẻ nổi loạn mà không hề có mầm mống, một người cấp tiến không hề có cơ sở, nhưng khi mới hai mươi tuổi cô đã không nhìn ra điều ấy. Đã không thấy rằng chẳng có gì ẩn sau tâm trạng u ám, chán chường của anh ta hết. Một kẻ được nhận toàn đặc ân nhưng chẳng có gì ngoài sự tức giận vô lối dành cho “hệ thống chính trị”. Chúa ơi, cô đã phát điên vì anh ta. Khi anh ta đá cô vì một cô nàng tóc đen với đôi mắt chứa chan cảm xúc, Sadie cứ nghĩ mình sẽ chết. Tất nhiên là cô không chết, nhưng cô phải mất một thời gian dài mới quên được Brent. Hiện tại, cô quá khôn ngoan để yêu đương mù quáng như vậy. Cô đã từng gặp phải hoàn cảnh đó và không có hứng thú với những anh chàng nghèo cảm xúc. Những người giống cha cô, khép mình lại khi có ai tới quá gần.

Cô mở cánh cửa vào Gas & Go, một tiếng chuông nhỏ vang lên đầu đó trong quầy hàng. Mùi bỏng ngô, xúc xích và nước tẩy rửa mùi thông xộc vào mũi cô. Cô đi theo một dãy đựng bim bim khoai tây tới tủ lạnh cửa kính. Mối quan hệ gần đây nhất của cô rất ngắn ngủi. Anh ta thành đạt và đẹp trai, nhưng cô đã phải đá anh ta bởi vì kỹ thuật trên giường của anh ta không hề cải thiện sau ba tháng. Ba tháng bực mình khi anh ta cứ ngủ gục trước khi làm xong việc. Cô không cần đàn ông vì tiền. Cô cần đàn ông vì những việc mà cô không thể tự làm lấy như nhắc vật nặng và quan hệ.

Đơn giản, nhưng người ta luôn thấy sốc trước số đàn ông không giỏi việc trên giường cho lắm. Một thực tế quá mức khó hiểu. Không phải tình dục là công việc hàng đầu của họ hay sao? Thậm chí còn hơn cả việc thực sự có việc làm?

Cô lấy một thùng sáu lon Diet Coke và lách qua một cao bồi trung niên đang với tay lấy một két Lone Star ở chiếc tủ lạnh bên cạnh. Dưới chiếc mũ, bộ ria dày của ông ta trông có hơi quen thuộc, nhưng cô không dừng lại để nhìn kỹ. Cô rất mệt, và sau bữa tối tổng duyệt, trước đó là bữa trưa với hai chị em sinh đôi bà Parton, cô đã mệt bã người.

Mệt bã? Trời ạ, cô đã không dùng, hay thậm chí nghĩ đến, cách nói đó trong một đời gấu trúc Mỹ rồi. Có lẽ phải đến một đời rươi ý chứ.

Cô cầm lấy một túi Cheetos và đặt cạnh thùng Coke trên quầy trước mặt bà Luraleen Jinks. Nếu điều này là có thể, thì bà Jinks thậm chí còn có nhiều nếp nhăn hơn xưa. Bà mặc một cái áo cánh hồng rực và đeo đôi khuyên tai hình sọ người màu hồng có đôi mắt bằng đá quý.

“Chà Sadie Jo,” bà chào đón cô, giọng khàn như một tờ giấy nhám.

“Chào bác Jinks.”

“Cháu xinh đẹp hết như mẹ mình vậy.”

Cô đoán là mình nên khen lại, nhưng làm vậy sẽ đòi hỏi những kỹ năng nói dối mà cô không có. Dù là một người bản xứ. “Cảm ơn bác, bác Jinks. Cháu thực sự rất thích đôi khuyên tai hình sọ người của bác.” Đó vẫn là một lời nói dối dù không kinh khủng bằng việc bảo bà Luraleen là bà xinh đẹp.

“Cảm ơn cháu. Một trong những anh chàng của bác đã tặng cho bác đấy.”

Bà có *những* anh chàng sao? Tức là nhiều hơn một ấy à?

“Cha cháu thế nào?” Bà lướt mắt nhìn chỗ Coke và bỏ chúng vào một cái túi nhựa. “Lâu rồi bác không gặp ông ấy.”

“Ông ấy khỏe ạ.” Cô đặt chiếc túi Gucci của mình lên mặt quầy và rút ví ra.

“Bác nghe nói cháu về thị trấn để dự đám cưới Tally Lynn.”

“Vâng. Cháu vừa trở về từ bữa tối tổng duyệt đây. Tally trông rất hạnh phúc.” Điều đó là sự thật. Hạnh phúc và rục rờ với tình yêu của tuổi trẻ.

Bà tính tiền gói Cheetos. “Vince bảo bác là cháu đã cho nó đi nhờ xe vào thị trấn tối qua.”

Cô ngược lên. “Vince ạ? Anh chàng bị kẹt trên đường cao tốc sao?” Người đàn ông đã từ chối cơ hội tháp tùng cô tới đám cưới em họ cô sao? Người đàn ông cuối cùng trên hành tinh này mà cô hy vọng được gặp lại sao?

“Phải. Nó là cháu bác.”

Cháu? Khi rời JH ban nãy, cô nhận thấy là xe anh ta không còn ở ven đường nữa.

Bà Luraleen ấn nút tính tổng. “Nó đang ở đằng sau cửa hàng cất đồng hồ đi hộ bác. Bác sẽ gọi nó.”

“Không, thật sự thì cháu...”

“Vince!” bà hét to rồi ho khù khụ.

Sadie không biết phải chạy trốn hay nhảy qua quây hàng và vồ lên lưng người phụ nữ này. Chạy trốn thực sự không phải là một lựa chọn, và cô tự hỏi nếu mình vồ lưng bà Luraleen, liệu có trào ra khỏi tai bà với mỗi lần vồ không?

Từ sau cửa hàng cô nghe thấy tiếng cánh cửa cọt két nhẹ nhẹ và tiếng đế giày gõ nặng nề đúng một giây trước khi nghe tiếng vang trầm của một giọng nói nam tính. “Dì ổn chứ, dì Luraleen?”

Sadie liếc sang trái, bóng người cao lớn ngăm ngăm đi về phía cô. Bóng những gốc râu đen che mắt nửa mặt dưới anh, khiến màu xanh của mắt anh càng thêm sống động. Nếu còn có thể, anh trông cao lớn và nguy hiểm hơn so với buổi tối trước đó. Không đội mũ, anh thậm chí còn nóng bỏng hơn. Mái tóc đen được cắt ngắn, kiểu đầu đinh, dài khoảng ba phân.

Anh dừng lại khi nhìn thấy cô. “Xin chào Sadie.”

Anh vẫn nhớ tên cô. “Chào, Vincent.” Và dù cho rõ ràng là anh ta thấy cô chẳng đến mức không thể kháng cự lại, một lần nữa cô lại cảm nhận được cái thôi thúc lố bịch muốn xoắn tóc và kiểm tra lại son bóng. Điều ấy chứng minh cho cô thấy cô cần phải bắt đầu nghĩ đến một mối quan hệ mới. Lần này là với một người đàn ông giỏi chuyện chăn gối. “Tôi không thấy xe anh ở lề đường. Nên tôi hiểu là xe anh đã được kéo đi.”

“Mọi người đều gọi tôi là Vince.” Anh tiếp tục đi ra sau quầy hàng và đứng cạnh di mình. “Sáng nay tôi đã gọi xe đến kéo đi rồi. Đồ thay thế đã hết, nhưng đến thứ Hai nó sẽ được sửa xong.”

Không nghi ngờ gì anh chàng trước mặt cô sẽ biết phải làm gì để khiến mọi việc xong xuôi. Những gã như anh ta luôn biết những gì phải làm trên và ngoài giường. Hay trên bãi biển Oahu hay trong một chiếc xe ô-tô nhìn xuống L.A. Dù cô thì không biết. Tất nhiên là không. “Vậy là anh ở đây cho tới thứ Hai à?” Và vì sao mà cô lại nghĩ đến Vince và cái giường chứ? Có lẽ vì anh trông thật đáng đưa lên giường trong cái áo phông màu nâu đang căng lên trên lồng ngực rắn chắc.

Anh liếc mắt nhìn di mình. “Tôi không chắc lúc nào mình sẽ đi nữa.”

Sadie đẩy một tờ hai mươi sang bên kia quầy và ngược lên nhìn vào đôi mắt xanh lục nhạt nằm trên khuôn mặt ngăm đen, u ám của Vince. Anh không có vẻ giống tuýp đàn ông ở một thị trấn nhỏ. Đặc biệt là tuýp đàn ông ở một thị trấn nhỏ của Texas. “Lovett không giống vùng Seattle đâu.” Cô đoán anh đang ở tầm giữa ba mươi. Phụ nữ Lovett sẽ yêu anh, nhưng cô không chắc bao nhiêu trong số đó còn độc thân. “Không có mấy việc để làm.”

“Chà, bác... phải phản đối cháu,” bà Luraleen líu lười khi trả tiền thôi. “Chúng ta không có những bảo tàng lớn, các phòng trưng bày nghệ thuật hào nhoáng, nhưng có rất nhiều nơi để đi và nhiều việc để làm.”

Sadie rõ ràng là đã chạm trúng một vấn đề nhạy cảm. Nên cô không cãi rằng ở Lovett chỉ có rất ít nơi để đi và ít thứ để làm. Cô cầm lấy tiền thừa và cất vào ví. “Cháu chỉ có ý nói rằng thị trấn này có thiên hướng co cụm vào gia đình.”

Bà Luraleen đóng kết tiền vào. “Chẳng có gì sai với gia đình hết. Gia đình quan trọng với hầu hết mọi người.”

Bà đẩy túi đựng Diet Coke và Cheetos về phía Sadie. “Đã số mọi người về thăm người cha già nua tội nghiệp của họ nhiều hơn năm năm một lần.”

Và đã số các ông bố ở nhà khi con gái họ về thăm sau năm năm. “Cha cháu biết nơi cháu sống. Lúc nào ông cũng biết.” Cô thấy mặt mình đỏ bừng lên. Vì giận dữ và xấu hổ, và cô không biết cảm giác nào tệ hơn. Như phần lớn người dân ở Lovett, bà Luraleen không biết mình đang nói về chuyện gì, nhưng điều đó chẳng ngăn được bà huyên thuyên như thể mình biết. Cô không ngạc nhiên khi bà Luraleen biết đã bao lâu trôi qua kể từ chuyến viếng thăm cuối cùng của cô. Thói ngòilê đôi mách của thị trấn nhỏ chỉ là một trong những lý do mà cô rời bỏ Lovett và chẳng bao giờ ngoáilại. Sadie thả ví vào túi xách và ngược lên nhìn Vince. “Tôi rất mừng khi biết xe anh đã được kéo vào thị trấn.”

Vince nhìn Sadie cầm lấy túi Diet Coke và Cheetos. Nhìn má cô ửng hồng. Có gì đó đang diễn ra phía sau đôi mắt xanh dương đó. Thứ gì đó không chỉ là sự tức giận. Nếu anh là một gã tử tế, anh có thể sẽ cố nghĩ ra câu gì đó tử tế mà nói để xoa dịu cảm giác khó chịu thấy rõ do lời bình luận của bà Luraleen gây ra. Người phụ nữ ấy đã giúp anh, nhưng Vince không biết phải nói gì, và chưa bao giờ được ai coi là một gã tử tế. Trừ em gái anh, Autumn. Cô luôn đánh giá anh cao hơn rất nhiều những gì anh xứng đáng, và anh luôn cho rằng nếu em gái mình là người phụ nữ duy nhất trên hành tinh này nghĩ anh là một gã tử tế, thì anh gần như là một thằng khốn rồi. Đáng ngạc nhiên là anh thấy ổn với nó. “Cảm ơn lần nữa vì đã cho đi nhờ nhé,” anh nói.

Cô nói gì đó nhưng anh không nghe được vì cô đã quay mặt đi. Đuôi tóc vàng của cô đung đưa khi cô quay gầy cao gót và lao ra cửa. Mắt anh lướt xuống trên lưng áo đôi bấp chân và mắt cá chân trần tới một đôi gầy cao gót đỏ kiểu làm-tình-với-em-đi.

“Cô ta luôn nghĩ mình tốt hơn hẳn những người dạy cô ta.”

Vince liếc nhìn dì mình, rồi mắt anh quay lại nhìn lưng Sadie khi cô băng qua bãi đỗ xe. Anh không chắc những người nuôi dạy cô có liên quan gì hay không, nhưng anh chắc chắn rằng mình là một fan bự của những đôi gầy cao gót đỏ, kiểu làm-tình-với-em-đi. “Dì đã không lịch sự với cô ấy.”

“Dì sao?” Bà Luraleen đặt một tay lên bộ ngực gầy gò với vẻ vô tội. “Cô ta đã nói chẳng có gì để làm trong thị trấn.”

“Và?”

“Có rất nhiều!” Không có lấy một sợi tóc bạc trên đầu bà chuyển động khi bà điên cuồng lắc đầu. “Chúng ta có buổi pic-nic kỷ niệm ngày Thành lập Thị trấn, và ngày mừng bốn tháng bảy là một buổi tụ họp lớn. Chưa kể đến lễ Phục sinh một tháng nữa là đến.” Bà ra hiệu cho Alvin, người vừa quay lại với thùng Lone Star. “Chúng ta có vài nhà hàng cực ngon và đồ ăn hảo hạng.” Bà tính tiền bia, “Không phải thế sao, Alvin?”

“Quán Ruby có món bò bít-tết rất ngon,” người cao bồi đồng ý khi đưa ra hai tờ tiền gấp đôi. Chiếc mũ to đùng của ông ta dường như được chống bởi đôi tai trông như quai bình. “Dù vậy quán Đồ biển thì không ngon lắm.”

Bà Luraleen vẫy tay gạt bỏ lời chỉ trích. “Đây là vùng gia súc. Ai thèm quan tâm đến đồ biển chứ?”

“Bà sẽ làm gì buổi tối sau khi đóng cửa quán hả Luraleen?”

Bà liếc mắt sang nhìn trộm Vince và anh cố gắng không chú ý. “Cháu trai tôi đang ở trong thị trấn.”

“Nếu dì muốn đi chơi với bạn bè thì cháu không có vấn đề gì đâu.” Sau tối qua và gần như cả ngày hôm nay, được tách khỏi dì anh cũng tốt. Anh

vẫn phải xem xét lời đề nghị của bà. Bản năng đầu tiên của anh là từ chối bà, nhưng càng nghĩ ngợi nhiều về nó, anh càng thấy kích thích muốn nhận lời. Anh không định ở lại Lovett, Texas cả đời còn lại, nhưng có lẽ anh có thể biến quán Gas & Go thành một món đầu tư có lời khác. Vài cái thiện nhỏ ở đây ở kia và anh có thể bán lại nó rồi kiếm được một đồng tiền.

“Cháu chắc chứ?”

“Vâng.” Anh chắc. Khái niệm một quãng thời gian vui vẻ của dì anh là đĩa nhạc Tammy Wynette nhét vào “máy cassette” và năm ly Ten High. Anh không thích uống rượu bourbon lắm, đặc biệt là thứ rượu bourbon rẻ tiền, và anh không biết gan mình còn chịu được thêm nữa hay không.

Bà đập tiền thừa vào bàn tay vươn ra của Alvin. “Được rồi, nhưng lần này phải bảo đảm là mọi thứ hoạt động đầy, không thì đừng có bận tâm nữa.”

Hoạt động sao?

Alvin đỏ bừng mặt nhưng xoay xở để nháy mắt một cái. “Được thôi, em yêu.”

Cái quái...? Vince đã phải chứng kiến vài chuyện kinh khủng trong đời, phần lớn anh cất kỹ chúng trong chiếc két sắt đen của tâm hồn mình, nhưng người dì nhăn nheo của anh, một gót chân đã ở chỗ Chúa, ở cùng ông Alvin gần như đứng hàng đầu trong danh sách những chuyện như vậy.

Bà Luraleen đóng két đựng tiền lại và thông báo, “Chúng ta sẽ đóng cửa sớm. Tắt máy nướng xúc xích đi Vince!”

Chưa đầy một tiếng sau, Vince được thả xuống nhà dì mình. Bà đã tô một ít son môi màu hồng, màu Pepto lên đôi môi nhăn nheo giống môi ngựa của mình và nhảy vào xe tải của ông Alvin, bỏ đi làm những việc mà Vince thậm chí còn không muốn ngẫm nghĩ đến.

Vince bị bỏ lại một mình ngồi trên một chiếc ghế sắt cũ kỹ trên hiên nhà có mái che. Anh đưa một chai nước lên miệng rồi đặt nó xuống mặt gỗ mòn

vết cạnh chân trái. Anh chưa bao giờ giỏi thư giãn. Anh luôn cần việc gì đó để làm. Một mục tiêu rõ ràng.

Anh thắt lại dây chiếc giày chạy bên trái rồi chuyển sang phải. Khi còn là thành viên của đội, lúc nào anh cũng có việc gì đó cần làm. Hoặc là tham chiến, hoặc là huấn luyện và chuẩn bị cho điệp vụ kế tiếp. Khi rời quân ngũ, anh giữ cho mình bận rộn với công việc và gia đình. Khi đó cháu trai anh mới chỉ vài tháng tuổi và em gái anh cần giúp đỡ rất nhiều. Mục tiêu của anh hết sức rõ ràng. Chẳng có khoảng trống tinh thần nào hết. Không có nhiều thời gian để nghĩ ngợi, về bất kỳ điều gì.

Anh thích thế.

Cánh cửa kính đóng sập lại sau lưng anh khi anh ulla mình vào không khí tháng Ba lạnh giá. Một mảnh trăng bạc lơ lửng trên bầu trời đêm chi chít sao. Seattle, New York và Tokyo đều có đường chân trời đẹp lộng lẫy, nhưng không có gì trong số đó so sánh được với vẻ đẹp tự nhiên của hàng triệu vì sao.

Đế giày anh nện xuống nền đường xi măng thành nhịp đều đặn, khe khẽ. Dù ở Afghanistan, Iraq hay giàn khoan dầu trong những vùng nước yên ắng của vịnh Ba Tư, Vince luôn tìm thấy một sự bình yên nào đó trong tấm chăn đen của màn đêm. Thật mỉa mai làm sao, anh cho là vậy, khi mà cân nhắc đến việc, giống như đa phần các Lực lượng đặc biệt, anh thường hoạt động vào thời khắc yên tĩnh nhất của buổi đêm, trong tiếng rè rè quen thuộc của một khẩu AK-47 ở xa và câu trả lời trấn an của khẩu M4A1. Sự an ủi và đáng sợ của màn đêm chia làm hai phần đều nhau là một điều mà những người đàn ông như anh hiểu rõ: mang nó đến chỗ kẻ thù tốt hơn nhiều so với việc ngồi chờ kẻ thù mang nó đến với họ.

Trong buổi đêm Texas yên bình, âm thanh duy nhất vang đến tai anh là tiếng hơi thở của chính anh và một tiếng chó sủa đằng xa. Có thể là loài chó Rottweiler.

Trong những đêm như thế này, anh có thể lấp đầy đầu mình bằng tương lai hoặc quá khứ. Với khuôn mặt những người bạn. Những người đã sống

sót và những người không. Anh có thể để tâm trí mình nhớ lại những anh chàng trong đội một, Alpha Platoon. Khuôn mặt tươi trẻ của họ thay đổi theo năm tháng bởi những gì họ đã nhìn thấy và đã làm. Họ đã trưởng thành trong Hải quân. Trưởng thành thành một người đàn ông và những gì anh đã nhìn và làm cũng đã thay đổi anh.

Nhưng tối nay anh có những chuyện khác trong đầu. Những chuyện chẳng liên quan gì tới quá khứ. Anh phải thừa nhận rằng càng nghĩ nhiều đến việc mua lại Gas & Go từ chỗ bà Luraleen, ý tưởng đó càng hấp dẫn anh hơn. Anh có thể mua nó, sửa lại nó và bán nó đi trong một năm. Hoặc khi thật, anh có thể trở thành John Jackson kế tiếp, chủ sở hữu và người sáng lập của gần một trăm năm mươi cửa hàng tiện lợi khắp Tây Bắc.

Phải, anh chẳng biết gì về những cửa hàng tiện lợi nhưng ban đầu John cũng đâu có biết nhiều lắm. Khi ấy ông ta chỉ là một người tiếp thị Chevron từ một thị trấn nhỏ ở Idaho và giờ có đến hàng triệu đô. Không phải Vince muốn trở thành một nhà tư bản. Anh không phải tuýp đàn ông mặc vest đeo cà vạt. Tính anh không phù hợp với phòng họp. Anh hiểu bản thân đủ rõ để biết mình không giỏi ngoại giao cho lắm, hay phải nói là không giỏi chút nào. Anh thích bỏ qua sạch mọi trò vớ vẩn và hoàn thành công việc. Anh thà đá sập một cánh cửa còn hơn dàn xếp mọi chuyện bằng miệng lưỡi, nhưng anh đã ba mươi sáu và cơ thể anh đã khá oặt ẻo sau quá nhiều năm đá sập cửa, nhảy khỏi máy bay và chống chọi lại sóng biển như một người thuần hóa ngựa và lê chiếc thuyền phao Zodiac lên bờ biển.

Anh đi qua một ngọn đèn đường yếu ớt và quay về phía bắc. Anh đã qua được tuần huấn luyện BUD/S địa ngục và phục vụ mười năm với đội một SEAL ở Coronado. Anh đã được điều đi khắp thế giới rồi chuyển tới Seattle để giúp nuôi dưỡng cháu trai mình. Một công việc mà thỉnh thoảng khiến anh khao khát những ngày chống chọi lại những cơn bão cát liên miên, những đám lầy hôi thối và những cơn giá lạnh khiến răng đánh lập cập. Anh có thể quản lý một cửa hàng tiện lợi nhỏ, và nói thật, đảng nào thì bây giờ anh cũng chưa làm gì khác nữa.

Một chiếc xe hướng về phía anh và anh đi sát vào lề đường. Lâu lắm rồi anh không cảm thấy mất phương hướng đến thế này. Không phải từ sau khi cha anh bỏ rơi anh, mẹ anh và em gái anh. Anh chỉ mới mười tuổi khi ông bỏ đi và không bao giờ ngoái lại. Mười tuổi khi lần đầu tiên anh thấy bối rối về vị trí của mình trên đời. Anh quá bé để giúp mẹ mình, quá lớn để khóc như em gái. Anh đã cảm thấy vô vọng. Một cảm giác mà anh ghét cho tới tận nay.

Vào lúc ấy, họ sống trong một ngôi nhà nhỏ ở hồ Coeur d'Alene bắc Idaho. Để thoát khỏi nỗi đau từ việc bị cha bỏ rơi và sự bắt lức khi đương đầu với hoàn cảnh của mẹ mình, anh đã dành phần lớn mùa hè đầu tiên ấy để khám phá thế giới ngầm dưới làn nước lạnh giá. Mỗi sáng anh làm bữa sáng cho em gái và trông cô cho tới khi mẹ anh rời giường. Rồi anh mặc quần bơi vào, lấy chân vịt và kính bơi rồi lao mình xuống. Anh sẽ bơi xa hơn ngày hôm trước, lặn sâu hơn và nín thở lâu hơn. Đó là điều duy nhất cho anh mục đích. Điều duy nhất khiến anh cảm thấy không quá vô dụng. Điều duy nhất anh có thể kiểm soát.

Tám năm tiếp theo đó, anh cùng mẹ và em gái chuyển nhà thêm bốn lần. Thịnh thoảng họ vẫn ở nguyên một bang, nhưng không bao giờ ở cùng hạt hay quận. Ở mọi nơi họ chuyển tới, anh đều kiếm việc giao báo trước giờ học. Nhờ thân hình và khả năng vận động thiên bẩm, anh đã chơi bóng bầu dục, nhưng thích trò Lacrosse^[3] hơn. Trong hè anh làm việc, và trong thời gian rảnh rỗi, anh đến những chỗ có nước gần nhất. Bơi, lặn, hoặc bắt Autumn giả vờ là người đang chết đuối để anh có thể kéo cô lên bờ. Trong những dịp em gái không ở cùng, anh ngắm con gái.

[3] Tên một môn thể thao phổ biến ở Mỹ và Canada, người chơi dùng gậy lưới để ghi bóng vào gôn đối phương.

Mùa hè năm anh mười sáu, họ đã sống ở Forest Grov, Oregon, và anh dành hầu hết mọi ngày ở hồ Hagg. Anh đã mất lần đầu trên bãi biển, dưới các vì sao và mặt trăng tròn vành vạnh. Tên cô là Heather, và cô mười tám tuổi. Có thể có vài người thấy cách biệt tuổi tác là một rắc rối. Vince không

phải một trong số họ. Anh đã không gặp rắc rối gì khi yêu đương cả tối với Heather.

Anh luôn biết mình muốn gia nhập quân đội, nhưng anh đã hứa với mẹ là sẽ thử học đại học trước. Anh nhận được một học bổng Lacrosse tới trường đại học Denver, và anh đã chơi trong hai năm. Nhưng anh chưa bao giờ thực sự cảm thấy như thể đó là nơi mình cần ở. Cái ngày anh bước vào một văn phòng tuyển lính của Hải quân, anh thấy như mình đang về nhà. Anh chỉ nhìn ảnh treo tường của một đội SEAL thôi, với đại dương xanh sẫm thẫm làm nền, họ đang leo dây từ một chiếc CH-53 xuống boong tàu, và anh đã cảm thấy như thể cả cuộc đời mình ở trên bức tường đó.

Đạo này, chẳng có gì rõ ràng hết. Không mục đích. Anh ngủ không yên giấc, một điều chẳng bao giờ là tốt. Bồn chồn thao thức dẫn tới những vụ ẩu đả ở quán bar và còn tệ hơn. Và có nhiều chuyện tệ hơn cả việc bị tấn công bởi một quán bar đầy những gã lái mô-tô. Những chuyện tệ hơn cả một cú nổ châm dứt mọi thứ bạn đã lao động cật lực để đạt được. Những chuyện tệ hơn cả việc mất khả năng nghe của tai trái.

Anh là một thành viên SEAL. Một chiến binh bóng tối bị tấn công bởi những cơn ác mộng, thức dậy với tình trạng chết lặng cùng một bề mồ hôi trên ngực, còn tệ hơn tất cả mọi thứ mà anh từng đối mặt.

Nhưng liệu một cửa hàng tiện lợi nhỏ ở Texas đồng không mông quạnh có phải là thứ anh cần để có mục tiêu rõ ràng? Anh có thật sự muốn ở lại một thị trấn Texas nhỏ bé? Trong ít nhất một năm? Bán bia, xăng và xúc xích Wound Hound trong khi sửa chữa chỗ này?

Anh sẽ hỏi ý kiến em gái anh, Autumn. Cô sở hữu một công ty tổ chức sự kiện thành công ở Seattle, và anh rất muốn nghe cô phân tích lời đề nghị của dì Luraleen. Lần cuối cùng anh trò chuyện với Autumn, cô đang hết sức vui vẻ lên kế hoạch đám cưới của chính cô. Với tên chồng cũ khốn kiếp.

Cũng chính là tên khốn kiếp đã bảo lãnh cho anh ra khỏi nhà tù sau vụ đánh nhau ở quán bar cho dân lái mô-tô, sau đó cho anh tên một luật sư tuyệt vời. Có nghĩa là anh nợ hần ta, và Vince ghét phải nợ nần bất kỳ ai.

Có vài quy tắc mà Vince tuân theo, và chúng bắt di bắt dịch. Giữ đầu óc tỉnh táo và thiết bị trong trạng thái làm việc tử tế. Không bao giờ bỏ lại một người bạn phía sau, và không bao giờ bỏ đi mà còn nợ nần bất kỳ ai.

Chương 5

Sadie đứng sang rìa cổng vòm hình trái tim, đứng thứ hai trong hàng phù dâu mặc váy lụa bóng màu hồng. Cánh cổng bằng gỗ và sắt phủ đầy hoa hồng và vải tuyn. Sadie tìm lại thôi thúc giật thân chiếc váy không quai lên. Khi sửa váy, cô đã không mặc nó lâu hơn vài phút, và cô chưa từng nhận ra là bộ váy này lại hở ngực đến vậy. Các cô gái khác trong tiệc cưới có vẻ không nghĩ ngợi gì việc đó, nhưng Sadie chưa bao giờ là fan của những bộ đồ ngắn và bó. Nó quá không thoải mái hay, trong nghề nghiệp của cô, không phù hợp. Cô không quen với bất kỳ thứ gì đẩy mình lên cao và ra ngoài, nhưng cô cho rằng nếu mình vẫn ở độ tuổi đầu hai mươi, cô sẽ nghĩ bộ váy lụa bóng màu hồng này dễ thương. Các cô nàng phù dâu khác trông dễ thương, nhưng cô đã ba hai và cảm thấy lố bịch.

“Nếu người nào thấy có lý do gì để hai người này không nên kết hôn, xin hãy lên tiếng, còn không, xin giữ trật tự,” mục sư nói khi gần đến giữa buổi lễ.

Ngay sau Sadie, phù dâu số ba, Becca Ramsey, thì thầm gì đó, rồi khịt mũi. Buổi tối hôm trước, bạn trai của Becca, Slade, đã bị bắt quả tang đang đàn diu với “cô ả Lexa Jane Johnson lãng loạn”, và Becca đón nhận tin đó không tốt cho lắm. Cô ta đã đến nhà nguyện cưới Cung điện tình yêu với đôi mắt đỏ sưng húp và cái mũi chảy nước. Khi tất cả bọn họ cùng ngồi xuống ghế ở tiệm thẩm mỹ làm tóc và trang điểm, Becca đã khóc và khóc cho tới khi Tally Lynn thấy phát ngán. Cô dâu đã đứng dậy, với các cuộn uốn tóc nóng to đùng trên mái tóc vàng, một mi mắt giả mới gắn vào chỗ và chiếc áo choàng trắng “Tôi là cô dâu” khoác trên đôi vai mảnh khảnh.

“Cậu sẽ KHÔNG phá hỏng ngày hôm nay của tớ, Becca Ramsey!” cô nói bằng giọng đáng sợ đến mức đến Sadie cũng phải lùi hẳn người vào

ghé. Mắt Tally Lynn nheo lại và một mạch máu nổi lên trên vàng trán mịn màng của cô dâu khi cô chỉ một ngón tay được cắt tía hoàn hảo vào phù dâu của mình. “Hôm nay là ngày của TỐ, không phải của cậu. Ai chẳng biết là Slade ngủ với bất cứ ai. Hắn đã lừa lọc cậu suốt hai năm rồi. Cậu đã cam chịu gã khốn hư hỏng đó thì hãy ngậm cái miệng về hắn lại. Và nếu ai trong số các người đang nghĩ đến việc phá hỏng ngày của tôi, các người có thể theo Becca ra khỏi cái cửa chết tiệt kia.” Rồi cô ngồi xuống và ra hiệu cho chuyên viên trang điểm tiếp tục như thể không phải cô vừa biến thành nữ Satan. “Thêm kẻ mắt đi.”

Sadie đã mỉm cười, tự hào về cô em họ dữ dằn mà mình không biết rõ lắm. Tự hào bất chấp việc Tally đang bắt cô mặc một cái váy dạ hội nhỏ xíu và làm kiểu tóc Texas phồng to. Những thứ mà thậm chí cô chưa từng mặc khi cô còn xem mình là dân Texas.

“Con có thể hôn cô dâu,” mục sư tuyên bố, ra hiệu cho chú rể ôm lấy Tally Lynn, ngả người cô trên cánh tay mình và trao một nụ hôn. Một cảm giác nhức nhối nho nhỏ nào đó chấp chới trong tim Sadie. Không phải là cảm giác ghen tị. Mà giống một lời nhắc nhở rằng một ngày nào đó cô muốn tìm một người muốn đứng trước mặt mục sư, thề sẽ yêu cô mãi mãi và ngả người cô trên cánh tay anh ta.

“Các quý ông quý bà, xin giới thiệu ông và bà Hardy Steagall.”

Sadie quay người, chuẩn bị đi theo cô dâu và chú rể đi dọc lễ đường vào sảnh. Có lẽ lẫn với cảm giác nhức nhối nho nhỏ ấy là chút xíu u sầu.

Cô rời khỏi công vòm và khoác cánh tay trông qua tay Rusty. Cô không chắc vì sao mình lại thấy u sầu một chút. Cô không buồn bã về cuộc đời mình. Cô *thích* cuộc sống hiện tại.

“Sẵn sàng tiệc tùng chưa?” Rusty hỏi qua khóe miệng khi họ đi dọc lễ đường.

“Rồi.” Cô cần một cốc rượu. Có lẽ là vì thấy em họ cô cùng dì Bess và dượng Jim quá hạnh phúc. Có lẽ là vì cái váy bong bóng cao su và bó hoa

hồng xen hoa trắng nhỏ trên tay cô. Có lẽ là vì cô đang ở tại Lovett, nơi mục đích sống là kết hôn và có con. Cô không chắc lắm về nguồn gốc tâm trạng của mình, nhưng cô cảm thấy vô cùng *lẻ loi* và cô đơn. Thậm chí cả Rusty cũng hơn cô. Bạn gái cậu ta đang ở đâu đó trong đám đông. Theo như cô biết, cô và cô nàng Becca mới độc thân là hai cô gái lẻ loi duy nhất ở Cung điện tình yêu. Kể cả bà dì Charlotte hay hẹn hò với các anh chàng trẻ tuổi của cô cũng tìm được cho mình một bạn hẹn.

Sadie đứng vào hàng chờ chụp ảnh. Cô mỉm cười với thợ ảnh và vờ ra vẻ không ử ử. Cô thấy vui cho em họ mình. Thực lòng. Nhưng cô cũng nóng lòng muốn quay lại cuộc sống thực của mình, nơi mà cô không thấy mình giống một kẻ thiếu đàn ông đáng thương.

Sau khi chụp ảnh, tất cả mọi người cùng đi vào phòng ăn được bao bọc trong màu hồng, vàng và trắng. Tally Lynn ép chặt Sadie vào bộ váy trắng ngà của mình. “Em rất vui vì chị đến được.” Mặt cô bừng sáng vì tình yêu và những kế hoạch của một tương lai hạnh phúc phía trước, cô nói thêm, “Trời ạ, chị Sadie, em biết chị sẽ là người kế tiếp.”

Em họ cô nói vậy với ý tốt, ý an ủi, và Sadie nhếch hai khóe môi lên, có thốt ra một tiếng “Có thể” đầy phấn khởi.

“Em đã xếp cho chị ngồi cùng bàn với các dì.” Cô chỉ vào một trong những chiếc bàn tròn nổi bật với hoa hồng và nến dựng trong ly. “Họ cực kỳ vui vì chị ở đây và ngồi cùng bàn sẽ giúp mọi người có cơ hội hàn huyên.”

“Tuyệt vời.” Các bà dì. Sadie đi vào giữa những chiếc bàn phủ vải lanh trắng và đặt đồ thủy tinh, có salad Caesar trên các đĩa sứ. Cô chậm rãi và đều bước tiến về phía những quan tòa thẩm tra có mái tóc như kẹo bông trắng và phấn đỏ trên đôi má tám mươi. “Xin chào dì Nelma và dì Ivella.” Cô đặt một tay lên khe ngực và cúi xuống hôn lên làn da mỏng của hai người họ. “Thật tuyệt khi được gặp lại hai dì.”

“Chúa ơi, cháu giống mẹ như đúc. Nelma, không phải con bé trông giống hệt Johanna Mae khi em ấy thắng giải Hoa hậu Texas sao?”

“Gì cơ?”

“Chị nói,” bà Ivella hét lên, “không phải Sadie trông giống hệt Johanna Mae sao!”

“Y hệt,” bà Nelma đồng ý.

“Chính mái tóc đấy.” Cô ngồi xuống đối diện các dì và cạnh một cô nàng to con trông quen quen.

“Thật đáng buồn làm sao,” bà Ivella nói với một cái lắc đầu.

Cái gì đáng buồn cơ? Tóc cô sao?

“Johanna Mae tội nghiệp.”

À điều đáng buồn đó. Sadie đặt khăn ăn bằng vải lanh vào lòng.

“Tim em ấy quá to,” bà Nelma hét lên. Bà có thể có vấn đề với khả năng nghe, nhưng không có gì không ổn với giọng nói hết.

Sadie càng lớn thì ký ức của cô về mẹ càng phai nhạt dần. Và đó là một điều cực kỳ “đáng buồn”.

“Quá to,” bà Ivella đồng ý.

Sadie chuyển sự chú ý sang người phụ nữ ở bên phải và giơ tay trái ra.
“Xin chào, tôi là Sadie Hallowell.”

“Sarah Louise Baynard-Conseco.”

“Ồ, con gái của Buddy Bự?”

“Phải.”

“Tôi đã học chung với Buddy Con. Đạo này cậu ấy thế nào?” Cô cầm nĩa lên và cắn một miếng rau diếp.

“Anh ấy đang làm việc ở San Antonio cho công ty Mercury Oil.” Giống như tất cả mọi người ở quanh Sadie, giọng Sarah Louise đặc sệt, và những từ như là “oil” phát ra nghe giống “ole”. Hồi trước Sadie cũng hay nói như vậy, nhưng ngày nay không còn nhiều như trước nữa. “Anh ấy đã cưới vợ và có ba con.”

Ba sao? Cậu ta nhỏ hơn Sadie một tuổi. Cô ra dấu cho một người phục vụ, anh ta rót cho cô một cốc rượu vang. Cô hớp một ngụm lớn trước khi đặt cốc lại xuống bàn.

“Cha cháu thế nào?” bà Nelma hỏi lớn.

“Khỏe ạ!” Cô cắn thêm vài miếng salad rồi thêm vào, “Sáng nay ông đã tới Laredo để lấy giống cho một con ngựa.”

Bà Ivella đặt nĩa xuống, hai hàng chân mày thưa trắng nhú lại cau có. “Vì cái quái gì mà ông ấy lại bỏ đi khi cháu đang ở trong thị trấn?”

Cô nhún vai, nhớ lại đường viền cổ áo đầm của mình và kéo thân váy lên. Cha cô đã lên đường trước khi mặt trời mọc và cô thậm chí còn không kịp chào tạm biệt ông. Cô hiểu ông đủ rõ để biết ông định chào tạm biệt cô trước khi cô rời Texas, nhưng ông gác cô sang một bên cho tới khi ông quay lại.

Trong khi ăn, mọi người trò chuyện về đám cưới. Bộ váy, lời thề mà họ đã viết và nụ hôn phút chót.

“Rất lãng mạn,” Sarah Louise nói khi đĩa salad được mang đi và món ăn đầu tiên được đặt lên bàn.

“Khi bác cưới Charles Ray, hai bác đã hôn nụ hôn đầu tiên của mình trước mặt mục sư,” bà Nelma thú nhận đủ to để cả Dalhart cũng nghe thấy. “Hồi ấy cha bác không cho con gái bọn bác đi chơi rông với lũ con trai.”

“Đúng vậy,” bà Ivella đồng ý.

Sadie nhìn sát vào đĩa ăn. Thịt thăn bò, khoai tây nghiền và đậu măng tây.

“Hồi ấy không bao giờ có cái trò ngủ lang trước đám cưới!”

Nếu không nhờ cái trò ngủ lang trước khi cưới, cô vẫn là trinh nữ. Cô cắn một miếng thăn bò. Mặc dù gần đây, cô ít được hoạt động đến mức, hẳn cô cũng như trinh nữ. Cô đã đạt đến ngưỡng mà chất lượng quan trọng hơn hết thảy. Không phải lúc trước nó không quan trọng, mà là dạo này cô ngày càng ít khoan dung với những màn làm tình nhạt nhẽo.

“Cô kết hôn chưa?” Sarah Louise hỏi.

Cô lắc đầu và nuốt nước bọt. “Còn cô?”

“Rồi, nhưng chồng tôi không sống ở thị trấn. Khi anh ấy được ra, chúng tôi sẽ bắt đầu xây dựng gia đình của mình.”

Ra? “Anh ấy ở trong quân đội à?”

“San Quentin.”

Sadie cắn một miếng nữa thay vì hỏi một câu hỏi mà ai cũng nghĩ tới. Dầu sao đi nữa Sarah Louise vẫn trả lời.

“Anh ấy vào tù vì tội ám sát.”

Vẻ sững sờ của Sadie hẳn phải hiện rõ trên mặt.

“Tất nhiên là anh ấy hoàn toàn vô tội.”

Tất nhiên à. “Cô có biết anh ấy trước khi anh ... anh ấy.... đi không?”

“Không. Tôi đã gặp anh ấy qua một trang web kết bạn cho tù nhân. Anh ấy đã ở trong tù mười năm và phải ở thêm mười năm nữa mới được thả.”

Chúa nhân từ. Sadie luôn thấy sững sờ trước, một: bất kỳ người phụ nữ nào cưới một người đàn ông đang ở tù, và, hai: cô ta nói về chuyện ấy như thể nó chẳng phải chuyện gì to tát. “Đó là một khoảng thời gian dài để đợi một người đàn ông.”

“Tôi sẽ chỉ mới ba lăm, nhưng dù cho có lâu hơn đi nữa, tôi cũng sẽ đợi Ramon mãi mãi.”

“Cô ấy vừa nói gì vậy!” bà Nelma hỏi và chỉ một cái nĩa vào Sarah Louise.

“Cô ấy đang kể cho Sadie về kẻ ám sát mà mình cưới.”

“Chà, Chúa phù hộ cho cô ta.”

Sadie thấy hơi tội nghiệp Sarah Louise. Hẳn phải khó khăn lắm khi sống trong một thị trấn nhỏ và bị biết đến vì cưới “kẻ ám sát”.

Đi Nelma chồm người lên trước và hét lên, “Cháu có bạn trai không, Sadie Jo?”

“Không.” Cô đưa một cốc vang đỏ lên môi và hớp một ngụm. Bây giờ là bảy giờ hơn và cô đã xoay xở để tránh được câu hỏi đó cho tới tận lúc này. “Ngay lúc này cháu thực sự không có thời gian dành cho đàn ông.”

“Cháu lại đang hoang tưởng đấy hả? Cháu có phải là một trong những cô nàng nghĩ rằng mình không cần đàn ông không?”

Khi cô trưởng thành, bất kỳ lúc nào những suy nghĩ và ý tưởng của cô có vẻ khác số đông, cô lại bị bảo là hoang tưởng. “Chà, cháu không cần đàn ông.” Có sự khác biệt giữa muốn và cần.

“Con bé vừa nói gì?” bà Nelda muốn biết.

“Sadie không cần đàn ông!”

Tuyệt. Giờ thì cả phòng đều biết, nhưng các dì cô vẫn chưa xong. Họ thích mai mỗi đến mức họ nhìn nhau và gật đầu. “Gene Tanner vẫn còn độc thân đấy,” bà Ivella nói. “Chúa phù hộ con bé.”

Gene Tanner? Cô gái để đầu đình và mặc đồ bằng vải flannel suốt thời trung học sao? “Cô ấy vẫn sống ở Lovett ă?” Sadie sẽ đánh cá một số tiền lớn rằng Gene hẳn đã chuyển đi và không bao giờ trở về. Cô gái đó thậm chí còn hòa nhập kém hơn cả Sadie.

“Cô ta sống ở Amarillo nhưng vẫn đến thăm mẹ gần như mọi cuối tuần.”

Sadie cứng người và chờ những tràng xi vả về những chuyến thăm cha họa hoãn của mình.

“Cô ta làm việc ở công viên và hẳn là có một kế hoạch chăm sóc sức khỏe tốt.”

Sadie thả lỏng người. Đây là họ hàng bên phía mẹ cô, và họ chẳng quan tâm mấy đến ông Clive Hollowell. Họ không giữ bí mật về việc họ thấy ông quá lạnh lùng và vô cảm đối với Johanna Mae của họ. “Chăm sóc răng, các dì có nghĩ vậy không?” cô hỏi để ra vẻ một kẻ tự phụ.

“Dì có thể tưởng tượng được.” Trước khi bà Nelma kịp hỏi, bà Ivella đã khum tay quanh miệng và hét lên, “Sadie Jo muốn biết liệu Gene Tanner có kế hoạch làm răng hay không!”

“Một cô gái có thể kiểm phải nhiều người tệ hơn một nàng les có kế hoạch làm răng,” cô làm bầm và cắn một miếng khoai tây. “Mỗi tội là sáng mai cháu đi rồi.”

Sarah Louise trông có hơi khiếp hãi vì mình có thể đang ngồi cạnh một les, nhưng cô ta là ai mà xét đoán? Cô ta đã cưới “kẻ ám sát”, người thậm chí phải mười năm nữa mới được ra tù.

Sau bữa ăn, tất cả mọi người theo cô dâu chú rể vào phòng khiêu vũ và Sadie thoát khỏi các bà dì. Dưới những ngọn đèn chùm rực rỡ của căn phòng, cặp đôi mới cưới nhảy điệu đầu tiên trên sàn với bài “I won’t let go”

của Rascal Flatt. Đó thực sự là một khoảnh khắc tuyệt đẹp của tình yêu trẻ tuổi trên ngưỡng cửa một tương lai rộng mở, và một lần nữa, nó lại khiến Sadie cảm thấy mình già cỗi.

Cô chỉ mới ba mươi ba. Cô lấy ly rượu vang từ một cái khay đi ngang qua và đứng cạnh một cái cây quần ruy băng màu hồng và trắng. Cô già nua và cô đơn ở tuổi ba mươi ba.

Tiếp đó, Tally Lynn khiêu vũ cùng dựng Jim bài “All-American Girl”. Họ cười đùa và dựng Jim nhìn con gái mình với vẻ yêu thương và tán đồng không thể chối bỏ. Sadie không nhớ nổi một lúc nào cha cô nhìn cô như thế. Cô thích nghĩ rằng ông đã từng có lúc nhìn cô như vậy và cô chỉ không nhớ ra mà thôi.

Cô từ chối một điệu nhảy với Rusty, chủ yếu vì cô không muốn bị tuột váy, nhưng còn vì trông cậu ta thực sự quần quýt với cô bạn gái.

“Chào Sadie Jo.”

Sadie quay lại và nhìn vào một đôi mắt nâu sậm. Qua tiếng nhạc cô nói, “Flick?”

Anh bạn trai lớp mười của cô dang rộng cánh tay và để lộ ra cái bụng hơi phệ dưới chiếc áo sơ mi hình cờ Mỹ. “Em thế nào?”

“Tốt.” Cô giơ tay ra nhưng tất nhiên anh ta ôm ghì lấy cô trong một cái ôm khiến rượu của cô sóng sánh. Cô cảm thấy tay anh ta đặt trên hông mình và nhớ ra lý do cô chỉ hẹn hò Flick Stewart một thời gian ngắn. Anh ta rất thích sờ soạng. Tạ ơn Chúa vì cô chưa bao giờ ngủ với anh ta. “Anh thì sao?”

“Đã kết hôn và có vài đứa con,” anh ta trả lời sát tai cô. “Đã ly dị năm ngoái.”

Đã kết hôn và ly dị sao? Cô gỡ mình khỏi tay anh ta.

“Muốn nhảy không?” anh ta hỏi qua tiếng nhạc.

Với Flick – kẻ sờ soạn sao? Đột nhiên, tán gẫu cùng các dì của mình nghe có vẻ tuyệt vời. “Có lẽ để sau. Thật mừng khi được gặp lại anh.” Cô đi ra phòng nghỉ, thấy bà Nelma và Ivella đang tán gẫu ở một bàn cùng bà Bess. Bà Bess là em gái út của mẹ cô, kém mẹ cô mười tuổi, tức là giờ bà ấy khoảng tầm sáu lăm.

Cô ngồi xuống để cho đôi giày mười phân nghỉ ngơi, và trong vòng vài giây, ba bà dì bắt đầu tra hỏi cô về cuộc sống và sự thiếu vắng quan hệ tình cảm trong đời cô. Cô uống một ngụm rượu vang và tự hỏi mình còn phải ở lại bao lâu nữa thì mới có thể về nhà cởi đôi giày và bộ váy bó ra. Đóng gói đồ đạc, chờ cha cô về nhà và lên giường. Cô muốn lên đường lúc rạng sáng.

“Cô rất mừng vì cháu ở đây, Sadie Jo,” bà Bess nói khi môi bà nở một nụ cười buồn bã. “Cảm giác như thể có một phần của chị Johanna Mae quay lại vậy.”

Ít nhất đó cũng là một chủ đề mới, nhưng Sadie chẳng bao giờ biết phải nói gì để đáp lại. Cô luôn cảm thấy rằng mình nên biết, nhưng không. Như thể cô đương nhiên phải nắm rõ cách an ủi gia đình mẹ cô vì sự mất mát của họ, nhưng cô lại chẳng biết một mảy may.

“Dì nhớ buổi tối chị ấy thắng giải Hoa hậu Texas. Cuộc thi diễn ra ở Dallas và chị ấy đã hát bài ‘Tennessee Waltz’ trong phần thi tài năng của mình.”

Bà Ivella gật đầu. “Em ấy hát như một thiên thần vậy. Patti Page hẳn cũng chẳng thể hay hơn.”

“Chà, sự tương đồng giữa mẹ cháu và cháu kết thúc tại đó. Cháu không biết hát.”

“Hử! Con bé vừa nói gì?”

“Con bé nói nó không thể cất lên một nốt nhạc đúng điệu! Chúa phù hộ con bé.”

Bà Bess đảo tròn mắt và khum tay quanh miệng. “Máy trợ thính của chị đâu, Nelma?”

“Trên tủ đầu giường chị! Chị đã bỏ tai nghe ra để không phải nghe tiếng con chó của Velma Patterson, Hector, nặng xì suốt cả ngày, và chị đã quên đeo lại! Chị ghét con chó đó! Velma cố tình bắt nó sủa bởi vì bà ta xấu tính hết chỗ nói!”

Một cơn đau đầu khó chịu nện thành thịch hai bên thái dương Sadie khi các bà dì cãi nhau về máy trợ thính và lũ chó mắc dịch, nhưng ít nhất họ cũng đã rời bỏ cuộc đời thiếu tình yêu của cô. Dẫu sao cũng là vào lúc này.

Thêm năm phút nữa, cô tự nhủ và dốc cạn giọt rượu cuối cùng. Cô nhận thấy một bàn tay ấm áp đặt lên đôi vai trần của mình và ngược lên nhìn qua cốc rượu. Qua một chiếc quần kaki là lượt và áo sơ mi màu xanh dương phủ lên một đôi vai rộng. Cổ áo mở to quanh cái cổ rộng, và cô phải ép mình nuốt hết chỗ rượu trong miệng. Mắt cô tiếp tục lướt qua cái cằm vuông và đôi môi, tới mũi anh và nhìn vào một đôi mắt màu lục nhạt.

“Xin lỗi, tôi tới muộn.” Giọng nói trầm thấp, thoải mái của anh đặt dấu chấm hết cho mọi cuộc trò chuyện.

Sadie đặt cốc lên bàn và đứng dậy. Cô không biết mình cảm thấy gì nhiều nhất. Sốc hay nhẹ nhõm. Sốc vì anh thực sự đến đám cưới hay nhẹ nhõm vì sự xuất hiện bất ngờ của anh đã đặt dấu chấm hết cho màn tra tấn quen thuộc. Cả ba bà dì cùng trở mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông lực lưỡng nóng bỏng trước mặt họ.

“Tôi không nghĩ anh sẽ đến.”

“Cả tôi cũng không, nhưng tôi đoán là mình không thể để cô rời khỏi thị trấn mà biết tôi vẫn đang nợ cô. Chúng ta sẽ không hòa nhau.” Anh để mắt chu du dọc người cô. Qua chiếc cổ trần, hai bầu ngực bị ép vào nhau và đóng trong bộ váy bằng vải phi bóng màu hồng. Qua hông và dọc xuống chân rồi bàn chân cô. “Và tôi phải được nhìn kỹ bộ váy Bubble Yum của cô.”

“Anh nghĩ sao?”

“Về cái gì?” Mắt anh chu du ngược trên cơ thể lên mắt cô.

“Bộ váy.”

Anh bật cười, một tiếng cười trầm, âm áp khiến sống lưng cô râm ran, vì không một lý do nào khác ngoại trừ rằng cô thích âm thanh đó. “Như là cô sắp đi dạ hội và cần một bạn hẹn.”

“Vui nhỉ, tôi cũng cảm thấy vậy.”

“Quý ông của cháu là ai vậy, Sadie Jo?”

Cô liếc qua vai và nhìn vào những đôi mắt thích thú của ba bà dì. “Đây là Vince Haven. Anh ấy đang ở trong thị trấn để thăm dì Luraleen Jinks của anh ấy.” Cô ra hiệu về ba người phụ nữ đang nhìn không chớp mắt. “Vince, đây là các dì của tôi, dì Ivella, dì Nelma và dì Bess.”

“Cháu là cháu trai Luraleen sao?” Bà Ivella khó khăn đứng dậy. “Bà ấy từng nói cháu sắp tới thăm bà ấy. Rất hân hạnh được gặp cháu, Vince.”

Anh đi vòng qua bàn. “Xin đừng đứng dậy, thưa bà.” Anh hơi cúi người xuống và bắt tay từng bà dì của cô như thể mẹ anh đã nuôi dạy anh tử tế. Chòm râu năm giờ của anh đã biến mất, má anh nhẵn mịn và râm nắng.

“Anh chàng của Sadie Jo là ai vậy?” bà Nelma hét lớn.

“Anh ấy không phải của cháu. Anh ấy là...”

“Cháu trai Luraleen, Vince!” Bà Bess trả lời sát vào bên tai điếc đặc của bà Nelma.

“Tôi tưởng con bé nói nó thích phụ nữ chứ! Chúa phù hộ con bé!”

Sadie nhắm mắt lại. *Hãy giết tôi ngay đi.* Không có gì sai trái khi là les hét, nhưng tình cờ là cô bình thường, và việc bà Nelma hét rằng cô thích phụ nữ cũng đáng xấu hổ như thể bà rống lên là cô thích đàn ông. Nó khiến cô có vẻ tuyệt vọng. Cô mở mắt và ngược nhìn vào khuôn mặt ngăm ngăm,

đẹp trai của người lạ mặt trước mặt mình, vẻ thích thú làm khoe miệng anh hơi nhếch lên và mắt anh hơi nheo lại.

“Cứu tôi với,” cô nói chỉ to hơn một lời thì thầm.

Chương 6

Anh giơ cánh tay ra như thể anh đã quen giải cứu phụ nữ, thế là cô luôn tay vào giữa khuỷu tay và xương sườn anh. Hơi nóng thấm qua lòng bàn tay cô và sưởi ấm các mạch máu. “Rất vui được gặp các dì.”

“Rất vinh dự, Vince.”

“Cảm ơn vì đã tới!”

“Cậu ta lớn bằng cả Texas ý chứ!”

Hai người họ cùng nhau đi trên hành lang về phòng khiêu vũ và Sadie nói, “Các dì của tôi có hơi gàn gàn.”

“Tôi cũng có biết chút ít về những bà dì gàn dở.”

Phải. Anh biết. “Chà, cảm ơn anh vì đã đến tối nay. Tôi rất biết ơn hành động đó.”

“Đừng cảm ơn tôi vội. Lâu lắm rồi tôi không khiêu vũ, tôi không chắc mình có nhớ cách khiêu vũ không nữa.”

“Chúng ta chắc chắn là không phải khiêu vũ.” Cô nhìn xuống khe ngực của mình rồi ngược lên nhìn khuôn mặt trông nghiêng của anh. Với quai hàm đẹp như điêu khắc, làn da ngăm đen và mái tóc đen, điều khiến cô ấn tượng nhất ở Vince là anh hoàn toàn *nam tính*. Một người đàn ông đẹp trai đến ló bịch. “Thực ra thì, tôi sợ phải giơ tay lên.”

“Vì sao?”

“Tôi không muốn mình bị tuột váy.”

Anh mỉm cười và liếc xuống nhìn cô qua khóe mắt. “Tôi hứa sẽ bắt được bất kỳ thứ gì rơi ra ngoài.”

Cô bật cười khi cánh tay anh đập vào tay cô, vải cotton và hơi nóng chạm khẽ qua da cô. “Anh sẽ cứu tôi hai lần trong cùng một đêm sao?”

“Việc đó sẽ rất khó khăn, nhưng bằng cách nào đó tôi sẽ xoay sở được.” Họ di chuyển vào phòng khiêu vũ và đi vào chính giữa sàn nhảy đông đúc. Dưới những lăng kính lấp lánh của những ngọn đèn chùm, anh cầm lấy tay cô và đặt lòng bàn tay to lớn của mình vào đường cong trên eo cô. Ban nhạc chơi một bản nhạc chậm của Brad Paisley về những ký ức nhỏ nhoi, và cô chậm rãi trượt tay kia lên ngực anh, qua những mặt phẳng và đường cong rắn chắc, tới vai anh. Mọi thứ trong váy cô vẫn ở nguyên chỗ cũ, và anh kéo cô lại gần, gần đến mức cô cảm nhận được hơi nóng từ khuôn ngực rộng của anh, nhưng không gần đến mức họ chạm vào nhau.

“Nhưng nếu anh phải cứu tôi hai lần một đêm, chúng ta cũng sẽ không hòa nhau,” cô nói qua tiếng nhạc, và mắt anh lướt xuống môi cô. “Tôi sẽ nợ anh trước khi *tôi* rời thị trấn.”

“Tôi chắc chắn cô có thể nghĩ ra cách nào đó.”

Bằng cách nào chứ? Cô chẳng biết gì về anh. Trừ việc dì anh là bà Luraleen Jinks hâm hâm, anh đến từ Washington, và anh lái một chiếc Ford to đùng. “Tôi sẽ không rửa xe cho anh đâu.”

Anh tắc lưỡi. “Chúng ta hẳn có thể tìm ra thứ gì đó hay ho hơn cho cô rửa ngoài xe của tôi.”

Cô đã tự gọi ra câu nói đó, nhưng chẳng phải tâm trí cô cũng đã chạy trên con đường ấy kể từ lần đầu tiên hoặc lần thứ hai cô gặp anh sao? Ở ven đường cao tốc? Cửa sổ xe cô đóng khung lấy hàng họ của anh? Cô cố tình đổi chủ đề. “Cho đến giờ anh thấy Lovett thế nào?”

“Ban ngày tôi không ra ngoài nhiều lắm.” Anh có mùi như không khí đêm lạnh giá và vải cotton khô, và hơi thở của anh phả nhẹ bên thái dương trái cô khi anh nói. “Nên cũng khó nói. Nhưng vào buổi tối có vẻ dễ chịu.”

“Anh đã đi chơi à?” Chẳng có mấy việc để làm ở Lovett vào buổi tối trừ việc vào các quán bar của thị trấn.

“Buổi tối tôi chạy bộ.”

“Cố tình sao?” Cô lùì lại và nhìn vào mặt anh. “Không có người nào săn đuổi anh chứ?”

“Đạo này thì không.” Tiếng cười êm ái của anh phả vào trán cô. Những tia sáng sắc nét, rục rờ hình trụ lướt qua má và rơi vào miệng anh khi anh nói. “Chạy bộ buổi tối giúp tôi thư giãn.”

Cô thích một ly rượu vang và trọn bộ *Housewives* để giúp mình thư giãn, nên cô là ai mà phán xét? “Trước khi bị kẹt ở lề đường hôm thứ Sáu, anh đang làm gì?”

“Du lịch.” Anh nhìn qua đỉnh đầu cô. “Thăm vài cậu bạn.”

Có những người trong thị trấn nghĩ rằng cô có một quỹ uỷ thác. Cô không có. Cha cô giàu. Cô thì không. Giàu thế nào thì cô không rõ, nhưng cô vẫn mang máng biết. “Anh có quỹ uỷ thác à?” Anh trông không giống loại đàn ông sống nhờ quỹ uỷ thác, nhưng đi du lịch trong một chiếc xe tải ngón xăng đâu có miễn phí, và vẻ ngoài cũng chẳng thể cho một người nào đó nhiều thứ đến thế. Dù có là anh đi nữa.

“Gì cơ?” Anh quay mắt lại nhìn cô và quan sát miệng cô khi cô nói, một việc mà, phải thú nhận, cô thấy thật gọi cảm. Khi cô lặp lại câu hỏi, anh bật cười. “Không. Trước khi rời Seattle vài tháng trước, tôi đã làm một tư vấn viên an ninh ở cảng Seattle. Một phần công việc của tôi là phát hiện những lỗ hổng cùng điểm yếu trong hệ thống và báo cáo lại cho Cơ quan An ninh Quốc gia.” Ngón cái anh vuốt ve eo cô qua lớp vải lụa mềm mại. “Điều đó có nghĩa là tôi ăn mặc như một nhân viên bảo vệ thông thường, hoặc công nhân bảo trì, hoặc người lái xe tải và tìm kiếm những lỗ thủng an ninh ở cảng container.”

Biết rằng có người đang canh chừng các hải cảng của Mỹ khiến cô cảm thấy an toàn hơn, và cô bảo anh vậy.

Một khoé miệng anh nhếch lên. “Chỉ vì tôi đi vài tờ giấy không có nghĩa là sẽ có người chú ý đến chúng hay có bất kỳ thứ gì thay đổi.”

Tuyệt.

“Làm việc cho chính phủ là một bài học về sự thất vọng.” Anh lại vuốt ve eo cô, tới lui tới lui như thể anh đang thử nghiệm độ mềm mại của vải trên lòng ngón tay cái. “Nhánh nào cũng vậy. Vớ vẫn như nhau. Chỉ khác tên.” Anh nắm tay cô áp vào ngực mình và trượt lòng bàn tay kia xuống eo lưng cô. Trong khi ban nhạc chơi một điệu chậm khác của Trace Adkins hát rằng mọi ngọn đèn trong nhà đều đã bật lên, khoái lạc bất ngờ từ sự động chạm của Vince lan toả một cảm giác ấm áp râm ran khắp sống lưng Sadie. Anh kéo cô lại gần và hỏi, “Khi không mặc một chiếc váy Bubble Yum như một nữ hoàng dạ hội, cô làm gì kiếm sống?” Hơi thở ấm áp phả vào vành tai phải Sadie, và nếp li trên quần kaki chạm nhẹ qua đùi trần của cô.

Có lẽ là do rượu vang hoặc một ngày vất vả, nhưng cô tựa hẳn vào ngực anh. “Bất động sản.” Cô chỉ mới uống vài ly rượu vang, nên chắc không phải do rượu. “Tôi là một đại lý.” Và cô cũng không mệt lắm. Chắc chắn là không mệt đến mức phải dựa vào một bờ ngực cơ bắp, rắn chắc. Có lẽ cô nên lùi lại một bước. Phải rồi, có lẽ, nhưng cảm giác được ôm vào một lồng ngực rộng trong một vòng tay mạnh mẽ thật tuyệt vời. Tay anh trượt trên khoá váy cô rồi đi xuống, trải cái hơi nóng râm ran kia đi khắp da cô.

Anh vùi mặt vào tóc cô. “Cô thơm quá, Sadie Jo.”

Cả anh cũng vậy, và cô hít hà hương thơm của anh như một liều thuốc phiện gây hưng phấn. “Những người duy nhất gọi tôi là Sadie Jo đều có giọng Texas.” Cô thích hương thơm ấy, cảm giác anh mang lại khi áp vào người cô và cái cách anh làm tim cô đập rộn trong lồng ngực, khiến cô cảm thấy mình trẻ trung và tươi tỉnh. Chỉ với một chút động chạm trên lưng, anh đã khiến cơ thể cô có những cảm giác mà lâu lắm rồi cô không cảm thấy. Những cảm giác mà cô không nên dành cho một người lạ mặt. “Tất cả

những người khác trên hành tinh này chỉ gọi tôi là Sadie.” Cô rê một tay lên gáy anh và dùng ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt cổ áo.

“Sadie Jo là cách gọi tắt của gì vậy?”

“Mercedes Johanna.” Đầu ngón tay cô luôn qua cổ áo và chạm vào cổ anh. Da anh rất nóng, đốt nóng đến tận các đầu ngón tay anh. “Không ai gọi tôi như vậy kể từ khi mẹ tôi mất.”

“Bà mất bao lâu rồi?”

“Hai tám năm.”

Anh im lặng một lúc. “Lâu lắm rồi nhỉ. Vì sao bà mất?”

Lâu đến mức cô chẳng còn nhớ mấy. “Đau tim. Tôi không nhớ lắm. Chỉ nhớ cảnh cha tôi gọi tên bà, tiếng xe cứu thương và một tấm vải trắng.”

“Mẹ tôi đã mất gần bảy năm trước.”

“Tôi rất tiếc.” Đầu gối cô va vào đầu gối anh. “Ký ức của anh còn mới hơn tôi.”

Anh im lặng một chốc rồi nói thêm, “Khi ấy tôi đang ở Fallujah. Em gái tôi ở cùng bà khi bà mất.”

Các ngón tay cô đang đặt trên cổ áo anh khựng lại. Cũng khá lâu rồi, nhưng cô vẫn nhớ những bản tin và bức ảnh hàng đêm về cuộc chiến ở Fallujah. “Anh từng đi lính à?”

“Lính thủy,” anh chữa lại. “SEAL của Hải quân.”

Cô cho là mình vừa bị dạy bảo. “Anh đã phục vụ bao lâu?”

“Mười năm.”

“Tôi từng hẹn hò với một tay lính biệt kích.” Trong khoảng ba tuần. “Anh ta hơi điên điên. Tôi nghĩ anh ta bị chứng PTSD^[1].”

[1] Post-traumatic stress disorder: Rối loạn sau sang chấn là một chứng rối loạn tâm lý, biểu hiện bằng các triệu chứng lo âu rõ rệt sau khi phải đương đầu với một sự kiện gây tổn thương nào đó và vẫn tiếp tục kéo dài sau đó khi sự kiện đã kết thúc từ lâu.

“Xảy ra với rất nhiều người đàn ông tốt.” Cô tọc mạch đến mức *muốn* hỏi xem điều đó có xảy ra với anh không, nhưng cô đủ tế nhị để không làm vậy.

Tay cô trượt vào mái tóc đen ngắn ở gáy anh. Một người đàn ông mạnh mẽ, có năng lực lúc nào cũng có gì đó hấp dẫn. Một điều gì đó hấp dẫn khi biết rằng nếu một cô gái ngã và bị gãy chân, anh ta có thể quăng cô qua vai và chạy ba mươi hai cây số tới một bệnh viện. Hay khi thật, làm thanh nẹp từ một ít bùn và thanh gỗ. “Anh chàng lính biệt kích đó nói rằng các thành viên SEAL còn kiêu ngạo hơn cả đội Trinh sát Hải quân.”

“Nghe cô nói như thể đó là việc xấu vậy,” anh nói sát tai cô, phân tán những râm ran ấm áp kia dọc cổ và khắp ngực cô. “Mọi người hay nhầm lẫn giữa kiêu ngạo và nói thật. Khi tổng thống Obama ra lệnh cho một đội chống khủng bố tới hạ gục Bin Laden, ông đã cho ba đội SEAL đi bởi vì bọn tôi là giỏi nhất.” Anh nhún đôi vai rộng. “Đó không phải là kiêu ngạo. Mà là sự thật.” Tiếng nhạc ngừng lại và anh lùi ra vừa đủ xa để nhìn xuống mặt cô.

“Có lẽ chúng ta nên kiểm đồ uống.”

Đồ uống sẽ dẫn tới những thứ khác nữa và họ đều biết điều ấy. Biết từ cái cách đôi mắt màu lục của anh nhìn vào mắt cô và cách cơ thể cô phản ứng lại. Cô không quen biết anh. Dù vậy cô muốn biết về anh. Muốn biết tất cả những gì xấu xa sẽ mang lại cảm giác vô cùng tuyệt diệu. Dù chỉ trong chốc lát, nhưng cô tinh táo hơn thế và có rất nhiều việc phải làm vào buổi sáng. “Tôi phải đi rồi.”

Ánh đèn chòm màu tím và xanh dương lướt dọc mũi và má anh. “Đi đâu?”

“Về nhà.” Nơi cô an toàn trước những kẻ lạ mặt đẹp trai quá sức quyến rũ và quá nhiều testosterone^[2]. “Sáng mai tôi sẽ đi sớm và tôi cần ở cạnh cha mình vài giờ trước khi đi.”

[2] Kích thích tố sinh dục nam (tiếng Anh)

Cô hơi mong chờ anh sẽ giận dữ chỉ ra rằng anh mới đến đám cưới chưa được bao lâu để giúp cô, vậy mà giờ cô lại bỏ về. “Tôi sẽ tháp tùng cô ra.”

“Cảm ơn anh lần nữa vì đã đến đám cưới của em họ tôi,” Sadie nói khi cô và Vince đi dọc hành lang về phía phòng cô dâu trong Cung điện tình yêu. “Tôi cảm thấy có lỗi vì anh đã phải ăn vận tử tế chỉ vì một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy.”

“Tôi đâu có ăn vận tử tế đến mức ấy đâu, và tôi đã nợ cô mà,” anh nói, giọng nói trầm của anh vang lên khắp lối đi hẹp dẫn đến cuối căn nhà.

Họ cùng nhau vào phòng cô dâu, ánh đèn từ hành lang tràn qua cửa chiếu xuống những hàng ghế salon và túi đồ rỗng không. Trong luồng ánh sáng hình chữ nhật từ hành lang, áo khoác và túi du lịch của cô nằm trên một chiếc ghế và cô đi về phía đó. “Anh không hề nợ tôi, Vince.” Cô nhặt áo lên và nhìn anh qua tấm gương trong phòng trang điểm. Ánh đèn cắt ngang qua cổ cô và ngực anh, cả căn phòng còn lại chìm trong không gian tranh tối tranh sáng.

Anh lấy áo khoác khỏi tay cô. “Chúng ta giờ không nợ nần gì nhau nữa hả?”

Điều đó có vẻ quan trọng với anh đến mức cô gật đầu, nhận ra có lẽ anh không thể nhìn thấy được và nói, “Phải. Chúng ta không nợ nần gì nhau hết.”

Anh mở áo khoác sau lưng cô, và cô luồn hai tay vào ống tay áo. Mu bàn tay anh chạm nhẹ trên cánh tay và bả vai trần cô khi anh giúp cô mặc áo.

Sadie bỏ tóc ra khỏi cổ áo và ngoảnh qua vai nhìn anh. Miệng cô ở ngay dưới miệng anh, cô thì thầm, “Cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Hơi thở anh mơn man môi cô. “Cô chắc là mình muốn về nhà chứ?”

Không. Cô chẳng chắc gì hết. Cô cảm thấy anh cúi xuống đúng một giây trước khi miệng anh phủ lên miệng cô, ấm áp và hoàn toàn nam tính. Nam tính đến mức cô nhận thấy như thể có một phát đạn thiêu đốt thẳng từ ngực xuống đáy dạ dày mình. Cảm giác râm ran mà anh đã châm ngòi trên sàn nhảy bùng cháy, và cô hé miệng ra. Anh tiến vào, nóng bỏng, ướt át và tuyệt vời. Các ngón chân của cô cong lại trong giày và cô tan chảy vào trong bức tường vững chãi của anh. Tay anh vòng quanh eo cô và anh ôm sát cô vào người mình. Ôm cô thật chặt kể cả khi anh đẩy cô vào cuộc đột kích gợi tình của khoái lạc. Cô không biết mình liệu có phản kháng hay không. Thực sự không có cơ hội nghĩ đến điều đó trước khi anh làm hơi nóng dâng cao, trao cho cô những nụ hôn sâu, ướt. Cô cố bắt kịp anh, cố hút anh vào sâu trong miệng mình khi cơ thể cô nóng bừng và tan chảy, muốn thêm. Không chỉ có lưỡi anh ở sâu bên trong.

Dục vọng cuộn tròn quanh cô, siết chặt lấy cô với nhiều khoái lạc đến mức cô không kháng cự lại khi cảm thấy tay anh trượt lên eo để ôm lấy ngực mình. Qua lớp vải lụa bóng mỏng manh, đôi tay nóng rực kia khiến ngực cô săn lại và cô rên sâu trong họng. Sóng lưng cô run lên, và cô quay lại đối mặt với anh.

Tất cả chuyện này đang xảy ra vô cùng nhanh chóng. Quá nhanh, cả thế giới của cô thu lại, tập trung vào khuôn miệng nóng ran và bàn tay ấm áp đang chạm vào, nhẹ nhàng vuốt ve ngực cô. Miệng anh tiếp tục ngón ngấu miệng cô trong đam mê nóng bỏng và khát khao mãnh liệt, còn cô rên tay khắp cơ thể anh. Vai và ngực anh. Cổ và mái tóc ngắn của anh.

Cô đang gặp rắc rối, rắc rối rất lớn, nhưng cô không quan tâm. Bàn tay ấm áp đặt trên da thịt nhúc nhối của cô có cảm giác thật tuyệt vời. Miệng anh thơm ngon, vật nam tính của anh ép vào khung xương chậu cô, cứng rắn và mạnh mẽ.

Anh di lòng bàn tay ấm sục lên phần đùi trần mát lạnh của cô và trượt ngón tay vào dưới vạt chiếc váy ngắn. Miệng anh trượt lên cổ cô. “Em thật đẹp, Sadie.” Miệng anh hé ra bên cổ cô và tay anh len vào giữa hai chân cô.

Cô thở dốc khi tay anh ôm lấy cô qua lớp vải ren và lụa của chiếc quần con. Chuyện này không xảy ra chứ. Thật không nên tí nào. Cô không nên để chuyện này xảy ra. Không phải ở đây. Không phải bây giờ.

“Em đã sẵn sàng rồi này,” anh nói sát cổ cô.

Luồng hơi nóng dữ dội và mãnh liệt rót khắp huyết quản cô, và cả thế giới của Sadie chỉ còn lại khuôn miệng nóng rực áp trên cổ cô và các ngón tay của Vince.

Cô rên lên và ngả đầu ra sau.

“Em có thích thế này không?”

“Có.” Cô phải ngăn anh lại. Ngay bây giờ, trước khi không còn dừng lại được nữa. Anh vuốt ve cô và... “Ôi Chúa ơi.”

“Nữa nhé?”

“Vâng.”

“Quấn chân em quanh eo anh đi.”

“Gì cơ?” Cô mê mụ. Mê mụ trước bất kỳ thứ gì ngoại trừ bàn tay đang mang đến khoái lạc của anh.

“Quấn chân em quanh eo anh và anh sẽ yêu em.”

“Gì cơ?” Cô mở miệng ra định bảo anh rằng họ không thể áp vào cửa để làm chuyện gì. Anh phải dừng lại. Dừng lại trước khi – “Ôi Chúa ơi,” cô rên rỉ khi một luồng lửa giữ rịt lấy và thiêu đốt cô từ trong ra ngoài. “Dừng dừng lại, Vince.” Nó bắt đầu từ giữa đùi và lan toả khắp da thịt cô. Đầu cô quay cuồng và tai cô rung lên khi hết đợt sóng này đến đợt sóng khác của cực khoái rừng rực đổ xô vào. “Làm ơn dừng dừng lại.” Cô siết chặt đùi quanh bàn tay anh. Cơ thể cô rộn ràng với dự vọng thuần túy, hết lần này

đến lần khác, nó lao rần rập khắp da cô cho tới khi gam khoái lạc nóng hổi cuối cùng chảy khỏi đầu ngón tay ngón chân. Chỉ đến lúc ấy cô mới dần dần nhận thức được nơi mình đang ở và việc cô vừa mới cho phép xảy ra. “Dừng lại!” Cô bước tránh ra. “Dừng lại!” Cô đẩy tay và ngực anh. Cô đang làm gì thế này? Cô đã làm gì thế này? “Anh đang làm gì vậy?”

“Chính xác những gì em vừa muốn tôi làm.”

Cô kéo phần thân trên lên và đẩy chân áo đầm xuống. Đây là đám cưới của em họ cô. Ai cũng có thể bước vào. “Không. Tôi không hề muốn điều đó.” Tạ ơn Chúa là cô không thể thấy mặt anh và anh cũng không thấy mặt cô.

“Em vừa van nài tôi đừng dừng lại đây.”

Thật sao? “Ôi Chúa ơi.”

“Em cũng nói vậy đôi ba lần.”

Cảm giác bỏng rát ở má cô lan sang đôi tai đang rung rung. Cô khép áo khoác lại che kín váy và túm lấy chiếc túi du lịch. “Có ai nhìn thấy chúng ta không?”

“Tôi không biết. Một phút trước em có vẻ không quan tâm mấy đến chuyện đó.”

“Ôi Chúa ơi,” cô lại nói vậy và lao ra khỏi phòng.

***

Cơn bức bối đập nặng nề ở đầu và thân dưới Vince. Cô thực sự sắp bỏ đi đấy à? Khi mà anh chưa xong sao? “Chờ đã!” anh gọi to khi đuôi áo khoác cô biến mất khỏi tầm nhìn. Anh đứng trong phòng của cô dâu trong một chỗ tổ chức đám cưới nào đó ở Texas với thằng bé đang cương. Chuyện quái gì vừa xảy ra vậy? Anh vừa mới chạm vào cô, chỉ mới đang chuẩn bị ve vuốt cô, thế mà cô đã đạt đỉnh.

“Khi gió.” Anh thở ra một hơi và nhìn xuống người, nhìn vào cái lều trước quần mình. Anh đã biết cô sẽ rất rắc rối mà. Anh chỉ không biết cô lại là một ả thích như đàn ông. Không phải sau khi cô áp cả người vào ngực anh trên sàn khiêu vũ. Không phải sau khi cô ngược lên nhìn anh như thể cô đang nghĩ đến việc kia. Anh đã ở gần đủ số phụ nữ để biết khi nào thì họ đang nghĩ đến việc cởi đồ, và cô đã nghĩ đến điều đó khá là nhiều.

Anh ngồi xuống một cái ghế, chỉnh mình sang phải rồi ngả đầu vào bóng tối. Anh không thể rời đi. Chưa được. Phải đợi cho tới khi anh không bị vật dưới quần mình dẫn trước. Anh không thể nhớ nổi lần cuối cùng mình đưa tay vào trong váy một cô gái và rồi cô ta bỏ lại anh nhưc nhói và cô đơn là khi nào. Có lẽ là trung học chẳng.

Lúc trước, khi anh kéo cô lại gần đến mức anh có thể nghe tiếng cô qua tiếng nhạc, cô đã tan chảy vào anh, nhắc anh nhớ rằng anh đã không làm chuyện đó với ai kể từ khi rời Seattle. Đến lúc chỉ có hai người họ vào phòng, anh đã hơi phản ứng và đã hành động như những gì bản năng mách bảo. Anh hẳn đã không hôn Sadie nếu anh không nhìn vào gương, nhìn vào dải ánh sáng cắt ngang khuôn miệng xinh đẹp của cô và khe ngực phi thường khi trước đã nhấp nhô trên ngực anh. Có lẽ đó không phải là một trong những ý kiến hay ho nhất của anh, nhưng cô cũng không hẳn đã phản đối, và anh đã từ hơi phản ứng chuyển sang cứng ngắc trong chưa đầy một giây.

Anh cúi người về phía trước và tựa cằm tay lên hai đầu gối. Qua bóng đêm, anh nhìn xuống mũi giày da. Cô không nợ anh việc nợ, nhưng nếu không muốn, đáng ra cô nên cản anh lại trước khi anh trượt tay lên bầu ngực no đầy ấy. Cô đủ già dặn để biết rằng hôn hít và có tay đàn ông trong quần lót sẽ kết thúc ở đâu. Cô đủ già dặn để biết nó kết thúc bằng việc *cả hai* người đều nhận được gì đó. Và phải, có lẽ đây không phải là nơi tuyệt nhất để cởi đồ, nhưng có nhiều khách sạn trong thị trấn. Anh đã thấy chúng. Anh có thể cho cô chọn, nhưng thay vào đó cô đã bỏ chạy như thể đuổi cô dính lửa. Chẳng bỏ lại gì cho anh trừ cái của nợ dưới quần. Không gì ngoài bức bối. Không gì cả. Một lời cảm ơn cũng không.

Đèn bật sáng và Vince ngược lên khi một cô gái mặc váy Bubble Yum đi vào. Cô ta có những lọn tóc quăn dài màu vàng được ghim quanh đầu. Cô ta dừng phắt lại và mắt mở to. Một tay đưa lên thân chiếc váy không quai và cô ta há hốc miệng. “Anh đang làm gì ở đây?”

Câu hỏi hay đấy. “Gặp một người.” Vince đã quen nghĩ thật nhanh và đưa ra những lời nói dối không ngắc ngứ. Anh đã được huấn luyện để bỏ ra vừa đủ lượng thông tin nhằm xoa dịu những kẻ thâm vấn. “Nhưng tôi đoán ắt là cô ấy đã đi rồi.” Anh cũng biết cách đổi chủ đề và chỉ vào váy cô nàng. “Tôi thấy là cô cũng tham dự đám cưới đấy nhỉ.”

“Phải. Tên tôi là Becca, tên anh là gì?”

“Vince.” Anh vẫn không muốn mạo hiểm đứng dậy và dọa Becca non nớt.

“Anh định gặp ai thế?”

“Sadie.” Cô ả thích như đàn ông.

“Tôi vừa thấy cô ấy bỏ đi rồi.” Cô ta ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh. “Cô ấy đã cho anh leo cây.”

Theo những cách mà anh không muốn Becca biết đến, đó là lý do anh vẫn ngồi yên.

“Tình yêu đúng là như hâm,” cô ta nói, rồi trước sự hãi hùng của Vince, oà ra khóc. Cô ta lắc đầu và các lọn tóc trên đầu cô ta lắc lư khi cô ta kể cho anh mọi chuyện về gã bạn trai, tên khốn xấu xa hư hỏng, Slade. Cô ta lải nhải về khoảng thời gian dài dằng dặc mà họ đã hẹn hò và những kế hoạch mà cô ta dự định cho tương lai của họ. “Anh ta đã hủy hoại tất cả. Anh ta đã lừa dối tôi và ngoại tình với cô ả Lexa Jane Johnson đi thôi!” Becca với tay lấy một mẫu Kleenex trên mặt bàn sau lưng. “Lexa Jane,” cô ta nức nở. “Cô ta ngu ngốc như một mớ tóc rối và đã bị cưới còn nhiều hơn một con la cho thuê. Sao đàn ông lại bị thu hút bởi những người phụ nữ như vậy chứ?”

Ngay lập tức vật trong quần Vince trở lại bình thường và anh gần như thấy biết ơn Becca cùng cơn kích động của cô ta. Gần như, nhưng anh chưa từng là loại đàn ông chịu nổi những phụ nữ đa cảm.

“Vì sao chứ?” cô ta lại hỏi.

Anh cho rằng đó là một câu hỏi tu từ. Hay ít nhất thì cũng quá dễ hiểu rồi, nhưng cô ta đang nhìn anh chằm chằm qua đôi mắt sưng nước như thể đang chờ một câu trả lời. “Vì sao đàn ông lại bị thu hút bởi những phụ nữ dễ dãi à?” anh hỏi, chỉ để chắc chắn rằng họ đang ở cùng một chỗ.

“Phải. Vì sao đàn ông luôn lãng nhãng với những ả đi thả?”

Anh chưa bao giờ thích từ “đi thả”. Nó bị dùng quá nhiều và ám chỉ rằng một phụ nữ dơ bẩn chỉ vì cô ta thích làm tình. Điều đó không hẳn lúc nào cũng đúng.

“Vì sao đàn ông lại muốn điều đó à?”

Anh có thể nói dối giỏi đấy, nhưng chưa có ai bảo anh khéo léo hết. “Bởi vì vài phụ nữ quá dễ đoán và không giả vờ. Bạn biết cô ta muốn gì, và đó không phải là bữa tối cùng một bộ phim.”

Trán Becca nhăn lại. “Không phải như thế là hơi hợt cảm xúc đối với cả hai người sao?”

“Phải.” Anh đặt tay lên tay vịn của ghế và chuẩn bị đứng dậy. “Chính xác là như vậy. Quan hệ tình dục hơi hợt về cảm xúc. Cô đi vào, cô thoát ra, và chẳng ai bị tổn thương hết.” Anh nhồm nửa người khỏi ghế, và Becca lại òa ra khóc một cách kích động. Khi thật. “Chà, một... Rất vui được gặp cô, Becca.” Đây là lỗi của Sadie, và thật tốt là sáng mai cô sẽ rời thị trấn còn anh sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa. Anh sẽ thật thích được vịn cổ cô.

“Như thế là vô cùng trẻ con và đáng ghê tởm, Vince ạ.”

Nó thuận tiện và mang lại lợi ích cho cả hai bên, anh có thể tranh cãi như vậy, nhưng anh không thích tranh luận về tình dục và đạo đức với Becca, và

anh tự hỏi mình còn phải ngồi đó bao lâu. Ba mươi giây? Một phút? “Tôi có thể lấy gì cho cô trước khi tôi đi không?”

“Đừng đi.” Cô ta nuốt nước bọt và lắc đầu. “Tôi cần một người để nói chuyện cùng.”

Gì cơ? Trông anh giống con gái sao? Hay thậm chí là giống một trong những gã đàn ông thích trò chuyện về những thứ vớ vẩn? “Sao không tìm một trong các bạn gái của cô nhỉ? Tôi sẽ tìm một người trong sổ họ nếu cô thích.” Dù thực sự là anh sẽ không nỗ lực đi tìm một khi anh thoát được ra cửa.

“Họ sẽ chỉ lại bảo tôi hãy quên nó đi bởi vì ai cũng biết Slade là đồ khốn nạn.” Cô ta lại lắc đầu và quệt mũi. Đôi mắt đỏ sưng nước của cô ta nheo lại. “Tôi muốn cả hai bọn chúng bị rạn và chết trong một tai nạn khốc liệt.”

Ái chà. Thật cay nghiệt làm sao và đó cũng chính là lý do anh vòng một vòng cua lớn để tránh những phụ nữ muốn có một mối quan hệ tình cảm.

“Tôi muốn chúng bị thương tật rồi biến dạng và tôi khao khát được cán bẹp bọn chúng bằng chiếc Peterbilt mà chú Henry Joe của tôi sở hữu!”

Một cơn đau hình thành sau đầu Vince và anh đột nhiên cũng có một khao khát của chính mình. Khao khát muốn có vị của họng súng trong miệng.

Chương 7

Tiếng *tap-tap* từ đế giày Sadie vang vọng trong ngôi nhà cũ kỹ khi cô đi theo ánh đèn vào bếp. Cô thậm chí còn không muốn nghĩ đến những gì mình vừa mới làm trong phòng cô dâu ở đám cưới của Tally Lynn. Cô vốn không định để xảy ra chuyện gì. Cô không hề có ý làm bản thân xấu hổ hơn sau tất cả những gì mình từng phải chịu trong đời, nhưng mọi chuyện đã xảy ra quá nhanh. Anh đã hôn cô, vuốt ve cô, và thế là *bùm bùm*. Nó đã kết thúc gần như trước cả khi nó bắt đầu.

Điểm sáng duy nhất, điều duy nhất cho cô chút ít nhẹ nhõm, đó là không có ai ngoài cô và Vince biết việc cô đã làm. Sau khi chạy khỏi phòng, cô đã nhanh chóng tạm biệt dì Bess và dựng Jim, và cô chắc chắn rằng nếu có ai đó bắt gặp cô và Vince, thì việc đó sẽ truyền đi nhanh hơn cả một đám cháy ở Texas. Nhanh hơn tốc độ chân cô có thể chạy trốn.

Cô đã không nán lại thêm để chào tạm biệt họ hàng. Cô không muốn mạo hiểm chạm mặt Vince. Cô sẽ gửi cho Tally Lynn và những người khác một tin nhắn đàng hoàng khi cô về đến nhà, bào chữa cho việc rời đi bất lịch sự của mình bằng việc đau đầu, gãy mắt cá chân hay đau tim. Lý do cuối cùng cũng không khác sự thực là mấy. Chỉ riêng ý nghĩ về đôi bàn tay to nóng bỏng của Vince trên khắp người cũng khiến máu lao rần rật khỏi đầu cô và làm cô bất tỉnh chỉ với độc cảm giác bẽ mặt. Mặc dù nếu là đàn ông, hẳn cô sẽ không tự đánh đòn mình vì điều đó. Chắc cô sẽ xem mình “may mắn” và quên nó đi.

Cô càng nhanh rời khỏi Texas bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu. Rõ ràng Texas khiến cô mất trí, và không cần phải nói cũng biết không bao giờ gặp lại Vincent Haven là một phần thưởng lớn béo bở.

Cô băng qua phòng ăn trang nghiêm và đi vào căn bếp sáng sủa với sàn nhà bằng đá và những tấm giấy dán tường hình hoa cúc vàng mà mẹ cô đã dán lên từ những năm sáu mươi. Cô mong sẽ thấy cha mình ngồi ở góc ăn sáng nhâm nháp một cốc trà ngọt. Bây giờ vẫn chưa muộn lắm, và ông hẳn vừa mới từ Laredo về, nhưng thay vì cha cô, hai chị em bà Parton ngồi ở góc ăn sáng, hai cái cốc sứ đặt trên bàn trước mặt họ.

“Tôi nay hai cô ở lại muộn thế.” Sadie cởi giày ra, đuôi áo khoác của cô chạm nhẹ xuống sàn khi cô cúi người nhặt giày lên. Móc tay vào hai quai giày, cô đi ra chỗ tủ lạnh. Cô đã chào tạm biệt cả hai bọn họ lúc sớm. Họ thực sự không nên đợi cô. Tử tế, nhưng không cần thiết.

“Ôi Sadie, cô mừng vì cuối cùng cháu cũng đã về.”

Với bàn tay rảnh rỗi đang đặt trên tay nắm tủ lạnh, cô nhìn hai người phụ nữ qua vai. “Vì sao ạ?” Cô liếc từ khuôn mặt lo lắng này sang khuôn mặt lo

lắng kia, và những sự kiện trong một tiếng trước biến mất.

Bà Clara Anne, người đa cảm hơn trong hai chị em, òa ra khóc rầm rức.

“Sao vậy ạ?” Sadie quay về phía họ. “Cha cháu chưa về nhà ạ?”

Bà Carolynn lắc đầu. “Không, cháu yêu ạ. Ông ấy đang nằm viện ở Laredo.”

“Ông ổn chứ ạ?”

Một lần nữa bà lắc đầu. “Con ngựa giống ấy đã đá ông, làm gãy vài xương sườn và chọc thủng phổi trái của ông.” Mối bà rúm lại. “Ông ấy quá già để đi gây lộn với lũ ngựa giống rồi.”

Giày của Sadie rơi xuống sàn nhà *thụp-thụp*. Hẳn phải có nhảm lẫn gì đó. Cha cô lúc nào cũng cực kỳ cẩn thận khi ở gần những con ngựa giống hay kích động vì chúng rất khó đoán. Ông dẻo dai như một cái yên ngựa cũ, nhưng ông đã gần tám mươi. Cô cởi áo khoác ra và đi ra góc ăn sáng. “Ông đã gắn bó với lũ ngựa ấy cả đời.” Phối giống cho lũ ngựa loang Mỹ chưa bao giờ chỉ là một thú vui với ông Clive. Ông yêu việc đó còn hơn cả việc chăn nuôi đàn gia súc, nhưng gia súc đem lại nhiều tiền hơn. Cô vắt áo lên lưng ghế và ngồi xuống cạnh bà Carolynn. “Lúc nào ông cũng rất cẩn thận.” Ông đã bị đá, giẫm lên và quăng đi rất nhiều lần nhưng chưa khi nào bị thương nghiêm trọng. Chưa bao giờ bị vết thương nào đòi hỏi hơn vài tiếng nằm viện để khâu lại. “Sao một chuyện như thế này lại có thể xảy ra chứ?”

“Cô không biết. Vài tiếng trước Tyrus đã gọi điện kể vài chi tiết. Ông ấy nói có chuyện gì đó đã xảy ra với dây móc. Cha cháu đang sửa thì không hiểu sao nó bị mắc vào giữa Maribell và Diamond Dan.”

Tyrus Pratt là quản đốc chịu trách nhiệm đàn ngựa của JH. Tức là không chỉ có lũ ngựa loang, mà còn kha khá những con ngựa chăn gia súc. “Sao không ai gọi cho cháu?”

“Không có số của cháu.” Bà Clara Anne xì mũi rồi nói thêm, “Bọn cô chỉ biết ngồi đây chờ cháu về.”

Và trong khi họ chờ đợi, cô đã bị một gã đàn ông chẳng hề quen biết sờ soạng. “Số của bác Tyrus là bao nhiêu ạ?”

Bà Clara Anne đẩy một mẫu giấy về phía Sadie và chỉ lên trên. “Đây có cả số của bệnh viện ở Laredo. Số của Tyrus ở bên dưới. Ông ấy sẽ nghỉ đêm tại một khách sạn.”

Sadie đứng dậy và nhắc lấy ống nghe điện thoại treo trên tường. Cô gọi đến bệnh viện, giới thiệu bản thân và được nối máy với bác sĩ cấp cứu đã xem bệnh cho cha cô. Vị bác sĩ này dùng rất nhiều từ đao to búa lớn như là “chứng tràn khí màng phổi do chấn thương” và “lỗ hổng ở ngực,” mà dịch nghĩa ra có nghĩa là ông Clive bị bẹp phổi do chấn thương và phải dẫn ống khí vào ngực. Ông bị gãy bốn xương sườn, lệch hai xương sườn, rạn hai xương sườn và ông cũng bị tổn thương lá lách. Các bác sĩ dè dặt hy vọng rằng ông sẽ không cần phẫu thuật vì các chấn thương đó. Hiện giờ ông đang nằm máy thở trong khu chăm sóc đặc biệt, và họ đang cho ông uống thuốc an thần sâu cho tới khi ông có thể tự thở. Mối lo lớn nhất của bác sĩ là tuổi tác và nguy cơ viêm phổi của ông Clive.

Sadie được cho tên và số điện thoại của bác sĩ chuyên khoa phổi chăm sóc cha cô, cũng như của vị bác sĩ lão khoa đang trông chừng ông.

Bác sĩ lão khoa. Sadie chờ trong khi được chuyển máy cho trạm y tá ở khu chăm sóc đặc biệt. Một vị bác sĩ chuyên chăm sóc cho những người cao tuổi. Cô luôn nghĩ cha mình già. Ông lúc nào cũng già hơn cha các cô gái cùng tuổi với cô. Ông lúc nào cũng cổ lỗ. Lúc nào cũng già cỗi và một mình một ý. Lúc nào cũng già cỗi và khó tính, nhưng cô chưa từng xem ông là *người cao tuổi*. Vì vài lý do cái từ “người cao tuổi” dường như chưa bao giờ dành cho ông Clive Hollowell. Cô không thích nghĩ cha mình là người cao tuổi.

Y tá của cha cô trả lời các câu hỏi và hỏi xem liệu ông Clive có uống thuốc gì ngoài thuốc huyết áp mà họ tìm thấy trong túi du lịch của ông hay không.

Sadie thậm chí còn không biết ông bị cao huyết áp. “Cha cháu có uống thuốc gì ngoài thuốc chữa huyết áp không?” cô hỏi hai chị em sinh đôi.

Họ nhún vai và lắc đầu. Sadie không ngạc nhiên khi hai người phụ nữ đã biết ông Clive Holloway đến hơn ba mươi năm lại không biết đến những nguy cơ tiềm ẩn về sức khỏe của ông. Đó không phải là một chuyện mà cha cô sẽ kể.

Người y tá trấn an Sadie rằng ông rất ổn định và đang nghỉ ngơi một cách thoải mái. Cô ta sẽ gọi lại nếu có bất kỳ thay đổi nào. Sadie để lại tin nhắn cho dịch vụ trả lời điện thoại của các bác sĩ của ông và đặt vé chuyến bay đầu tiên tới Laredo, theo đường Houston. Rồi cô bảo hai chị em bà Parton về nhà với lời hứa rằng cô sẽ gọi điện trước chuyến bay lúc chín giờ.

Với adrenaline rần rật khắp các mạch máu và cảm giác kiệt sức làm rã rời tứ chi, cô đi lên cầu thang cuối nhà tới phòng ngủ ở cuối hành lang. Cô đi qua những bức tranh chân dung lạnh lùng của các thế hệ nhà Hollowell. Khi còn bé, cô đã nghĩ vài khuôn mặt u ám mang ý chê bai cau có. Cô cảm thấy như thể tất cả bọn họ đều biết khi nào thì cô chạy vào nhà, không ăn tối hay nhét quần áo xuống dưới gầm giường thay vì mang đi giặt. Khi ở tuổi vị thành niên, cô nhận thấy sự chê bai của họ khi cô và vài người bạn chơi nhạc quá to, khi cô lê gót vào nhà sau một bữa tiệc, hay khi cô hôn hít với một cậu nhóc nào đó.

Giờ đây khi đã lớn, dù biết những khuôn mặt u ám ấy chỉ là hình ảnh phản chiếu qua các thời kỳ, những cái răng bị rụng và vệ sinh răng miệng kém phát triển, cô vẫn thấy mình bị chê bai vì đã lết thết về nhà từ đám cưới của em họ mình. Vì đã rời bỏ Texas và cứ đi biên biệt. Vì không biết rằng người cha cao tuổi của mình bị cao huyết áp và những thứ thuốc ông uống. Cô thấy vô cùng có lỗi về việc bỏ đi biên biệt, nhưng tội lỗi lớn nhất là đã không yêu quý trang trại mười nghìn mẫu đất mà một ngày nào đó cô sẽ sở hữu. Ít nhất cũng không dành nhiều tình cảm như cô nên làm thế. Không giống tất cả những thành viên dòng họ Hollowell đang trừng mắt nhìn cô từ hành lang trung bày ảnh.

Cô đi vào phòng mình và bật đèn lên. Căn phòng giống hệt như những gì cô bỏ lại khi cô chuyển đi mười lăm năm trước. Vẫn chiếc giường bằng sắt cổ từng thuộc về bà cô. Vẫn bộ ga gối màu vàng và trắng cùng những đồ nội thất cổ bằng gỗ sồi.

Cô cởi khóa váy và ném váy lên một cái ghế bành. Chỉ mặc mỗi đồ lót, cô đi dọc hành lang về phía phòng tắm. Cô bật đèn lên và bật chiếc vòi nước xả xuống cái bồn tắm có chân hình móng vuốt.

Cô thoáng thấy mặt mình khi cô mở tủ thuốc và nhìn vào trong. Những món đồ duy nhất trong đó là một lọ aspirin cũ và một hộp băng gạc. Không có loại thuốc kê theo đơn nào.

Quần áo lót của cô rơi xuống nền nhà lát đá và cô bước vào bồn. Cô khép màn lại quanh người và bật vòi tắm lên.

Làn nước ấm dội xuống mặt cô, và cô nhắm mắt lại. Cả buổi tối hôm nay đã đi từ tệ hại đến tệ hại hơn rồi đến khủng khiếp. Cha cô đang nằm trong một bệnh viện ở Laredo, tóc cô xơ cứng, và cô đã để một người đàn ông thọc tay lên váy. Trong ba điều kể trên, mái tóc là điều duy nhất mà cô có thể xử lý trong tối nay. Cô không muốn nghĩ đến Vince, điều đó cũng không khó khăn gì bởi vì tâm trí cô tràn ngập nỗi lo dành cho cha mình.

Ông nhất định phải ổn, cô tự nhủ khi gội đầu. Cô thề bảo mình rằng ông sẽ không sao khi cô quán khăn tắm quanh cơ thể và xem xét tủ thuốc trong phòng tắm của ông. Tất cả những gì cô tìm thấy là nửa tuýp kem đánh răng và một gói Roluids^[1]. Cô tự nhủ ông rất mạnh khỏe so với tuổi của ông. Cô gọi điện cho Renee trên đường tới sân bay và kể chuyện cho cô ấy. Cô ước chừng mình sẽ đi vắng một tuần và hướng dẫn trợ lý những việc phải làm trong khi cô đi vắng.

[1] Một loại thuốc dạ dày của hãng Johnson & Johnson.

***

Khi lên chuyến bay từ Amarillo đi Houston, cô nghĩ về tất cả những lần cha mình đã bị quăng xuống từ lưng ngựa hay bị húc bởi những con bò đực

tơ nặng năm trăm cân. Có thể sau đó ông bước đi có hơi khó khăn, nhưng ông vẫn luôn sống sót.

Cô tự nhủ rằng cha mình đã sống sót khi cô chờ suốt ba tiếng đồng hồ ở sân bay Houston để đợi giờ bay tới Laredo. Cô liên tục tự nhủ với mình điều đó khi cô thuê một chiếc ô-tô, cắm máy chỉ tọa độ vào GPS và lái xe tới Doctor's Hospital. Khi đi thang máy lên khu chăm sóc đặc biệt, cô đã hơi hơi thuyết phục được mình tin rằng các bác sĩ đã đánh giá tình trạng của cha cô nghiêm trọng hơn thực tế. Cô đã hơi hơi thuyết phục được mình tin rằng cô sẽ đưa cha về nhà vào ngày hôm đó, nhưng khi đi vào phòng bệnh và thấy cha mình, xám ngoét và gầy yếu, với các ống dẫn cắm trong miệng, cô không thể tự lừa dối bản thân thêm nữa.

“Cha ơi?” Cô đi đến chỗ ông, về phía thành giường của ông. Ông có một vết bầm trên má và một vết máu khô ở khoe miệng. Các máy móc nhỏ giọt tí tách và kêu bíp bíp, máy thở phát ra những âm thanh hô hấp không bình thường. Tim cô thất lại và cô hít một hơi khó khăn vào phổi. Những giọt nước mắt làm móng mắt cô cay xè, nhưng mắt cô vẫn ráo hoảnh. Nếu có một điều gì đó mà cha cô đã dạy cô, thì đó chính là những cô gái can đảm không khóc.

“Nuốt lại đi,” ông từng nói vậy khi cô nằm trên mặt đất, mông ê ẩm vì bị hất khỏi một trong những con ngựa loang của ông. Và cô đã nuốt nước mắt xuống. Cô không nhớ nổi lần cuối cùng mình khóc là khi nào.

Cô nén hết xuống và đi tới thành giường. Cô nắm lấy bàn tay lạnh lẽo, khô róc của cha mình. Một chiếc máy đo ô-xi qua mạch đập gắn vào ngón trỏ ông, khiến đầu ngón tay đỏ ửng lên. Ngày hôm qua trông tay ông có già cõi thế này không? Xương nhô lên, các khớp tay sưng to? Má và mắt ông trông hốc hác hơn, mũi ông bị kẹt lại. Cô cúi xuống sát hơn. “Cha ơi?”

Máy móc kêu bíp, máy thở làm ngực ông nhô lên hạ xuống. Ông không mở mắt.

“Xin chào,” một cô y tá lên tiếng khi cô ta nhanh nhẹn đi vào phòng. “Tôi là Yolanda.” Hình cầu vồng hạnh phúc và mặt trời tươi cười trang trí

trên áo cô ta, mảnh vải vui vẻ ấy đối lập hoàn toàn với sắc thái ảm đạm trong phòng. “Cô nhất định là Sadie. Cô y tá mà cô đã nói chuyện cùng tôi qua bảo chúng tôi rằng cô sẽ đến đây vào buổi chiều.” Cô ta nhìn tất cả dữ liệu của máy móc rồi kiểm tra ống truyền.

Sadie đặt tay cha mình lên ga giường và đi ra. “Ông thế nào?”

Yolanda ngược lên và đọc nhãn túi truyền. “Cô đã nói chuyện với các bác sĩ của ông chưa?”

Sadie lắc đầu và đi tới chân giường. “Họ đã gọi lại cho tôi khi tôi đang ở trên máy bay.”

“Ông đang hồi phục tốt hết mức có thể mong đợi so với một người ở tuổi của ông.” Cô ta đi tới thành giường bên kia và kiểm tra túi thông đường tiểu. “Chúng tôi đã ngừng cho ông dùng thuốc an thần vào sáng nay. Ông khá là hung hăng.”

Tất nhiên là vậy.

“Nhưng như thế là bình thường.”

“Nếu như thế là bình thường, thì sao lại phải dùng dùng thuốc an thần?” cô hỏi. Đối với cô nó có vẻ không cần thiết.

“Tạm dùng dùng thuốc an thần sẽ giúp ông định hướng được hoàn cảnh và tình huống của mình, và cũng giúp ông ngừng dùng máy thở.”

“Khi nào thì ông được ngừng dùng máy thở?”

“Khó nói lắm. Điều đó còn tùy xem liệu ông có thể tự thở hay không, và khi nào thì ông lấy đủ ô-xi.” Yolanda nâng đầu ông lên, kiểm tra thêm vài đường vạch và số liệu khác. “Tôi sẽ cho các bác sĩ biết là cô đang ở đây. Nếu cô cần gì thì cứ cho tôi biết nhé.”

Sadie ngồi xuống một chiếc ghế cạnh giường và chờ đợi. Cô chờ tới tận sau năm giờ thì bác sĩ chuyên khoa phổi mới xuất hiện để bảo cô vài lời y hết những gì mà cô hầu như đã biết hết. Ông Clive bị gãy xương sườn, dập

phổi, tổn thương lá lách, và họ phải chờ đợi để xem xem ông phản ứng ra sao với liệu pháp điều trị. Bác sĩ lão khoa cung cấp nhiều thông tin hơn, mặc dù ông ta nói nhiều chuyện rất đau lòng. Những bệnh nhân cao tuổi mang đến cả một chuỗi lo lắng hoàn toàn khác, và bác sĩ nói chuyện với Sadie về những nguy cơ ngày càng tăng cao của bệnh xẹp phổi cấp tính, viêm phổi và huyết khối. Những người trên tuổi sáu mươi dễ chết do chấn thương gấp đôi những bệnh nhân trẻ hơn.

Sadie dùng tay xoa mặt. Cô sẽ không nghĩ đến chứng xẹp phổi cấp tính, viêm phổi và huyết khối. “Giả sử không mắc phải những nguy cơ ấy thì ông sẽ phải ở lại bệnh viện bao lâu?”

Bác sĩ nhìn cô và cô biết mình sẽ không thích câu trả lời. “Trừ phi có phép màu, cha cô còn một quá trình hồi phục dài phía trước.”

Cha cô tuy già nhưng ông rất khỏe mạnh, nếu có người có thể hồi phục một cách kỳ diệu, thì đó là Clive Hollowell.

Buổi tối hôm ấy sau khi rời viện, cô tìm đến một trung tâm mua sắm trong vùng. Cô mua đồ lót ở Victoria's Secret, vài bộ váy mùa hè thoải mái, đồ tập yoga ở Macy's và Gap. Cô đã đặt phòng ở một khách sạn Residence Inn gần bệnh viện và gửi đóng đồ mới tới dịch vụ giặt là của khách sạn. Cô kiểm tra email và cẩn thận đọc kỹ lời đề nghị mua một cơ ngơi trị giá vài triệu đô la ở Fountain Hills. Cô gọi điện cho khách hàng bàn về lời đề nghị đó, thỏa thuận giá và sửa lại ngôn từ cho chặt chẽ. Cô fax những thay đổi vừa được xét duyệt tới đại lý của người mua. Có thể cô bị kẹt tại Laredo thật đấy, nhưng cô kiểm soát được mọi việc. Cô chờ phản hồi từ đại lý rồi gọi lại cho khách hàng và họ chấp nhận vụ mua bán. Renee có thể xử lý nốt việc đóng hợp đồng nên Sadie về giường và ngủ say cho tới tận tám giờ sáng hôm sau.

Quần áo mới của cô đã sạch sẽ và đang chờ cô ngoài cửa phòng khách sạn. Cô tắm, làm vài việc trên máy tính và đến bệnh viện khi các bác sĩ đi khám lần đầu tiên trong ngày. Cô ở đó khi họ rút ống thở của ông ra, khi họ giữ chặt tay chân ông và đưa ông ra khỏi tình trạng an thần trong một thời

gian ngắn. Họ cho ông biết ông đang ở đâu và chuyện gì đã xảy ra. Họ bảo với ông rằng Sadie đang ở đó.

“Con đây, cha ơi,” cô lên tiếng khi ông kéo đồng dây dợ đang làm vướng víu cổ tay mình. Đôi mắt xanh dương của ông đại đi và bối rối, đảo về phía giọng cô. Một tiếng rên thảm rung rung cổ họng cha cô khi máy thở ép khí vào phổi ông. *Nuốt nước mắt xuống, Sadie.* “Mọi chuyện ổn rồi. Mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy,” cô nói dối. Khi họ đưa ông về lại tình trạng mê man, cô cúi sát tai ông và nói, “Ngày mai con cũng sẽ ở đây.” Rồi cô ôm lấy người mình và rời khỏi phòng. Cô ôm mình thật chặt, hệt như khi cô còn bé và chẳng có ai ở đó để ôm lấy. Khi chẳng có ai ở đó để ôm cô mỗi lần cuộc đời cô như đang tan tành thành từng mảnh. Cô đi về phía dãy cửa sổ ở cuối hành lang, nhìn ra một bãi đỗ xe và vài cây cọ mà không thực sự nhìn rõ bất kỳ thứ gì. Cơ thể cô run lên và cô siết chặt người hơn. *Nuốt nước mắt xuống, Sadie.* Những cô gái can đảm không khóc, kể cả những lúc mà việc khóc lóc thật dễ dàng. Thật vô cùng dễ dàng khi để nó thoát ra thay vì vùi nó xuống thật sâu.

Cô hít một hơi dài và thở ra, và khi cô vào lại phòng của cha mình, ông đang nghỉ ngơi một cách yên tĩnh.

Ngày hôm sau cũng khá giống ngày hôm trước. Cô nói chuyện với các bác sĩ về sự tiến triển và chuyện chăm sóc ông, và cũng giống như hôm trước, cô ép mình đứng cạnh giường ông khi họ đưa ông ra khỏi tình trạng an thần. Cô là con gái của cha cô. Cô gan góc, dù là vào những lúc cô đang tan nát bên trong.

Một tuần sau vụ tai nạn, Sadie đã phải điều chỉnh lại lịch làm việc. Cô nói chuyện với người môi giới và chuyển mọi khách hàng của mình sang các đại lý khác. Cô phải đối diện với sự thật rằng sẽ chẳng có sự phục hồi kỳ diệu nào dành cho cha mình. Ông đang trong quá trình hồi phục lâu dài, và cô phải vắng mặt ít lâu khỏi đời sống thực của mình.

Mỗi ngày, ông lại rời khỏi tình trạng an thần lâu hơn một chút, và họ bắt đầu quy trình gỡ ông khỏi máy thở. Một tuần rưỡi sau vụ tai nạn, khi cô

bước vào phòng, máy thở đã biến mất, thay thế vào đó là một ống thông mũi. Cha cô nằm trên giường, say ngủ. Lòng cô hơi nhẹ nhõm khi cô đến bên thành giường.

“Cha ơi?” Cô ngả người về phía ông. Ông vẫn được nối với màn hình, các túi muối và túi thuốc. Da ông vẫn trắng nhợt và khô róc. “Cha ơi, con ở đây.”

Mi mắt ông Clive chớp chớp mở ra. “Sadie?” Giọng ông khàn khàn đầy khó nhọc.

Cô mỉm cười. “Phải ạ.”

“Vì sao...” Ông ho, rồi giữ lấy bên lườn với đôi bàn tay run rẩy. “Khốn nạn thật!” giọng nói ồm ồm của ông bật ra câu chửi thề. “Jesus, Joseph và Mary! Bên lườn phải gió của cha cứ như đang bị lửa thiêu vậy.”

Yolanda, người phụ nữ mặc áo cầu vồng tươi cười, quay lại làm việc. “Ông Hollowell, ông uống nước không?”

“Tôi không uống” – ông ho dữ dội, và Sadie rúm người lại – “bất kỳ tí nước chết tiệt nào. Khi gió nhà nó!”

Yolanda quay sang phía Sadie khi cô ta tiếp tục rót nước. “Vài bệnh nhân tỉnh dậy với tình trạng cấu gât,” cô ta cảnh báo. “Đó chỉ là do stress và hoang mang.”

Không. Đó chỉ là tính khí trước giờ của ông Clive Hollowell.

***

Sáng thứ Hai, sau cái sự kiện lô bịch ở cung điện đám cưới chết tiệt, Vince gọi điện cho một ngân hàng ở Amarillo và hẹn ngày nói chuyện với một viên chức chịu trách nhiệm về các khoản vay doanh nghiệp trong hai tuần tới. Mấy năm trước, anh đã vay tiền để mua một tiệm giặt đồ tự động, và anh biết quy trình. Dù vậy, lần này, anh sẽ không dùng chương trình cho quân nhân vay. Lần này anh sẽ cần nhiều tiền hơn mức giới hạn nửa triệu đô.

Trước buổi gặp, anh tìm tên của thanh tra thương mại cùng người định giá và định ngày hẹn với cả hai. Anh lập một bản kế hoạch kinh doanh và sắp xếp các văn bản tài chính của mình. Tất cả mọi thứ từ lịch sử tín dụng, quỹ tiết kiệm nghỉ hưu và tài khoản cổ phiếu. Anh kiểm các số liệu tài chính của cửa hàng Gas & Go trong năm năm qua, và anh bảo em gái mình tới nhà kho của anh ở Seattle để gửi cho anh các số liệu về thuế trong hai năm qua. Vì lý do nào đó, cô cũng gửi cả vài hộp đồ cá nhân. Những bức ảnh vương vãi, huy chương, phù hiệu và bằng khen. Chiếc huy hiệu Trident^[2] mà mẹ của Wilson đã đưa cho anh vào ngày anh chôn cất bạn mình.

[2] Nghĩa là Đinh ba, huy hiệu của Hải quân Mỹ. Có hình một con đại bàng quắp lấy một chiếc đinh ba và mỏ neo.

Đến lúc đi vào ngân hàng với kết quả định giá và kiểm định trong tay, anh đã sẵn sàng. Như cách anh thích sống cuộc đời của mình. Sẵn sàng. Không phải giống một cậu bé hướng đạo sinh. Mà giống một thành viên SEAL. Nếu có điều gì đó cản trở vụ mua bán, thì đó là cái cách lưu giữ số liệu lộn xộn của bà Luraleen. Các cột tài sản và nợ rối tinh rối mù, nhưng cửa hàng Gas & Go đã vượt qua lần thanh tra một cách dễ dàng. Các số liệu tài chính của bà Luraleen có thể lỏng lẻo thật đấy, nhưng bà hoàn toàn tuân thủ mọi quy định về môi trường. Tòa nhà có thể cần cải tạo đôi chút, nhưng thùng xăng thì vô cùng chắc chắn. Và thực tế rằng bà Luraleen đang rao bán cửa hàng với cái giá thấp hơn số tiền định giá vài trăm nghìn đô la khiến Vince khá tự tin khoản vay sẽ được chấp thuận. Tất nhiên, lúc nào cũng có những sự kiện không thể biết trước làm quy trình cho vay bị hoãn lại.

Vince ghét những sự kiện từ trên trời rơi xuống còn hơn cả việc anh ghét nợ nần người khác.

Trong khi chờ nghe tin từ ngân hàng, anh học nhiều hết mức có thể về cách điều hành một cửa hàng tiện lợi. Anh gặp người cung cấp hàng cho cửa hàng và hai nhân viên khác của bà Luraleen, Patty Schulz và George “Rệp” Larson. Hai người này có vẻ có năng lực, nhưng cả hai đều khiến

anh có cảm giác không có thứ gì có thể hồi thức họ nhanh nhẹn lên. Có lẽ là trừ xúc xích phô mai tiêu. Nếu và vào lúc anh tiếp quản cửa hàng Gas & Go, Patty và Rệp sẽ phải làm nhiều việc cho số tiền lương mười đô la một tiếng của họ hơn là chỉ ngồi trên ghế hút thuốc lá và uống bia. Anh cũng sẽ thay đổi vài thứ khác nữa. Đầu tiên, anh sẽ mang một cái búa tạ đến đập chỗ này. Khi còn là thành viên của đội SEAL, anh đã từng là một chuyên gia đổ bộ, nhưng anh cũng thích việc đập phá. Thứ hai, khi anh mở cửa trở lại, cửa hàng Gas & Go sẽ đóng cửa lúc mười hai giờ đêm. Chứ không phải là mười giờ đêm hay bất kỳ lúc nào bà Luraleen thấy *thích*.

Vào tuần thứ hai ở Lovett, anh thay vị trí trực ca đêm và đảm nhận nhiệm vụ đóng cửa của dì anh. Và qua vài tối tiếp theo, anh khám phá ra người dân Lovett ngồi lê đôi mách như một phản xạ tự nhiên. Như thở và nói vậy.

Một buổi tối khi đang ăn Snickers và uống nước, Deeann Gunderson bảo anh rằng Jerome Leon đang “lãng nhãng” với Tamara Perdue sau lưng vợ cậu ta. Deeann sở hữu cửa hàng Deeann’s Duds và là một bà mẹ hơn ba mươi đã ly dị có hai con. Cô ta cho anh biết mình không chỉ hứng thú với kẹo và việc ngồi lê đôi mách, và cô ta rảnh rỗi tất cả các ngày cuối tuần. Miễn không phải là cô ta đang tìm cha cho các con cô ta, anh có thể nhận lời đề nghị đó. Anh không chê trẻ con. Chỉ ghét những bà mẹ muốn có một ông chồng mới.

Anh nghe tin có người đã cán con chó nhỏ của Velma Patterson, và Daisy cùng Jack Parrish sắp chào đón một bé gái. Anh được biết rằng Sadie Hollowell đang ở Laredo cùng người cha đau ốm. Tất cả mọi người đều có ý kiến gì đó về nhà Hollowell nói chung và Sadie nói riêng. Vài người, như Dì Lauraleen, cho rằng cô là một đứa con gái bất hiếu. Những người khác lại nghĩ cha cô vô trách nhiệm, quan tâm tới gia súc và lũ ngựa hơn là đứa con đẻ. Bất kể quan điểm của mình là gì, tất cả họ đều thích nói ra.

Cứ làm như Vince đề tâm vậy.

Bên cạnh những khách hàng thường chỉ dừng lại khi họ cần đồ xăng, cửa hàng Gas & Go cũng có khách quen. Những người ghé qua gần như hàng ngày vào một giờ cố định để uống một cốc Coke, nước ngọt hoặc bia.

Một trong những khách quen ghé qua để uống Coke hàng đêm hóa ra lại là Becca Ramsey. Điều ấy thì khiến anh bận tâm.

“Vince!” Lần đầu tiên nhìn thấy anh ở cửa hàng, cô ta đã rú lên như thể họ là bạn cũ. “Anh sẽ ở lại Lovett sao?”

Anh tự hỏi mình có thể nói dối cô ta mà không bị phát hiện không. “Trong một thời gian.” Sau đó, cô ta đến mua cao su, kẹo và một lon Rockstar trên đường cô ta đi về nhà từ Học viện Milan ở Amarillo. Rõ ràng là Becca trẻ tuổi sẽ vào học trường thẩm mỹ, và vì vài lý do cô ta nghĩ rằng Vince quan tâm.

“Nếu tôi mà còn phải uốn tóc cho một bà cô già nữa thôi,” cô ta nói, giọng kéo dài, “Tôi thề là mình sẽ chết mất.”

“Phải rồi.” Anh lấy đồ uống tặng lực cho cô ta.

“Tôi đã thấy Slade lái xe khắp nơi với chiếc xe tải của con ả Lexa Jane đã thõa đó. Anh ta nghèo túng đến mức còn chẳng tự mua được xe cho mình.”

Anh cảm thấy mắt trái mình như đột ngột bị đâm vào. Như có một cái móng tay cắm vào móng mắt. Ngày hôm sau, cô ta ghé qua để kể cho anh về lần đầu cô ta cắt kiểu đầu ngắn nhiều lớp. Rõ ràng đó là một kiểu tóc của phụ nữ, và lần đầu tiên trong sáu năm qua, anh mới có thể hình dung được một điểm tốt khi mất khả năng nghe. Có lẽ nếu anh quay bên tai nghe kém về phía cô ta, anh có thể chặn tiếng cô ta lại. Hoặc có lẽ cô ta sẽ hết chuyện để nói và ngậm mồm lại.

“Và khi tôi cắt xong, trông cô ta không giống có một đôi tai chó.” Cô ta cười. “Anh không thể tin là có bao nhiêu cô gái không cắt nổi kiểu đầu ấy đâu.”

Không may mắn đến thế. Vince đã được đội quân tinh nhuệ nhất trên thế giới huấn luyện cách thoát thân và lảng tránh. Anh có thể thoát khỏi những tình huống chật vật, nhưng không đời nào Thoát thân và Lảng tránh Becca êm xuôi mà không phải cho cô ta dùng thuốc ngủ.

“Tuần tới tôi sẽ tổ chức tiệc sinh nhật.”

“Cô bao nhiêu tuổi?” anh hỏi khi lấy thanh kẹo Big Hunk cho cô ta. Vince sẽ đoán là, vừa đủ tuổi để quan hệ. Vài người đàn ông có thể thấy một cô gái trẻ trung, hấp dẫn là một mục tiêu đáng giá. Vince không phải một trong số đó. Anh thích những phụ nữ trưởng thành, những người không tằm anh trong nước mắt.

“Hai mốt.”

Khi anh hai mốt, anh chỉ mới hoàn thành xong SQT^[3] của SEAL và nhập đội. Anh đầy tự tin vào bản thân, tràn ngập testosterone và cảm giác bất khả chiến bại. Anh rất kiêu ngạo, kiên cường và có cả một bộ kỹ năng đầy ắp để chống lưng cho những tính cách đó.

[3] SEAL qualification training: Chương trình huấn luyện năng lực của SEAL, kéo dài 26 tuần, là chương trình huấn luyện đầu tiên tạo nền tảng cho các học viên gia nhập các đội SEAL.

“Anh nên đến và chúc mừng với tôi.” Cô ta thò tay vào ví và đưa anh năm đô.

“Tôi không nghĩ vậy.”

“Vì sao chứ? Bây giờ chúng ta đã là bạn bè rồi.”

Anh trả tiền thừa rồi nhìn cô gái ngó ngẩn trước mặt mình. Cô ta thực sự nghĩ rằng họ là bạn bè. “Từ khi nào vậy?”

“Từ khi chúng ta trò chuyện ở đám cưới của Tally Lynn. Anh đã ở đó giúp tôi, Vince.”

Chúa ơi, cô ta nghĩ anh đã ngồi trong cái phòng cô dâu nọ vì cô ta. Anh đã ở đó bởi anh cứng ngắc vì Sadie Hollowell và anh phải chờ nó nguội xuống.

“Anh đã giúp tôi nhận ra Slade nông cạn và tôi sống tốt hơn khi không có anh ta.”

“Vậy sao?” Anh không nhớ đã nói điều đó.

Cô ta mỉm cười. “Tôi muốn nhiều hơn. Tôi xứng đáng có nhiều hơn, và tôi sẽ tiến lên phía trước.”

Đột nhiên anh có cảm giác cực kỳ khó chịu. Như thể có ai đó đã đánh vào giữa hai mắt anh và anh bị bắn mà hoàn toàn không phòng bị.

Chuông trên cửa reo lên và anh rời mắt khỏi đôi mắt nâu to tròn trước mặt để nhìn người phụ nữ đang thong dong đi vào cửa hàng Gas & Go. Nhìn vào khuôn mặt của người phụ nữ đã khiến đời anh trở nên khó chịu không chỉ trên một phương diện. Mái tóc vàng của cô buộc lại thành một cái đuôi ngựa lỏng lẻo, rối tung. Cô mặc một cái váy nhàu nhĩ và áo nỉ kéo khóa. Cô trông thật lười thôi, nhưng vì một lý do nào đó, cơ thể anh phản ứng lại như thể anh đang học trung học và cô nàng xinh xắn nhất cả trường vừa bước vào lớp giáo dục giới tính.

Chương 8

Sadie đẩy cửa vào Gas & Go và kéo túi lên vai. Cô đã kiệt sức. Hai tuần vừa qua cô đã ở trong một bệnh viện tại Laredo và chỉ mới xuống máy bay một tiếng trước ở Amarillo. Cô đã phải dùng chân bốn tiếng ở Dallas, và cô không chỉ kiệt sức mà còn vô cùng cáu kỉnh. Đuôi tóc của cô rũ xuống một bên và mắt cô ngứa rát. Trông cô lười thôi lếch thếch và cô cóc thềm quan tâm.

Cô ngược lên nhìn Becca qua đôi mắt đau rát và đưa mắt ra sau nhìn người đàn ông đang cau có như thể có một đám mây bão đen sì trên mái tóc đen và đôi vai rộng của anh. Tuyệt. Vince vẫn ở lại thị trấn. Cô không có sức lực để quan tâm hay thấy xấu hổ vì chuyện đã xảy ra ở đám cưới Tally

Lynn hay vẻ ngoài của mình. Cô sẽ thấy xấu hổ vào ngày mai sau khi nào cô đã nghỉ ngơi và cô có thể nhớ lại mọi ký ức bề bồng về cái miệng ấm áp và sự động chạm nóng bỏng của anh.

“Xin chào, Sadie,” Becca đi về phía cô và ôm cô thật chặt như thể họ là bạn cũ. “Em đã nghe chuyện cha chị. Ông thế nào rồi?”

Cô hơi ngạc nhiên vì cảm giác tốt đẹp mà vòng ôm của Becca mang lại. “Quàu quạu.” Cô lù lị và nhìn vào đôi mắt nâu của cô gái. “Cảm ơn vì đã hỏi.” Các bác sĩ nói phải thêm vài tuần nữa ông mới có thể chuyển tới một trung tâm chăm sóc ở Amarillo, theo sau đó sẽ là nhiều tháng trời phục hồi chức năng. “Ông sẽ sớm chuyển tới một trung tâm phục hồi chức năng ở Amarillo.” Đó là lý do cô quay về nhà. Để nói chuyện với người quản lý và quyết định xem chế độ chăm sóc nào phù hợp nhất với ông. Phù hợp nhất với một ông già chần chừ gia súc quạu quạu không có khả năng kiểm soát con giận.

“Em biết chị đã định về nhà. Bây giờ chị sẽ ở lại thị trấn một thời gian à?” Becca hỏi.

“Ừ, có lẽ là thêm vài tháng nữa.” Cô bị kẹt tại Lovett *nhiều tháng trời*. Chăm sóc cha cô, người không muốn bất kỳ ai chăm sóc mình hết, và có vẻ như, nhất là cô. Sadie thả tay xuống và đi qua người Becca đến chỗ tủ lạnh. Tâm trí cô có thể quá mệt mỏi để nhớ được từng ký ức của buổi tối hôm đó trong phòng cô dâu, nhưng lượng testosterone đang cuộn cuộn thoát ra từ người Vince như một cơn sóng thần đổ ập xuống đã nhắc cho cơ thể cô nhớ và làm lồng ngực cô rung động.

“Buổi tối hôm đám cưới Tally Lynn, tất cả mọi người đều bắn khoăn không biết vì sao chị lại bỏ về trước màn ném hoa. Giờ thì bọn em biết vì sao chị lại vội vã đến vậy rồi.”

Đôi chân rã rời của cô khựng lại và cô ngoái qua vai nhìn Vince. “Vậy sao?” Vince đã kể cho Becca sao, hay là có người đã thấy họ trong căn phòng đó?

Anh không nói một từ nào. Chỉ nhướn một bên chân mày màu đen lên tận trán.

“Phải. Nếu cha em bị thương, hẳn em cũng sẽ chạy đi mà không chào tạm biệt ai.”

Cảm giác nhẹ nhõm làm vai cô rũ xuống và Vince bật cười. Một âm thanh rung rung thật trầm, thích thú. Cô quá mệt mỏi để để tâm.

“Chà, em phải đi đây,” Becca thông báo. “Gặp chị sau nhé, Sadie.”

“Chào em, Becca.” Cô chộp một gói Cheetos to đùng và hướng về phía tủ lạnh. Khi quay lại quầy bán hàng, chỉ còn cô với Vince. Một chiếc áo phông trắng ôm lấy bờ vai cùng lồng ngực rộng của anh và được sơ-vin vào một chiếc quần dài màu be. Một dãy những nhãn hiệu thuốc lá khác nhau treo sau lưng anh. Trông anh có nóng bỏng thế này vào tối hôm đám cưới không? Chả trách cô để anh thò tay vào dưới váy mình.

Cô đặt lon Coke và gói Cheetos của mình xuống cạnh một hộp Slim Jims trên mặt quầy. Hy vọng là, anh sẽ không nhắc lại chuyện tối hôm nọ. “Vậy là bây giờ anh làm việc ở đây à?”

“Phải.” Anh nhìn cô từ trên xuống dưới, đôi mắt màu lục dừng lại vài giây ngẩn ngui trên ngực váy. “Trông cô lôi thôi quá.”

“Ái chà.” Thế mà cô đang nghĩ trông anh rất nóng bỏng cơ đấy. “Cảm ơn anh.”

Mấy ngón tay dài của anh ấn số trên máy tính tiền. “Chỉ muốn nói có lẽ cô nên chải tóc trước khi ra chỗ công cộng mà thôi.”

Cô rút ví ra khỏi túi xách. “Ồ SEAL họ không dạy anh cách cư xử sao?”

“Có chứ, ở trại Billy Machen. Được dạy từ thăm dò đến hủy diệt.”

“Chậc, rõ ràng là anh đã trượt.” Cho đến giờ vẫn ổn. Anh vẫn chưa lôi chuyện tối hôm nọ ra. Trò chuyện về vẻ ngoài tệ hại của cô tốt hơn nhiều.

“Không thể trượt phần nào của SQT, không thì cô sẽ bị loại luôn.” Anh ấn nút tính tổng.

“SQT là gì?” Cô quan sát anh nhét gói Cheetos vào một chiếc túi.

“Chương trình đào tạo của SEAL.”

“Và chính xác thì SEAL đào tạo những gì?” Cô cũng chẳng thấy hứng thú lắm, nhưng đó là một chủ đề an toàn.

“Săn đuổi kẻ xấu. Sắp xếp lại thế giới.”

“Tôi đoán là họ không dạy anh cách sửa lại một chiếc xe tải bị hỏng bên lề đường nhỉ. Tôi tưởng SEAL được dạy để biến thành MacGyver^[1] trong bất kỳ tình huống nào chứ.”

[1] Nhân vật chính trong chương trình truyền hình hành động cùng tên của Mỹ. Trong đó nhân vật chính MacGyver dùng kiến thức khoa học và các đồ vật thông thường để giải quyết các tình huống khó khăn một cách thông minh.

“Chà, phải, hôm ấy tôi hết sạch kẹp giấy và kẹo cao su.”

Cô suyt thì mỉm cười. “Tôi nợ anh bao nhiêu?”

Anh ngược lên nhìn cô và mỉm cười, nhưng đó không phải là nụ cười tử tế, dễ chịu mà cô đã thấy trong buổi tối đám cưới Tally Lynn. Anh chàng tử tế đi mất rồi. “Ít nhất cũng là một lời cảm ơn.”

Cô chỉ tay vào đồng hàng hóa của mình. “Anh muốn tôi cảm ơn anh vì mua một lon Diet Coke và một gói Cheetos sao?”

“Vớ lon Coke và gói Cheetos thì là năm đô sáu mươi cent.”

Cô đưa anh sáu đô.

“Nhưng cô vẫn nợ tôi vụ tối hôm nọ.”

Cô đoán là mình đã hy vọng quá nhiều. Anh muốn nói về việc đó chứ gì. Tốt thôi. “Cảm ơn.”

“Quá ít ỏi, quá muộn màng.”

Tầm mắt anh hạ xuống nhìn miệng cô. Buổi tối hôm nọ cô đã thấy cách anh nhìn môi mình thật gợi cảm. Tối nay thì không thể nữa. “Dạo này một lần cực khoái đáng giá bao nhiêu?”

“Cái đó sao?” Cô đã được dạy dỗ phải cư xử tử tế. Làm một quý cô, bất kể cô bị đối xử bất lịch sự ra sao. Phải cười, nói, “Chúa phù hộ anh,” và bỏ đi, nhưng cô đã đạt đến giới hạn tử tế của mình rồi. Cô phát ngán việc mỉm cười với những gã đàn ông thô lỗ, đáng ghét rồi. “Hãy giữ lại tiền thừa và thế là chúng ta sẽ hòa nhau.”

Khóe miệng anh nhếch lên. “Em yêu, em nghĩ lần cực khoái đó chỉ đáng giá bốn mươi cent sao?”

“Tôi đã từng có nhiều lần tuyệt vời hơn.” Có thể vậy, nhưng không nhanh bằng.

“Vẫn đáng giá hơn bốn mươi cent. Cô đã nói, ‘Ôi Chúa ơi’ ít nhất hai lần.”

“Nếu nó thực sự là một cơn cực khoái tuyệt vời, hẳn tôi sẽ nói câu đó nhiều hơn hai lần.”

“Tôi chỉ mới chạm vào thôi cô đã lên đỉnh.” Anh đưa tiền thôi ra và thả vào tay cô. “Điều đó khiến nó đáng giá hơn bốn mươi cent.”

Cô nắm mớ tiền lại và nhét vào túi áo khoác. “Tôi thấy là xem chừng chúng ta không còn hòa nhau nữa.”

Mi mắt anh hạ xuống trên đôi mắt xanh lục nhạt, một nụ cười kéo cong đôi môi anh, và anh lắc đầu. “Quà đáp lễ sẽ to lắm đấy.”

Cô cầm lấy túi đồ khi chuông cửa reo. Cô chỉ lên trần nhà và nói, “Được chuông cứu.”

“Bây giờ thôi.”

“Sadie Jo à?”

Sadie ngoái qua vai nhìn người phụ nữ đang bế một đứa bé trên hông trong khi hai đứa khác lẻo đẹo theo sau. Mái tóc vàng của cô ta có vài phân gốc màu nâu và được buộc túm lại trên đỉnh đầu. “RayNetta Glenn à?”

“Giờ là RayNetta Colbert rồi. Tớ đã cưới Jimmy Colbert. Nhớ Jimmy chứ?”

Ai có thể quên được Jimmy Colbert chứ? Cậu ta thích Elmer’s Glue^[2] và hút điều thuốc làm từ vỏ bào bút chì bọc giấy kẻ ngang. “Cậu có ba con rồi à?”

[2] Một nhân hiệu keo dán.

“Và hai đứa nữa sắp chào đời.” Cô ta đoi cô bé con đang ôm trên tay sang tay bên kia. “Hai đứa sinh đôi sắp ra đời vào tháng Chín.”

“Ôi Chúa ơi!” Miệng Sadie há hốc. “Ôi Chúa ơi!”

“Hai câu ‘ôi Chúa ơi’,” Vince nói từ sau quầy hàng. “Cô nợ người phụ nữ đó bốn mươi cent.”

Cô lờ anh đi.

“Tớ đã nghe chuyện cha cậu.” RayNetta xốc lại cô bé trên hông. “Ông sao rồi?”

“Khá hơn rồi.” Điều đó là sự thực, nhưng vẫn chưa khỏe. “Tớ sắp chuyển ông tới một bệnh viện phục hồi chức năng ở Amarillo.”

“Chúa phù hộ ông.” Hai cậu bé sau lưng RayNetta chạy vòng quanh người cô ta và hướng về phía giá kẹo. “Chỉ một cái thôi đấy,” cô ta gọi với theo. “Lũ trẻ thật là.” Cô ta lắc đầu. “Cậu đã kết hôn chưa?”

Đến rồi. “Chưa.” Và trước khi RayNetta hỏi. “Chưa bao giờ cưới và không có đứa con nào.” Cô chỉnh lại chiếc túi ni lông trong tay. “Rất mừng khi được gặp cậu.”

“Ừ. Chúng ta nên gặp nhau và hàn huyên.”

“Tớ sẽ ở thị trấn trong một thời gian nữa.” Cô liếc qua vai. Vince đang chống hai tay trên hông, và tầm mắt cô dời lên các cơ bắp như bậc thang ở ngực anh, qua quai hàm vuông vức, tới đôi mắt xanh lục của anh. “Tạm biệt, Vince.”

“Gặp cô sau, Sadie.” Một lời tạm biệt, đồng thời là một lời cảnh cáo.

Cô cắn môi để khỏi mỉm cười. Cô cho rằng mình nên khiếp hải hoặc ít nhất cũng phải e dè. Vince rõ ràng cực to con và mạnh mẽ, nhưng cô không

thấy bị anh đe dọa chút xíu nào. Nếu muốn dùng sức mạnh của mình để đòi “đáp lễ”, hẳn anh đã làm vậy ở đám cưới Tally Lynn.

Cô bước ra ngoài bóng tối dày đặc, đi về phía chiếc Saab của mình. Cô sẽ chỉ ở lại thị trấn vài ngày rồi sẽ quay lại Laredo, nên cô nghi ngờ việc mình sẽ chạm trán Vince. Đặc biệt là nếu cô tránh xa Gas & Go.

Những phụ nữ khác có thể thèm sô-cô-la, nhưng cô thèm Cheetos, và trong mười lăm phút lái xe về trang trại, cô xé túi ra và nhai, cẩn thận không để lại vệt phô mai trên vô lăng. Cô điều chỉnh Ipod và làm cả xe tràn ngập tiếng ban nhạc My Chemical Romance. Sadie đã là fan từ album đầu tiên của họ, và cô hát bài “Bulletproof Heart” to hết cỡ. Hát như thể không phải cuộc đời cô đã biến thành rác rưởi. Hát như thể cô tự do.

Đá lạo xạo dưới lớp xe khi cô dừng lại trước ngôi nhà tối om. Cô không cho ai biết mình sắp về nhà. Cô không muốn người nào chờ mình. Cô chỉ muốn về giường sớm.

Không có đến một ngọn đèn bật trong nhà, và Sadie cẩn thận đi vào phòng khách bật công tắc. Một ngọn đèn chùm khổng lồ làm từ một chùm gạc xoắn tít chiếu sáng đồ đạc bọc da bò và lò sưởi đá to tướng. Mấy bức ảnh đóng khung chụp cha mẹ cô được đặt trên những chiếc bàn khác nhau. Những bức ảnh ấy không hề xê dịch chút nào kể từ lúc mẹ cô mất hai tám năm trước. Trên lò sưởi treo bức tranh họa lại thành tựu lớn nhất và tình yêu vĩ đại nhất của cha cô: Admiral, thuộc giống Blue Roan Tovero. Nó từng là niềm tự hào và niềm vui của ông Clive, nhưng nó đã chết vì đau dạ dày chỉ sau năm năm. Ngày chú ngựa đó chết cũng là lần duy nhất cô từng thấy cha mình lộ rõ vẻ buồn bã. Ông không hề nhỏ một giọt nước mắt nào ở chỗ công cộng, nhưng cô hình dung ra ông khóc rầm rức như bé con trong phòng riêng.

Cô đi vào bếp, lấy một cốc đá và tiếp tục đi lên gác. Cô đi qua những bức chân dung của tổ tiên và vào phòng ngủ. Một ngọn đèn đặt trên tủ cạnh giường và cô bật nó lên. Ánh sáng tràn ra khắp giường, và cô ném chiếc túi từ cửa hàng Gas & Go vào luồng sáng màu vàng trắng.

Mọi thứ trong phòng cô đều ám cúng một cách thân thuộc. Vẫn chiếc đồng hồ đặt trên tủ tường cạnh chiếc đèn cũ có chụp đèn hình hoa. Vẫn bức ảnh chụp mẹ và cô khi cô mới sinh nằm trên tủ quần áo cạnh một chiếc hộp đựng các mẫu thử nước hoa linh tinh mà cô đã sưu tập suốt mấy năm. Vẫn quả bóng chuyền, ruy băng 4-H dính vào ván tường cạnh chiếc giá đựng mọi vương miện và dải băng về nhì mà cô sở hữu.

Nơi đây thân thuộc, nhưng không phải nhà cô. Hiện tại, cô đang sống trong một ngôi nhà chung vách ở Phoenix. Cô đã mua căn nhà kiểu Tây Ban Nha đó khi thị trường đang xuống dốc với giá được giảm nhiều đến điên rồ. Tiền thế chấp của cô không nhiều lắm, và cô có đủ tiền trong tài khoản để tiếp tục trả trong một khoảng thời gian.

Hiện tại, trong những người cùng nghề môi giới, cô là người kiếm được tiền ở mức cao nhất và được sáu lăm phần trăm hoa hồng. Bên đại lý đã trấn an cô rằng cô luôn có chỗ ở chỗ họ, nhưng cô không muốn đi quá lâu để rồi phần tiền thưởng của mình quay xuống chỉ còn năm mươi/năm mươi. Cô đã làm việc rất vất vả cho mười lăm phần trăm tăng thêm đó.

Vấn đề là, cô không biết khi nào mình có thể quay lại Arizona. Bốn tuần sao? Sáu? Cô không biết cô có phải mất đến hai tháng trời mới khôi phục lại được cuộc sống của mình hay không. Điều duy nhất mà Sadie biết là cô sẽ bảo đảm cuộc đời mình phải chờ đợi cô.

Không sút mẻ. Hết mức có thể.

Sáng hôm sau, cô gặp quản lý của trung tâm phục hồi chức năng Evangelical Samaritan ở Amarillo. Họ trấn an Sadie rằng họ đủ sức mang lại sự phục hồi và chăm sóc thích đáng mà cha cô cần. Họ cũng trấn an cô là họ đã quen với những bệnh nhân khó tính. Kể cả những người khó tính như ông Clive Hollowell.

Một tuần sau khi cô nói chuyện với họ, ông Clive đến Amarillo, cách Lovett năm mươi dặm về phía đông nam, tức là gần nhà hơn sáu mươi dặm. Cô nghĩ ông sẽ thấy vui với sự chuyển chỗ này.

“Con đang làm gì ở đây?”

Cô ngược mắt khỏi tờ tạp chí khi một y tá nam đẩy cha mình vào phòng, một thùng ô-xi móc vào lưng ghế của ông. Ông đã ở Evangelical Samaritan hai mươi tư tiếng đồng hồ và trông còn gầy yếu hơn trước đó. Và rõ ràng là không vui hơn, nhưng ông được cạo râu sạch sẽ và tóc ông ướt sau khi tắm. “Con còn ở đâu được nữa chứ cha?” Chúa ơi, vì sao ngày nào ông cũng phải tranh cãi với cô? Một lần thôi, ông không thể thấy vui chỉ vì cô ở đây sao? Ông không thể chỉ nhìn cô và nói, “Cha mừng vì con ở đây, Sadie.” Vì sao ông luôn phải hành động như thể ông nóng lòng muốn cô ra đi?

“Bất cứ chỗ quái quỷ nào mà hiện giờ con đang sống.”

Ông biết cô sống ở đâu. “Phoenix,” dẫu sao cô vẫn nhắc lại cho ông. “Con đã mang thêm tất cho cha.” Cô giơ lên chiếc túi của trung tâm mua sắm Target cách đó vài dặm. “Loại bông xù với gót ma sát.”

“Con đã phí tiền rồi. Cha không thích tất xù.” Y tá dịch chuyển chỗ để chân và ông đặt đôi bàn chân dài, gầy nhẳng đang đi một đôi tất kẻ ca-rô đỏ với đế bám dính mà cô đã mua cho ông ở Laredo lên. Y tá giúp ông nhôm dậy khỏi ghế. “Khí gió nhà nó!” Ông hít mạnh một hơi và ngồi xuống mép giường. “Chó chết!”

Khi cô trẻ hơn thế này, tông giọng của ông hẳn sẽ làm cô chạy khỏi phòng. Thay vì thế, cô đi tới bên thành giường. “Con giúp gì được cho cha không? Cha có cần gì từ nhà không? Thư? Hóa đơn? Báo cáo?”

“Dickie Briscoe đang trên đường đến,” ông trả lời, nhắc tới người quản lý trang trại. “Snooks sẽ đi cùng ông ta.”

Cô bị đuổi đi. “Con không làm gì được cho cha sao?”

Đôi mắt xanh lục của ông nhìn xoáy vào cô. “Đưa cha ra khỏi đây. Cha muốn về nhà.”

Ông rất cần được chăm sóc nên chưa thể về nhà ngay. Cũng như vì thế nên cô chưa có cách nào quay lại Arizona được. “Con không thể.”

“Vậy thì chẳng có gì con có thể làm cho cha.” Ông nhìn ra sau lưng cô và mỉm cười. “Snooks, đúng lúc đây.”

Sadie quay lại và nhìn quần đốc của cha mình. Cô đã biết ông từ bé đến lớn, và giống cha cô, ông là một cao bồi thực thụ. Áo sơ mi làm việc dính khuy ngọc trai, quần Wranglers, bột phủ đầy phân bò và bụi. Tóc ông hoa râm và ông khắc khổ do cả gió lẫn mặt trời Texas, cũng như thói quen hút mỗi ngày một bao thuốc.

“Chào chú Snooks.” Sadie dang rộng vòng tay khi cô đi về phía ông.

“Cô bé của chú đây rồi.” Ông là cha sáu cậu con trai, đang ở tuổi giữa sáu mươi, và cũng như ông Clive, tuổi tác ngày càng lộ rõ. Nhưng không giống ông Clive, ông Snooks có bụng phệ và tính tình hài hước.

“Chú vẫn đẹp trai như mọi khi,” cô nói dối. Kể cả vào một ngày đẹp trời, ông Snooks cũng chưa bao giờ đẹp trai, chủ yếu là vì ông dị ứng cỏ lười chó và bụi. Kết quả là, mắt ông luôn đỏ rục một cách kỳ quái. “Các con chú thế nào ạ?”

“Tốt lắm. Chú đã có tám đứa cháu rồi.”

“Trời ạ!” Cô thật sự là người cuối cùng ở Lovett hơn hai lăm tuổi mà không có con. Cô và Sarah Louise Baynard-Conseco, nhưng chỉ vì anh Conseco là khách của nhà tù San Quentin.

“Và tôi chẳng có đến một đứa,” ông Clive gầm ghè sau lưng Sadie.

Đó có phải là lý do cha cô lúc nào cũng cáu gắt không? Vì cô không sinh được sáu đứa cháu? Ông đã biện hộ thế nào lúc cô mười hai tuổi nhỉ? “Trước đây cha chưa bao giờ nhắc đến chuyện các cháu hết.”

“Không nghĩ cha sẽ phải làm thế.”

“Chà, con sẽ để hai người trò chuyện,” cô nói, sau đó chuồn đi.

Cô dành cả chiều chăm chút những chi tiết thú vị như đi bảo dưỡng xe. Cô may mắn tìm được một tiệm làm đầu trông khá tử tế, thế là cô đặt hẹn

để quay lại và chải lại chân tóc. Cô quay lại bệnh viện để kiểm tra ông Clive rồi lái xe về nhà. Cô ăn tối với những người chăn gia súc và kể cho họ về sự tiến triển của cha mình.

Cô xem ti-vi trong giường. Những chương trình thực tế không cần động não với những con người mà cuộc sống còn tồi tệ hơn cả cô. Như thế cô không phải nghĩ đến hiện thực trong cuộc đời đáng ghét của mình.

Tiếng quạt trần chạy vo vo phá luồng khí đêm mát lạnh khắp lồng ngực trần của Vince. Những hơi thở chậm rãi, đều đặn lấp đầy phổi anh. Trong phòng khách căn nhà kiểu trang trại từ những năm bảy mươi của bà Luraleen, anh ngủ trên chiếc giường đôi diêm dúa, nhưng phía sau đôi mắt nhắm chặt, Vince đang trở lại Iraq. Quay lại trong buồng chứa không lò của chiếc C-130 Hercules, lắp ráp dụng cụ cần thiết cuối cùng của đội. Mặc đồ chiến đấu nhẹ, quần đồng phục màu cát và boots chiến binh kiểu Oakley, anh ném cơ thể mệt mỏi của mình xuống một vùng rừng đầm lầy rậm rạp. Vài tiếng đồng hồ trước khi được lệnh nhập đội Năm ở trung tâm không quân Hoa Kỳ tại Bahrain, anh đang phá sập cửa và bắt giữ các tay chỉ huy khủng bố ở Baghdad. Họ càng bắt giữ nhiều, dường như càng có thêm nhiều kẻ nổi lên. Al Qaeda, Taliban, Sunni, Shiite, hay nửa tá các nhóm nổi loạn đầy lòng căm ghét, cuồng tín và quyết tâm giết lính Mỹ, bất chấp tính mạng của biết bao công dân vô tội cản đường chúng.

“Haven, đồ khốn nhà cậu. Cậu đang làm gì trên này? Tự sướng hả?”

Vince nhận ra giọng nói đó và hé mắt ra. Anh quay đầu về phía anh chàng SEAL hỏi đầu đang nhét người vào chiếc ghế lưới đối diện mình. “Xin lỗi vì làm cậu thất vọng, đồ bản thủ nhà cậu, nhưng tớ đã xong việc.”

Wilson lắc đầu. “Phải rồi, tớ đã nghe nói về vụ gỡ mìn sáng nay.”

Vince nhắm mắt. Anh đã được lệnh cùng ba thành viên SEAL khác đi xử lý một kho đạn dược của phe nổi loạn và đã làm hỏng việc. Vào lúc ấy không có thời gian để đợi đội chuyên gia tháo gỡ chất nổ, và kho đạn thì nhỏ, hay phải nói là họ đã nghĩ vậy. Họ đã đặt mìn và làm cả tòa nhà sáng

rực lên mãi. Xi măng, bụi và mảnh vụn trút xuống suốt vài phút. “Có thể bọn tớ đã đánh giá thấp lượng thuốc nổ bọn tớ đặt vào.” Thực ra thì họ đã không biết có một căn phòng ngầm dưới tòa nhà làm từ bùn cùng xi măng chứa đầy lựu đạn và bom, cho tới khi họ cho nổ và vụ nổ ngày càng lớn hơn, khiến họ phải lao đi tìm chỗ nấp. Dù vậy không một ai nhắc đến sơ sót đó. Thật quá may mắn là họ đã quay lại được và không có ai bị thương.

Wilson bật cười. “ ‘Vụ nổ lớn đến mức đủ sức thổi bay chúng ta tới chỗ Chúa^[3].’ ” Cậu ta là một trung úy, cực kỳ thông minh, và là vua trích dẫn câu thoại trong phim. Lâu rồi Vince không gặp Pete, và thật mừng khi được gặp bạn thân của anh.

[3] Một câu thoại trong bộ phim The Hurt Locker (2008).

“*Hooyah!*” Hai người họ đã cùng trải qua khóa huấn luyện BUD/S với nhau, gần như bị chết chìm dưới sóng, và cùng bị huấn luyện viên Dougherty nạt nộ. Anh đã đứng cạnh Wilson khi họ được gắn huy hiệu Trident lên đồng phục, và anh đã đứng cạnh Pete khi Pete cưới tình yêu thời trung học của mình. Cuộc hôn nhân ấy không kéo dài được tới kỷ niệm năm năm ngày cưới, và Vince đã ở cạnh để giúp bạn mình gạt bỏ đau thương. Ly dị là một thực tế của đời sống quân ngũ, và những thành viên SEAL cũng không phải là ngoại lệ của thực tế ấy.

Đường lên máy bay đóng lại, và phi công khởi động chiếc máy bay tua-bin phản lực khổng lồ, khoang chứa đầy tiếng lách cách của thép và động cơ, chấm dứt mọi cuộc trò chuyện.

Anh ngủ thiếp đi khi đi qua vịnh Oman. Giấc ngủ ngon lành cuối cùng của anh trong nhiều năm sau đó. Khi chiếc Hercules chạm xuống Bagram, cuộc đời anh sẽ mãi mãi đổi thay theo nhiều cách khác nhau và không thể đoán trước.

Giờ đây cuộc sống của anh đã khác, nhưng giấc mơ vẫn luôn như cũ. Nó bắt đầu trên những ngọn núi ở Hindu Kush^[4] với anh và đồng đội đang làm một nhiệm vụ thông thường. Rồi giấc mơ thay đổi, anh lờ mờ tìm chỗ ẩn nấp, chất đủ hỏa lực để chiến đấu thoát khỏi bất kỳ trận chiến nào với

Taliban. Nó kết thúc với cảnh anh quỳ gối bên cạnh Wilson, đầu quay mòng và rung rung, dạ dày anh buồn nôn, tầm nhìn trong mắt anh thu hẹp lại khi anh đấm ngực người bạn thân nhất và ép không khí của mình vào phổi Pete. Tiếng gào rú không thể nhầm lẫn của không lực Mỹ, động cơ kêu gào, nện như sấm và quét bụi vào bão cát. Mặt đất rung chuyển khi quân lính cho nổ tung các đồi dốc và khe nứt của núi Hindu Kush. Máu nhuộm đầy tay Vince khi anh vỗ, thở và nhìn thấy ánh sáng tắt dần trong mắt Pete.

[4] Hindu Kush là một dãy núi nằm giữa Afghanistan và Pakistan. Tên gọi Hindu Kush có nguồn gốc từ tiếng Ả Rập và có nghĩa là “Các ngọn núi của Ấn Độ”.

Vince tỉnh dậy, nhịp tim của anh vang lên nặng nề trong đầu hết như cái ngày địa ngục ở Hindu Kush. Anh đứng ở một chỗ nào đó, mất phương hướng, mắt mở to, phổi hít khí vào như ống bễ. Anh đang ở đâu?

Trong một căn phòng. Một ngọn đèn đường diu diu thấp sáng đằng xa và tấm rèm đang ten đang quán quanh nắm tay anh.

“Cháu ổn chứ, Vince? Dì nghe có tiếng động.”

Anh mở miệng nhưng chỉ có một tiếng rít hỗn hển phát ra. Anh nuốt nước bọt. “Vâng.” Anh cố ép mình mở bàn tay đang run rẩy ra và tấm màn rơi xuống sàn, thanh móc mảnh phát ra một tiếng đing nhỏ.

“Chuyện gì vậy?”

“Không có gì. Mọi chuyện vẫn ổn.”

“Có người đang trèo vào cửa sổ hả cháu? Nếu vậy thì hãy bảo cô ta đi cửa trước ấy.”

Điều đó giải thích lý do bà không xộc thẳng vào cửa.

“Không có ai ở trong này ngoài cháu. Chúc ngủ ngon, dì Luraleen.”

“Được rồi, vậy thì chúc cháu ngủ ngon.”

Vince lấy tay xoa mặt và ngồi trên chiếc giường quá nhỏ, quá diêm dúa. Lâu rồi anh không mơ giấc mơ ấy. Đến giờ đã là vài năm rồi. Một bác sĩ tâm lý trong Hải quân từng bảo anh rằng có vài thứ nhất định có thể châm ngòi chứng rối loạn sau sang chấn. Sự thay đổi và bất ổn là hai nguy cơ lớn nhất.

Vince là một thành viên SEAL. Anh không mắc chứng rối loạn sau sang chấn. Anh không giật mình, lo âu hay suy sụp. Anh chỉ có một cơn ác mộng tuần hoàn.

Một. Chỉ thế thôi.

Vị bác sĩ đó cũng bảo rằng anh đã chôn vùi mọi cảm xúc của mình. Và ngay khi bắt đầu có cảm xúc, anh sẽ khỏi. “Cảm nhận để chữa lành vết thương” là khẩu hiệu ưa thích nhất của vị bác sĩ này.

Chà, phải gió nhà nó. Anh không cần chữa lành bất kỳ thứ gì hết. Anh rất ổn.

Chương 9

Hàng năm vào ngày thứ Bảy thứ hai trong tháng Tư, ngày kỷ niệm Thành lập Thị trấn Lovett bắt đầu lúc chín giờ sáng với lễ diễu hành. Năm nào cũng vậy, nữ hoàng Rắn Chuông đương nhiệm cưỡi một con rắn chuông khổng lồ làm từ giấy ăn và giấy vệ sinh. Chiếc đầu lớn và đôi mắt kim cương của nó nhìn vào đám đông trong khi chiếc lưỡi hai chạc thè ra trong bầu không khí buổi sáng. Nữ hoàng ngồi trên mình rắn cuộn tròn, vẫy tay hết sức mình, cứ như thể cô ta là nữ hoàng Hoa Hồng^[1] đang đi dọc đại lộ Colorado ở Pasadena.

[1] Lễ diễu hành Hoa Hồng là một chương trình chào năm mới của Mỹ được tổ chức ở Pasadena, California.

Năm nay, xe rước được kéo đi trên phố Main bởi một chiếc Chevy F-10 cổ sản xuất năm 1960 do công ty phục chế xe ô-tô Xe Mỹ cổ Parrish trang hoàng. Một chiếc xe phục chế thứ hai theo sau xe rước. Nathan Parrish hai mươi ba tuổi lái chiếc Camaro sản xuất năm 1973 đã được phục chế hoàn

toàn, động cơ V-8, 383 không lồ của nó kêu ầm ầm trong không khí buổi sáng và làm Xe Rắn Chuông rung dữ dội đến mức lưỡi răn rơi xuống khi đi trên đường Mười hai Điều hành ngay phía sau và phải hứng khói, ban nhạc trường trung học Lovett chơi bản “Yellow Rose of Texas” trong khi đội nhảy điệu simmi trong bộ cánh tua rua đính sequin.

Sau cuộc diễu hành, phố Main chặn xe ô-tô. Các quầy hàng rong mọc kín hai bên lề đường bán tất cả mọi thứ từ trang sức và nơ cài tóc cho tới mứt ớt và đồ đan móc. Quầy bia và thức ăn được dựng lên trên phố Wilson cách Main một dãy nhà và đang chật kín người, có những người đến từ tận Odessa.

Thành viên Hiệp hội Lịch sử Lovett mặc những bộ trang phục cổ. Đến buổi trưa nhiệt độ là mười bảy độ, đến năm giờ, nhiệt độ dễ chịu ở mức là hai mươi hai độ và các thành viên hiệp hội trông hơi mướt mồ hôi. Trong bãi đỗ xe của Albertson, các nghệ sĩ và vũ công clog biểu diễn suốt cả ngày. Tối hôm đó, một ban nhạc được ưa thích ở địa phương, Tom & the Armadillos, biểu diễn ở cuối bãi đỗ xe rộng lớn trong khi cuộc thi bi-a diễn ra ở đầu kia.

Vào bảy giờ tối, Sadie đỗ chiếc Saab vào một chỗ đậu xe trước cửa hàng Deeann's Duds và vào các quầy hàng rong dọc đường. Cô còn làm gì được nữa chứ? Về nhà và nhìn chăm chăm vào tường sao? Lại xem ti-vi nữa? Xem YouTube cho tới khi mắt cô rỉ máu? Chúa ơi, cô còn có thể xem được bao nhiêu video chó biết nói và trò chơi khăm của lũ thanh niên nữa đây?

Cô cần một cuộc sống nằm ngoài trung tâm phục hồi chức năng. Cha cô luôn từ chối giao nhiệm vụ cho cô ở JH. Hiển nhiên là, vào lúc này thì cô cũng không thể phân tích các báo cáo khẩu phần của gia súc và dữ liệu theo dõi động vật, nhưng cô cũng đã học rất nhiều môn ở đại học và chắc chắn rằng mình có thể đọc biểu đồ nếu có người chịu tốn thời gian đưa cho cô xem.

Phải có việc gì đó để cô làm bên cạnh việc dọn giường và rửa mấy cái bát mà mình ăn chứ. Việc gì đó dễ thôi. Việc gì đó giúp cô bận rộn và

không kèm theo trách nhiệm nặng nề. Trách nhiệm phải duy trì mười nghìn mẫu đất, hơn một nghìn đầu gia súc và một đàn ngựa giống. Chưa kể đến gần hai tá nhân công. Bởi vì cô là con gái, cha cô chưa bao giờ dạy cô cách thức kinh doanh. Ngoài những việc cơ bản đã học được khi sống ở JH trong mười tám năm, cô không biết gì nhiều. Cô không biết mình sẽ làm gì một khi cha cô qua đời. Đạo gần đây cô đã nghĩ rất nhiều về việc đó, và chỉ nghĩ về cái trách nhiệm đó thôi cũng đủ khiến cô lo lắng cùng ngập đầy thôi thúc nhảy vào xe và chạy thẳng khỏi thị trấn.

Sau khi ghé thăm cha ban nãy, cô đã về nhà và thay sang quần jeans, áo phông xanh dương và một cái áo ni kéo khóa hiệu Lucky có hình Phật trên lưng. Cô bó ri đôi bốt cao bồi trắng và chiếc mũ Stetson cùng màu mà mình đã dùng hồi trung học. Đôi bốt hơi chật, như thể chân cô đã to ra nửa cỡ, nhưng chiếc mũ vừa vặn như thể cô mới đội nó ngày hôm qua. Cô tìm thấy chiếc thắt lưng đặt làm cũ với huy hiệu JH khắc vào lớp da và dòng chữ “SADIE JO” khắc ở mặt trong. Nó hơi cứng, nhưng tạ ơn Chúa là vẫn vừa.

Cô có thể sống ở Arizona, nhưng cô là dân Texas và ngày thành lập thị trấn không phải là chuyện đùa. Đó là một dịp để “chung điện”. Khi đi tới các quầy thức ăn, cô thấy mừng vì mình đã ăn vận hơi nam tính. Cân nhắc kích cỡ của chiếc mũ và mặt thắt lưng, mái tóc đánh phồng và quần Wranglers bó chặt, sẽ không một ai dám gây sự với cô hết.

Ở quầy thức ăn, cô mua một chiếc xúc xích rắc mù tạt và một chai Lone Star.

“Cha cô sao rồi?” Tony Franko hỏi khi đưa cô chai bia.

Cô biết Tony từ một chỗ nào đó. Cô không chắc là ở đâu. Cũng giống đa số những người khác xung quanh, cô biết họ khi lớn lên và họ cũng vậy. “Khá hơn rồi. Cảm ơn, Tony.” Một tuần đã trôi qua kể từ khi cô chuyển ông khỏi Laredo.

Khi đi trên phố Main, những người tốt bụng chặn cô lại hỏi thăm cha cô vài lần. Cô dừng lại ở quầy hột cườm đủ lâu để mua hai chiếc vòng cườm

màu san hô cho hai bà Parton.

“Cha cô thế nào rồi?” người phụ nữ hỏi khi cầm tiền của Sadie.

“Khá lên rồi. Tôi sẽ bảo ông là cô đã hỏi thăm.” Cô nhét chiếc vòng vào túi, đi qua quây đồ gốm và nển sáp. Khi nhìn những con ta-tu và lõi ngô khắc từ đá, cô ăn nót chiếc xúc xích và cảm thấy có một bàn tay đặt trên vai mình.

“Dooley và bác thực sự rất buồn khi nghe tin về cha cháu, Sadie Jo. Ông thế nào rồi?”

Cô quay sang nhìn người phụ nữ mà cô biết từ hồi bé. Dooley? Dooley nào? Dooley Hanes, bác sĩ thú y. “Ông đang khá dần lên bác Hanes ạ. Bác Dooley thế nào ạ?”

“Ôi cháu yêu, bác Dooley đã mất năm năm trước. Ông bị ung thư tinh hoàn. Lúc họ phát hiện thì nó đã lan ra.” Bà lắc đầu và mái tóc bạc to đùng của bà rung rung. “Ông ấy đã phải chịu nhiều cơn đau dữ dội. Chúa phù hộ ông ấy.”

“Cháu rất tiếc khi nghe điều ấy.” Cô uống một hớp bia và nghe bà Hanes liệt kê tất cả những điều bất hạnh đã đổ xuống đầu bà kể từ khi ông Dooley mất. Đột nhiên, ngòi nhà xem video về lũ chó cũng không tẻ lắm. Video về lũ chó và một cái búa trên đỉnh đầu giống như thiên đường vậy.

“Sade Jo Hollowell? Tớ nghe tin cậu đang ở trong thị trấn.” Sadie quay lại, nhìn vào một khuôn mặt có đôi mắt đen và nụ cười tươi rói.

“Winne Bellamy?” Cô ngồi sau Winnie năm lớp một và đã tốt nghiệp cùng bạn. Tuy không phải bạn thân nhưng họ chơi cùng một nhóm. Winnie luôn có mái tóc đen dài, nhưng rõ ràng là cô ấy đã nghe theo tiếng gọi Texas bên trong, nhuộm vàng rồi búi nó lên.

“Giờ là Winnie Stokes rồi.” Cô nàng ôm Sadie vào ngực. “Tớ đã cưới Lloyd Stokes. Anh ấy học trên chúng ta vài năm. Em trai Cain của anh ấy cùng tuổi với chúng ta.” Cô buông tay ra. “Cậu kết hôn chưa?”

“Chưa.”

“Cain còn độc thân và là một con mồi béo bở đấy.”

“Nếu cậu ta béo bở đến vậy thì sao cậu không cưới cậu ta thay vì ông anh trai?”

“Giờ đây cậu ta mới là một món bở. “Winnie gạt câu hỏi đó đi. “Cậu ấy và anh Lloyd đang tham dự cuộc thi bi-a. Tớ đang định đến đó đây. Cậu nên đi theo và chào hỏi vài câu.”

Lời đề nghị đó có vẻ tuyệt hơn bà Hanes, video về lũ chó hay một cái búa. “Cho cháu xin lỗi nhé, bác Hanes,” cô nói, và cô cùng Winnie hồi tưởng lại những chuyện ngày xưa khi họ đi tới bãi đỗ xe của cửa hàng Albertson cách đó vài khu phố.

Những dải sáng màu vàng cam và tia chạy thành sọc trên bầu trời Texas mênh mông khi vàng mặt trời không lồ lặn xuống phía tây thị trấn. Ở một đầu bãi đỗ xe của cửa hàng tạp hóa, hai dãy bàn bi-a, mỗi dãy năm bàn, được xếp bên dưới những chuỗi đèn Giáng sinh. Mũ cao bồi lấp kín các khoảng trống quanh bàn, cắt quãng bởi mũ của những người lái xe tải. Chỉ có một người đứng cảm mặc trang phục khác người trong sự kiện này.

Dưới những ngọn đèn Giáng sinh, Vince Haven tựa một bờ vai rộng vào một cây cột vuông. Anh mặc quần dài màu be bình thường, áo phông đen tuyền mà không có bất kỳ loại cờ nào được là hay thêu lên, đầu không đội gì. Rõ ràng người đàn ông này không biết ngày hôm nay quan trọng thế nào, và anh ta nổi lên như một tội đồ giữa những người đã cải đạo. Anh cầm cây gậy đánh bi-a trên tay và nghiêng đầu sang một bên khi anh chăm chú lắng nghe ba người phụ nữ đang túm tụm lại xung quanh. Hai người đội mũ cao bồi bằng rơm, người còn lại đã đánh phồng mái tóc đỏ dài của mình thành một búi tóc không lồ như nàng tiên cá. Cô ta cầm gậy đánh bi-a trên tay, và khi cô ta cúi người trên bàn, tóc cô ta rủ dọc lưng xuống tận cặp mông đang bó trong một chiếc quần jeans rất chặt.

“Sadie Jo Hollowell!” có ai đó hét lên.

Vince rời mắt khỏi những người phụ nữ đang đứng trước mặt mình và ánh mắt họ khóa chặt lấy nhau. Anh quan sát cô vài giây dài đằng đằng trước khi cô quay người lại, vừa đúng lúc bị tóm lấy trong một cái ôm thật chặt khiến chân cô lơ lửng trên mặt đất.

“Cord?” Cordell Parton nhỏ hơn Sadie ba tuổi và đã làm vài công việc lật vặt kỳ cục ở JH cùng cô cậu ta.

“Thật mừng được gặp lại chị.” Cậu ta nhắc cô lên cao hơn và làm rơi mũ mình xuống đất.

Cậu ta đã to con hẳn ra kể từ lần cuối họ gặp nhau mười lăm năm trước. Không béo. Chỉ rắn chắc, và cậu ta siết chặt cô. “Chúa yêu vịt, Cord. Chị không thở được.” Cô vừa nói, “Chúa yêu vịt^[2]” đây à? Nếu bất cần, thể nào cô cũng sẽ nói “khóc cả đêm và đưa khăn bép” luôn ấy chứ. Có lẽ là do cái mũ chằng. Cô bắt đầu nói năng giống dân Texas rồi.

[2] Một câu cảm thán của người Texas.

“Xin lỗi.” Cậu ta đặt cô xuống đất và cúi xuống nhặt chiếc mũ Stetson. “Cha chị sao rồi?”

“Đang khá lên rồi.”

“Cô em nói chị dành rất nhiều thời gian ở Laredo với ông.”

“Tuần trước ông đã chuyển về Amarillo.” Cô nhìn qua vai Cord, tầm mắt cô đáp xuống miệng Vince khi anh rướn người trên bàn và đẩy một quả bi-a. Chúa yêu vịt, anh thật nóng bỏng. Dựa trên việc ba người phụ nữ kia cũng đang nhìn miệng anh, cô không phải là người duy nhất nghĩ vậy. Anh khiến cho cái quần đơn giản kia trông thật đẹp mắt.

“Đến chào Lloyd và Cain nào,” Winnie nói và nắm lấy khuỷu tay Sadie.

“Rất vui được gặp em, Cord. Một hôm nào đó gần đây hãy đến trang trại và uống bia cùng chị nhé. Chúng ta sẽ hàn huyên.”

“Tuyệt.” Cậu ta đội mũ lên đầu. Khi cô cất bước rời đi, cậu ta nói với theo, “Chị vẫn xinh đẹp như một bài thuyết giáo ngày Chủ nhật vậy. Em luôn thích chị, chị biết đấy.”

Phải. Cô biết. Cô mỉm cười và liếc nhìn Vince qua khe mắt. Anh đánh một quả nũa, rồi bật cười trước một câu gì đó mà một trong ba người phụ nữ nói với anh. Cô tự hỏi người nào là bạn gái anh, bởi vì, sau rốt thì, anh đã ở trong thị trấn này hơn một tháng rồi. Ở Lovett, thời gian đó là khá đủ để gặp gỡ ai đó, kết hôn và bắt đầu một gia đình được rồi.

“Chào. Sadie Jo Hollowell sao,” Cain Stokes lên tiếng khi cô và Winnie đến gần bàn. Anh ta rướn người xuống và nhắm bóng trắng, thế nên Sadie có cơ hội để nhìn anh ta. Cô không biết liệu anh ta có phải là một món bở hay không, nhưng chắc chắn là anh ta đã khá lên nhiều so với hồi trung học. Anh ta cao hơn. Gầy hơn. Và từ đâu đó anh ta đã tạo ra được một nụ cười chết người làm đôi mắt xanh dương của mình tràn đầy vẻ tinh quái. Anh ta cũng biết cách chung diện nhân Ngày Thành lập Thị trấn với một chiếc quần Wranglers bó làm nổi bật hàng họ. Dù là cô cũng chẳng quan tâm muốn biết.

“Chào Cain.” Cô quay sang anh trai anh ta. “Anh thế nào Lloyd?”

“Không có gì phàn nàn,” Lloyd không đẹp trai bằng em trai, nhưng anh ta hợp với vai trò làm chồng hơn. Sadie có thể biết điều đó chỉ nhờ vào cái cách anh ta nhìn vợ mình.

“Tôi nghe tin cô đã quay lại thị trấn.”

Anh ta ôm lấy cô. “Cha cô thế nào rồi?”

“Tốt và đang khá lên.”

Cô chỉ vào bàn bi-a. “Ai đang thắng?”

“Cain.” Lloyd đưa chai bia lên môi. “Nó là một đứa quỷ quyết.”

Không chỉ trên một phương diện. Cain vòng quanh bàn và nấn ná ôm cô hơi lâu hơn cái ôm của ông anh trai. “Trông cô tuyệt lắm, Sadie Jo.”

“Cảm ơn.”

Winnie đi theo Lloyd khi anh ta di chuyển quanh bàn và ngắm cú đánh khả dĩ tiếp theo. Cô ấy bảo anh ta chính xác chỗ anh ta nên đánh quả bóng và độ mạnh của cú đánh. “Trước khi em đi tới anh vẫn đánh rất ổn,” Lloyd phàn nàn.

“Đạo này cô sống ở đâu vậy?” Cain hỏi.

“Phoenix.”

Anh ta choàng tay qua vai cô. “Muốn đọ sức với tôi sau khi tôi hạ xong Lloyd không?”

“Anh sẽ để tôi thắng chứ?”

“Không, nhưng nếu cô hạ được tôi, tôi sẽ bảo mọi người là tôi đã để cô thắng.”

Cô bật cười và lắc đầu. Cô đang ở Texas. Tán tỉnh là một hình thức trò chuyên. Cô liếc nhìn Vince khi anh nhồm dậy khỏi chiếc bàn. Một thời điểm khác, một ngày khác, có thể cô sẽ tán tỉnh lại Cain đôi chút. Tới nay cô không thích làm thế. Điều đó chẳng hề liên quan gì tới anh chàng đặc nhiệm SEAL có đôi mắt màu lục nhạt. Cô chỉ là không có tâm trạng và không muốn Cain hiểu lầm. “Có lẽ lần tới,” cô nói và lách người khỏi cánh tay anh ta. Trong đám đông đang bao quanh các chiếc bàn, cô đứng cách Vince ba mét. Đủ gần để nhận ra chất giọng trầm rung của anh và tiếng cười đáp lại của ba cô nàng mà giờ cô đã ở đủ gần để nhận diện.

Hai người phụ nữ đội hai chiếc mũ rom đồng bộ là chị em nhà Young. Không phải chị em sinh đôi, nhưng họ trông giống nhau đến mức người ta có thể nghĩ vậy. Sadie nhận ra cả cô gái tóc đỏ đang chơi bi-a. Deeann Gunderson. Cả ba người phụ nữ đều tầm tuổi Sadie, nhưng lớn lên ở Amarillo. Cô đã học chung trường dạy xã giao với họ. Họ đã qua nhờ kỹ năng. Cô qua nhờ họ của mình, và các cô con gái nhà Young chưa bao giờ thất bại trong việc chỉ ra điều ấy.

“Tớ sẽ chạy vào phòng vệ sinh nữ trong cửa hàng Albertson đây. Tớ ghét mấy cái nhà vệ sinh di động kia,” Winnie thông báo và chỉ vào một hàng nhà vệ sinh di động màu xanh dương bên kia bãi đỗ xe. “Cậu sẽ ở đây một lúc nữa chứ?”

“Tớ nghĩ vậy.”

Cô nhìn Winnie di chuyển giữa những chiếc bàn và đi qua một cậu thiếu niên gầy nhẳng tuân thủ đúng quy tắc phục trang. Cậu ta đội một chiếc mũ Stetson và mặc áo sơ mi hình cờ Texas có một ngôi sao bạc chằng trên lưng.

Cô bước lùi lại một bước để tránh khỏi đường đi của Lloyd và va vào một người nào đó. “Xin lỗi,” cô nói và ngược qua vai nhìn vào đôi mắt màu nâu vàng của Jane Young.

“Sadie Jo Hollowell,” Jane nói, kéo dài nguyên âm. “Lâu lắm rồi đấy nhỉ.”

Đã lâu lắm rồi, và Sadie không đánh giá con người dựa vào tuổi vị thành niên hư hỏng của họ. Chúa biết là chính cô đâu phải lúc nào cũng tử tế. “Xin chào, Jane và Pammy.” Cô ôm lấy hai chị em họ, rồi quay sang người phụ nữ thứ ba đang đứng cùng. “Cậu thế nào, Deeann?”

“Tớ không có gì phải phàn nàn.” Deeann bật cười, và nụ cười ấy rất chân thành. “Nhưng như thế cũng chẳng bao giờ làm tớ dừng bước. Cha cậu thế nào?”

“Tốt và đang khá lên. Cảm ơn vì đã hỏi thăm” Cô chuyển sự chú ý của mình vào Vince, người đang bôi một cục lơ nhỏ màu xanh lên đầu gậy. “Xem chừng anh đang kết bạn nhỉ.” Đã gần hai tuần trôi qua kể từ khi cô gặp Vince ở Gas & Go. Hai tuần kể từ khi anh bảo rằng trông cô lôi thôi và cô nợ anh. Hai tuần kể từ khi cô bảo anh rằng con cục khoá của mình chỉ đáng bốn mươi cent.

“Sadie.”

“Hai người biết nhau hả?”

Cô liếc nhìn Jane rồi quay mắt lại nhìn Vince. “Phải. Anh ấy từng gặp phải chút vấn đề với chiếc xe tải của mình và tớ đã đưa anh ấy vào thị trấn.” Vì không muốn trò chuyện về một cách khác mà cô biết Vince, cô đổi chủ đề. “Jane, Pammy, Deeann và tôi học chung trường dạy xã giao của bà Naomi,” cô kể cho Vince. “Họ giỏi cúi chào^[3] kiểu Texas hơn tôi.

[3] Nguyên văn là từ “dip”: vừa có nghĩa là kiểu chào nhún mình, vừa là tên một loại nước sốt phổ biến.

Vince nhìn cả bốn người phụ nữ. “Động tác đó thế nào?”

Jane và Pammy bật cười. “Hài lắm đây.”

“Cúi chào kiểu Texas là một kiểu chào nhún gối,” Deeann giải thích khi đưa cây gậy của mình cho Pammy. Cô di chuyển tới một chỗ trống cách đó vài bước chân, rồi mở tay ra hai bên người và từ từ cúi mình như một con thiên nga cho tới khi trán cô gần như chạm đất.

Sadie rời mắt khỏi mái tóc đỏ rủ xuống của Deeann để nhìn Vince, người đang quan sát với một bên mày nhướn lên. Anh đặt cốc lơ lên mép bàn rồi đi sang bên kia. Anh tựa thân hình to lớn của mình vào bàn và ngắm đánh. Cây gậy dài trượt giữa các khớp ngón tay khi những ngọn đèn Giáng sinh chiếu sáng trên mái tóc đen và áo phông đen của anh. Cô không biết liệu anh có thấy ấn tượng với Deeann hay không.

Deeann trở lại bên họ và lấy lại gậy. “Tớ vẫn cúi chào được.”

“Chà chà, mình thậm chí còn chẳng dẻo được đến vậy khi mười bảy. Rất ấn tượng.”

“Có nhớ lúc cậu vấp phải đuôi váy ở Buổi Ra Mắt và vương miện hoa hồng của cậu rơi xuống không?” Pammy nhắc Sadie nhớ lại, cứ như thể cô sẽ quên mất điều đó vậy. Sau vụ ấy, cô thật sự không thêm búi, kẹp và xịt keo để tạo kiểu tóc nữa. Cô chỉ để tóc thẳng, một hành động còn gây ra lăm tai tiếng hơn cả vụ rơi vương miện.

“Đúng là bi kịch.” Cả hai chị em đều cười như họ từng làm vậy nhiều năm trước, và Sadie đoán rằng họ không thay đổi nhiều lắm trong mười năm qua. Điều họ không biết là Sadie chẳng thèm quan tâm. Họ không còn năng lực làm cô cảm thấy bản thân mình kém cỏi nữa.

“Nhưng lúc nào cậu cũng đẹp đến mức điều ấy chẳng quan trọng,” Deeann nói, thật lòng cố làm Sadie thấy khá hơn.

“Cảm ơn cậu, Deeann,” cô nói, và nghĩ đến việc đáp lại hành động tử tế ấy. “Tớ đã đỗ xe trước cửa hàng của cậu. Trông có vẻ nó có vài món đồ thực sự thú vị. Tớ sẽ phải ghé qua đó trước khi rời thị trấn.”

“Tớ hy vọng cậu sẽ ghé qua. Tớ tự làm đồ trang sức, và nếu cậu quyết định sống ở Lovett, đồng thời không muốn sống ở trang trại thì hãy cho tớ biết nhé. Tớ bán cả nhà nữa.”

Trong lòng thấy thích thú, cô nói, “Tớ cũng là một đại lý ở Phoenix. Thị trường quanh đây thế nào?”

“Tớ sẽ không làm giàu được, nhưng mọi chuyện đang nhích dần lên. Môi giới được rất nhiều vụ short sales^[4].”

[4] Một thuật ngữ bất động sản nói đến các khối bất động sản được rao bán với giá thấp hơn so với trị giá của món nợ hiện tại mà người chủ nhà đang còn nợ ngân hàng. Short sale đòi hỏi hợp đồng mua phải được sự chấp thuận của người chủ nợ hay ngân hàng bên phía người bán.

Short sales không phải là loại giao dịch mà các đại lý hay khoe khoang. “Cả tớ cũng vậy.” Sadie thích điều đó ở Deeann.

“Chúa ơi, hai cậu định làm bọn tôi phát ngán với chuyện công việc đó hả?” Pammy hỏi.

Sadie liếc nhìn đồng hồ và giả vờ mình phải đi chỗ khác. Chỉ vì cô không quan tâm hai chị em nhà họ nói gì không có nghĩa là cô muốn chơi cùng họ. “Rất tuyệt khi được gặp các cậu.” Chúa ơi, cô vừa nói “các cậu” đó hả? Cô đã phải mất nhiều năm trời mới loại được cách nói rút gọn đó ra

khỏi vốn từ của mình. Cô nhìn Vince, người đang ngắm một cú khác. “Chúc buổi tối tốt lành nhé, Vince.”

Anh đánh bóng sáu vào lỗ ở thành bàn và nhôm dậy. “Gặp cô sau, Sadie,” anh nói, có hứng thú với ván đấu hơn là với cô.

Cô chào tạm biệt cả Lloyd lẫn Cain và đi về phía quầy bia. Trên đầu cô, những dải sáng màu vàng cam và xanh dương sậm chạy thành sọc lên nền trời đêm. Cô chạm mặt các nhân viên và cựu nhân viên của JH, và đến lúc cô tới được quầy bia, trời đã tối hẳn, còn ban nhạc Tom & the Armadillos đang biểu diễn ở một đầu bãi đỗ xe. Cô mệt nhưng không muốn về nhà. Không phải lúc nào cô cũng ghét ở một mình. Cô đã được nuôi dạy trong một trang trại nhưng nhúc người, tuy nhiên cô luôn trợ trợ. Nhưng gần đây hoặc là cô ở trong một phòng bệnh hoặc nghe cha mình cằn nhằn.

Cô là Sadie Jo Hollowell. Đa số mọi người biết tên cô. Biết cô là con gái ông Clive, nhưng họ không hiểu cô. Cả đời Sadie, mọi người hoặc yêu hoặc ghét cô tùy vào cảm giác của họ dành cho cha cô.

Cô uống một ngụm bia từ chai Lone Star và xoay người lại, suýt nữa thì đập vào một khuôn ngực thật lớn. Cô ngay lập tức nhận ra những cơ bắp rắn chắc và hai bắp tay to con đó. Anh nắm lấy hai đầu vai cô để giữ cô khỏi ngã.

“Cô đã uống bao nhiêu chai rồi?” anh hỏi.

“Chưa đủ.” Cô ngược lên nhìn qua quai hàm vuông vức cùng khuôn miệng của Vince rồi nhìn vào đôi mắt đang nhìn thẳng vào mắt mình. “Đây là chai thứ hai.” Cô liếc xung quanh. “Các bạn anh đâu rồi?”

“Bạn nào?”

“Hai chị em nhà Young và Deeann.”

“Không biết.” Anh trượt tay dọc cánh tay cô và đoạt lấy chai bia. Anh hớp một ngụm lớn rồi trả lại. “Bạn cô đâu?”

“Bạn á?” Cô uống một ngụm nhỏ hơn nhiều rồi đưa chai bia qua cho anh. “Tôi đã không gặp Winnie từ khi cô ấy vào phòng vệ sinh một lúc trước.”

“Không phải cô ấy. Gã cao bồi mặc cái quần Wranglers bó sát đang bóp nghẹt lấy bi của hần ấy.”

Gì cơ? “À, Cain. Tôi không biết. Anh lo cho bi của anh ta đấy hả?”

“Thấy ghê hơn.”

Cô cười toét miệng. “Sao anh không chơi bi-a?” Họ đi vài bước cách ra khỏi quầy hàng.

“Tôi bị một cậu nhóc mười lăm tuổi gây gò mặc áo sơ mi Texas in hình cò đá ra khỏi giải đấu.”

Cô ngửa đầu ra sau và ngược nhìn anh. Nhìn ánh đèn rọi sáng nửa mặt anh và tạo ra phần tối ở nửa còn lại. “Anh là một gã đặc nhiệm SEAL to lớn nguy hiểm. Không phải anh mới là người đánh người khác sao?”

Anh cười tủm tỉm, khẽ khàng, nam tính và hoàn toàn tự tin với bản thân. “Xem chừng hôm nay không phải ngày đánh người của tôi khi mà tôi lại bị hạ đo ván bởi một cậu nhóc vẫn còn mụn trứng cá.”

“Ý anh là cậu nhóc lập dị đội chiếc mũ to đùng đó hả?”

“Có vẻ giống cậu ta đấy.”

“Nghiêm túc hả? Anh thua cậu ta sao?”

“Đừng để mấy cái mụn nhọt đó lừa cô. Cậu ta cừ lắm đấy.”

“Thật quá xấu hổ.” Cô uống một ngụm rồi đưa chai bia cho Vince. “Cậu ta chẳng to hơn cái gậy đánh bi-a đó là mấy.”

“Thường thì tôi dùng tay mình giỏi hơn như thế nhiều.” Mắt anh lướt xuống tay cô và anh đưa chai bia lên môi. “Nhưng cô cũng biết điều đó rồi.”

Phải, cô biết. “Chào, Sadie Jo. Cha cô thế nào?” có ai đó gọi cô.

“Tốt. Cảm ơn,” cô rống lên đáp lại. Cô đút tay vào túi áo và rời xa quầy hàng cũng như phiên bản “Free Bird” của ban nhạc Tom & the Armadillo. Lần đầu tiên gặp Vince, cô đã có ấn tượng là anh sẽ không ở lại thị trấn lâu dài. “Anh vẫn làm việc cho dì anh à?”

“Không. Tôi làm việc cho chính mình.”

Anh đưa cô chai bia và cô hớp một ngụm.

“Dì Luraleen đã bán Gas & Go cho tôi.”

Cô sặc một ngụm bia lớn. Vince lấy tay vỗ lưng cô khi cô ho, thở dốc và phun phì phì. “Không đùa chứ?”

“Không đùa. Mới ký giấy tờ hôm qua.” Anh cầm lấy chai bia gần như rỗng không, dốc cạn rồi ném nó vào thùng rác sau lưng cô.

Cô quệt mũi và miệng bằng cánh tay. “Chúc mừng nhé.” Cô đoán là vậy.

“Cô thế nào?”

Cô chớp chớp mắt. “Tốt hơn rồi. Tôi chỉ bị một ít bia đi xuống nhằm đường ống thôi.”

Anh đặt một tay dưới cằm cô và nâng mặt cô về chỗ sáng. “Tôi đã nghe chuyện về cha cô. Cô chống đỡ được không?”

Cô nhìn vào mắt người đàn ông mới quen sơ sơ này và nhận ra rằng anh là người đầu tiên hỏi thăm mình. Thực sự hỏi thăm cô. “Tôi ổn.” Tầm mắt cô trượt xuống cằm anh và dạ dày cô có cảm giác hơi kỳ kỳ. Có lẽ là nó đang tiêu hóa chỗ bia đó.

Anh hơi nghiêng mặt cô đi tí nữa. “Trông cô rất mệt mỏi “

“Lần trước gặp nhau, anh đã nói tôi trông lồi thoi.”

Anh mỉm cười, một khóe miệng nhếch lên.. “Tôi có thể đã hơi tức cô.”

Cô quay lại nhìn anh. “Và bây giờ thì không?”

“Không nhiều như vậy nữa.” Ngón cái anh ve vuốt má cô. “Bỏ cái mũ đó ra đi, Sadie.”

Phải vài ngày nữa mới đến lịch hẹn làm tóc của cô và cái mũ che phủ các chân tóc sẫm màu rất ỏn. “Gốc của tôi xấu lắm.”

“Của tôi cũng vậy. Cô đã gặp dì Luraleen rồi đấy.”

Sadie bật cười. “Tôi đang nói về tóc tôi cơ mà.”

“Tôi biết. Bỏ nó ra đi.”

“Vì sao chứ?”

“Tôi muốn nhìn mắt cô.” Anh bỏ chiếc mũ trên đầu cô xuống và đưa nó cho cô. “Nó đã chọc tức tôi cả tối. Tôi không muốn nói chuyện với cằm cô.”

Phần lớn cả tối, anh hành động như thể anh thậm chí còn chẳng thích cô, và cô đang tự hỏi sao anh còn nói chuyện với cô đấy. “Tôi chắc chắn là Deeann và hai chị em nhà Young không khiến người khác tức tối đến vậy.”

“Những người phụ nữ đó đang tìm bạn trai.”

“Anh không hứng thú à?”

Anh nhìn ra chỗ đám đông gần sân khấu. “Tôi không hẳn là một gã thích hợp cho các mối quan hệ.”

Ngạc nhiên nhĩ. Đa số đàn ông không thú nhận điều đó trước khi họ đưa được một cô gái vào giường vài lần. “Anh là loại đàn ông thế nào?” Và dẫu có thú nhận như vậy từ đầu đi nữa, họ cũng sẽ đưa ra một câu trả lời vớ vẩn về việc có quá nhiều vấn đề đang diễn ra trong cuộc sống của họ hay một cô ả độc ác nào đó đã làm tổn thương họ trong quá khứ và vì thế họ không thể gắn bó lâu dài.

Anh nhún đôi vai rộng. “Loại sẽ thấy chán. Loại không muốn giả vờ mình quan tâm đến bất kỳ điều gì trừ tình dục.”

“Tôi đoán là anh trung thực.” Cô phá ra cười. “Anh có vấn đề với việc gắn bó lâu dài hả?”

“Không.”

“Anh đã có bao nhiêu mối quan hệ tình cảm rồi?”

“Đủ để biết tôi không giỏi.”

Cô cho là mình nên hỏi lý do, nhưng đó thực sự không phải là việc của cô. Cũng như các mối quan hệ trong quá khứ của cô không phải việc của anh vậy. “Anh chỉ muốn lên giường và vui vẻ? Không bữa tối? Không phim ảnh? Không trò chuyện?”

“Tôi thích trò chuyện... trên giường.”

Cô nhìn vào mặt anh, những góc cạnh mạnh mẽ của quai hàm và má anh. Nước da ngăm ngăm, mái tóc đen và đôi mắt màu lục nhạt. Nếu không vô cùng nam tính đến vậy, anh có thể bị nhầm thành một người xinh xắn. Anh trông giống một thứ cô cần để giết thời gian khi ở trong thị trấn. Tốt hơn nhiều những chương trình ti-vi và các đoạn video tạp nham. Cô cho là mình phải tận dụng khoảng một, có lẽ hai tháng, trước khi cha cô đủ khỏe để cô rời đi. Gần như không đủ thời gian để cô hình thành nên bất kỳ một loại cảm xúc nào. Cô nhìn đồng hồ. Bây giờ là mười giờ hơn và ý nghĩ về nhà một mình như một quả bóng bằng chì trong ngực cô. “Anh sẽ làm gì trong vài tiếng tới?”

Anh nhìn cô. “Cô định làm gì nào?”

Cô là người lớn. Lâu lắm rồi cô không được thỏa mãn cho ra hồn. Từ kinh nghiệm cô biết rằng anh có thể làm xong việc. Chắc chắn là vậy. “Những quyết định tồi tệ mà có lẽ sau này chúng ta sẽ hối hận. Có hứng thú không?”

“Còn tùy.”

Quả bóng chì rơi xuống dạ dày cô. “Vào?” Anh sẽ từ chối cô sao?

“Hai điều.” Anh giơ một ngón tay lên. “Nếu cô có thể chấp nhận chuyện không dây dưa lằng nhằng.” Ngón thứ hai giơ lên cùng ngón đầu tiên. “Cô không bỏ tôi lại một mình với tình trạng khó xử như cô đã làm ở đám cưới em họ cô.”

Cảm giác nhẹ nhõm làm môi cô nở nụ cười. Trong khi họ đưa ra quy tắc, cô thêm vào vài điều của riêng mình chỉ để cho họ hòa nhau. Chúa biết anh thích mọi thứ hòa nhau thế nào. “Tôi chấp nhận được chuyện không dây dưa lằng nhằng. Chỉ cần bảo đảm là anh có thể. “Cô nghĩ về mối quan hệ cuối cùng của mình. Chỉ vì một anh chàng có vẻ chắc chắn làm được việc không có nghĩa là anh ta tiến được đến cùng. “Nếu tôi coi đờ, tốt nhất là anh nên khiến nó đáng thời gian của tôi.”

“Em yêu à, anh nghĩ khá an toàn khi nói mình có thể khiến chuyện đó đáng thời gian của em kể cả khi em đang mặc đờ. Nhưng cần bảo đảm rằng em khiến nó đáng thời gian *của anh*.”

Chương 10

Vince giơ tay lên để gõ cánh cửa bằng gỗ sồi đờ sộ đúng lúc một cánh cửa mở ra. Ánh đèn từ phía sau rọi lên mái tóc vàng của Sadie, và cuối cùng anh cũng được nhìn mặt cô. Cả tối nay, không cái mũ ngu ngốc thì là bóng đêm che khuất mắt mắt cô. Và anh thích đôi mắt ấy, cùng với những bộ phận khác trên cơ thể cô.

“Em cứ ngỡ anh bị lạc.” Cô hơi hỏn hển như thể vừa mới chạy. Cô đã cởi bỏ áo khoác, bớt và đang mặc một cái phong bó hợp tông với màu xanh dương của đôi mắt mà anh thích.

“Anh không bị lạc.” Anh đã dừng ở cửa hàng Gas & Go vừa đủ thời gian để lấy một hộp bao cao su và khóa cửa hàng lại. Anh bước vào hành lang rộng và nhìn xung quanh. Anh nhanh chóng ghi nhận hình ảnh da bò, gạc

hươu và dòng dõi thế phiệt. “Còn ai khác ở đây không?” Anh biết cha cô đang nằm viện, nhưng thế không có nghĩa là căn nhà vắng người.

“Chỉ có em thôi.”

“Một ngôi nhà lớn đối với một cô gái.”

“Phải.” Cô đẩy anh sát vào cánh cửa vừa đóng lại và anh để cô làm vậy. “Em tin rằng mình nợ anh.” Cô trượt tay lên ngực anh và cơ thể anh bắt đầu có phản ứng. “Khi chúng ta ở trong phòng cô dâu tại đám cưới em họ em, em đã chạy trốn và không cảm ơn anh.” Cô ép người vào anh và hôn lên vùng cổ. “Em được nuôi dạy tử tế hơn thế.” Cô kéo vạt áo anh. “Anh thơm quá. Cảm ơn anh.”

Anh không biết cô cảm ơn mình vì không bốc mùi hôi hay vì cơn cực khoái kia. Vì tay cô đang kéo áo anh, chuyện kia chẳng quan trọng gì nữa. “Là vinh dự của anh.”

“Trong trường dạy xã giao, em đã được dạy phải luôn khiến người ta thấy được chào đón. Đó cũng gần như là quy tắc đầu tiên.” Các ngón tay cô nhẹ nhàng cào lên bụng và ngực anh khi cô đẩy áo anh lên. “Anh có thấy mình được chào đón không Vince?”

Anh hít mạnh một hơi. Trong đời Vince, có rất nhiều phụ nữ đã giúp anh cởi đồ. Anh không gặp rắc rối gì trong việc tìm những người phụ nữ muốn khỏa thân và vuốt ve mình, nhưng tay cô đầy vẻ trêu ghẹo. Anh thích thế. “Có. Anh có thể thấy mình được chào đón hơn nếu em cúi chào kiểu Texas. Khỏa thân. Trên người anh.”

Cô lại bật cười bên cổ anh, và hơi nóng từ hơi thở nhẹ nhàng của cô lan xuống ngực anh. “Có phải anh nghĩ như vậy khi Deeann thực hiện kiểu chào Texas không?” Cô kéo áo anh qua đầu và ném ra sau lưng mình.

“Không phải về cô ta. Mà về em.”

Cô bước lùi lại một bước và hít mạnh một hơi. Ánh mắt cô nấn ná trên lồng ngực và bụng anh, dục vọng đọng đầy ở cổ anh. “Chúa nhân từ. Trông

anh như được phun sơn vậy.” Cô đặt lòng bàn tay ấm áp của mình lên phần bụng nóng hồi kia và giờ đến lượt anh hít mạnh vào. “Như thể có người đã photoshop tất cả những gì ngon lành và đặt anh vào một tấm thiệp sinh nhật.”

Anh áp tay lên hai bên đầu cô và kéo mặt cô lại gần mặt mình. “Em vẫn chưa nhìn thấy phần ngon lành đâu.”

“Em muốn thứ ngon lành đó, Vince.”

Anh hé miệng trên miệng cô và hôn cô. “Còn anh thì muốn phần ngon lành của em,” anh nói thêm, rồi hôn cô sâu hơn. Những nụ hôn nóng bỏng làm tăng huyết áp và thiêu đốt da thịt anh. Những nụ hôn ướt át, đòi hỏi khiến anh nhúc nhối đói khát. Những nụ hôn sâu, dài khiến anh thèm muốn có thêm nhiều nhiều nữa. Cô có vị thật tuyệt. Như sự thăng hoa trên giường thật lâu, thật sâu, thật nóng bỏng, ướt át. Cô rê ngón tay trên cơ ngực anh và xoa xoa lòng bàn tay trên phần bụng trần rồi phần bụng dưới anh. Chạm vào đây. Vuốt ve ở đó. Những động chạm khê khàng khiến anh phát điên và làm anh cứng như đá.

Cô lùi lại và ngược nhìn anh, mắt cô xanh rục và mê muội. “Anh đẹp quá, Vince. Em muốn ăn sạch anh.” Cô hôn hồm họng anh. “Từng miếng ngon lành một.”

Và anh muốn đáp trả ơn huệ đó. Cắn từng miếng một ở mọi vị trí căng mọng của cô. Nếu không phải lúc này tay cô đang đưa vào quần anh, anh có thể nói với cô điều ấy, tuy nhiên anh đang khó thở. Anh với lấy vạt áo phong của cô, nhưng cô túm lấy cổ tay anh và ấn lòng bàn tay anh vào cửa. “Nắm lấy gỗ đi, Vince. Và em không có ý bảo gỗ của anh đâu đấy.”

Tiếng cười của anh nghèn nghẹn thoát ra. “Em đang định làm gì vậy?” Anh không mấy hứng thú với trò khở dâm đâu.

“Cứ xem đi. Anh sẽ thấy.”

Và anh làm theo. Anh nhìn cô cởi quần mình xuống. Anh mặc một cái quần lót đùi màu xám và cô ép tay lên đây. Vào lớp vải cotton mềm mại và

rờ nơi đang phản ứng mạnh mẽ dưới thân anh. Cô rê khuôn miệng nóng hổi khắp người, vai và ngực anh. Rồi cô quỳ xuống trước mặt anh và âu yếm phần bụng. Anh rên sâu trong họng và kìm lại thôi thúc lồng tay vào tóc cô. Để đẩy mặt cô xuống thêm nữa.

Những ngón tay trêu ngươi kia ve vuốt da anh khi cô kéo quần lót của anh xuống. “Đẹp đấy, Vince.”

“Em không thất vọng chứ?” anh hỏi, dù đã biết câu trả lời. Tuy không phải ngôi sao phim khiêu dâm nhưng anh còn hơn cả đủ để làm xong việc.

“Chưa.” Cô nắm lấy anh và ngược mắt lên. “Khi em xong, anh sẽ nợ em.”

“Bốn mươi cent à?” Cô vuốt ve anh bằng bàn tay mềm mại và nếu cho phép thì hẳn anh đã đạt cao trào ngay lúc đó. Nhưng khả năng kiểm soát của anh cao hơn thế.

“Ít nhất là một đô bốn mươi cent.” Cô đặt một nụ hôn lên đó. Ngay khi anh ngỡ rằng mình không thể chịu nổi sự tra tấn, cô chính thức bắt đầu công việc của mình thật điêu luyện. Anh khóa chặt hai đầu gối và ngửa đầu ra áp vào cánh cửa. *Chúa ơi, đừng để cô ấy ngừng lại*, anh nghĩ vậy khi ngón tay anh bấm vào cửa để khởi túm lấy tóc cô. *Đừng để cô ấy ngừng lại dù là để nói*. Anh không thấy phiền khi nghe những câu nói gợi dục. Đa phần là anh thích chúng, nhưng không có gì hủy hoại việc đang diễn ra lúc này như trò chuyện.

Nhiều năm trời tập luyện giúp anh điều hòa hơi thở. Anh hít mạnh từng hơi đều đặn vào phổi khi cô tiến công dồn dập hơn. Cô yêu chiều anh bằng tay cùng khuôn miệng mượt mà ướt át, và anh cố gắng kéo dài khoái lạc. Cố khiến nó kéo dài thêm nữa, nhưng rồi một cơn cực khoái mãnh liệt từ trung tâm của anh kéo đến. Từ vùng lõi, nó lao ra khỏi cơ thể anh. Anh rên lên thật trầm, thật lâu và có thể đã nói được gì đó khi cô ở lại cùng anh cho tới cuối. Rồi cô mặc lại đồ giúp anh và trượt ngược lên trên.

“Đáng một đô bốn mươi cent chứ?”

“Một đô bốn lăm.” Anh rê tay dọc lưng và mông cô. “Cảm ơn em.”

“Không có gì.” Cô hôn cổ anh khi tay cô di khắp vai và ngực anh. Cô nói gì đó mà anh không nghe rõ.

“Gì cơ?”

Cô lười lại và mỉm cười. “Muốn uống bia không?”

Chúa ơi. Chuyện vừa rồi và bia. Đa phần đàn ông sẽ coi đó là một giấc mơ trở thành sự thực, nhưng Vince không phải số đông ấy. Có một thứ anh thích hơn. Anh kéo áo cô qua đầu và hạ miệng xuống trên miệng cô. Anh thích yêu như mới rồi. Anh thích để mặt ngấp trong khe ngực, nhưng đó chỉ là màn dạo đầu. Những thứ hay ho để dẫn đến vấn đề thực sự.

Vince thích quá trình hai cơ thể tiếp xúc với nhau. Bất kỳ tư thế nào. Anh thích sự trao đi và nhận lại. Sự tiến vào mạnh mẽ và sự tinh tế mượt mà. Anh thích đưa vào. “Không. Trong đầu anh còn có thứ hay ho hơn bia.” Anh trượt tay lên móc áo lót của cô.

Sadie lười lại và nhìn vào đôi mắt xanh lục của Vince, vẫn đang chờ dẫn vì dục vọng nhưng còn tỉnh táo chán. “Anh không cần thời gian phục hồi à?” Tất cả những người đàn ông cô từng biết đều cần thời gian phục hồi.

“Không. Anh đủ sức đi tiếp.” Anh kéo quai áo lót xuống tay cô rồi ném nó sang bên. Cô đã chạy vội về nhà và thay đồ lót. Cô không có món nào quyến rũ, nhưng cô muốn nó ít nhất cũng phải đồng bộ. Cô đã mặc vội một chiếc quần lót trắng để hợp với áo lót trắng. Anh dường như không chú ý đến và ép bầu ngực trần của cô vào lồng ngực ấm áp của anh. “Em có cần thời gian phục hồi không?”

Đầu ngực cô săn lại và anh tóm lấy mông cô. Như thể cô nhẹ như bông, anh nâng cô lên, và cô quắp chân ôm lấy anh. Dục vọng nóng bỏng đọng lại giữa hai đùi cô. Nó đã đọng lại ở nơi ấy trước cả khi cô kéo anh ra khỏi quần. “Em đủ sức đi tiếp.”

Anh di chuyển cùng cô qua hành lang vào căn phòng khách tối om và đặt cô xuống. Anh hôn lên cổ và cởi nốt đồ cô ra. Bàn tay ấm áp, nóng rực của anh vuốt ve khắp người cô khi miệng anh mút lấy một mẫu da mềm mại trên cổ. Như buổi tối hôm đó ở phòng cô dâu, cô cảm thấy mình đang đi thật nhanh. Lần này, cô đẩy anh ra và xoay anh về phía tràng kỷ của bà cố mình. “Bao cao su.” Cô giờ tay ra.

“Em được chọn.” Anh đặt ba cái vào tay cô. Đỏ, lục, hoặc xanh dương.

“Nó sẽ cùng tông với mắt anh,” cô nói, rồi chọn màu lục.

“Em muốn nơi đó cùng tông với mắt anh à?”

Cô ném những cái còn lại lên tràng kỷ và nhìn anh cởi đồ. “Hãy xem như em là người ăn mặc hợp thời trang.” Anh cởi bột, tất và đẩy quần dài cùng quần lót xuống cặp đùi to mạnh mẽ của mình. Chẳng có lấy một gam mỡ hay da thịt nhão ở bất kỳ đâu trên cơ thể rám nắng ấy. Khi anh đã hoàn toàn khóa thân, cô đẩy ngực anh cho tới khi anh ngồi hẳn xuống. Đây không phải là lần làm tình lãng mạn nhất trong đời cô, nhưng cô cũng không hứng thú với sự lãng mạn.

“Việc gì phải vội?”

Cô ngồi lên lòng anh và anh chạm nhẹ vào cô ở nơi cô cần nhất. Mọi tế bào trong cơ thể cô đều run rẩy, và cô kìm lại thôi thúc không tiến thêm một bước. “Anh đã nói anh đủ sức đi tiếp mà.” Anh chắc chắn là trông đủ sức.

“Đúng vậy.”

“Vậy thì em muốn đi tiếp.” Cô xé rách bao cao su và họ cùng nhau lăn nó xuống.

Anh đặt một tay lên má cô và nhìn vào mắt cô khi anh tiến vào. Giọng anh trầm và ram ráp khi anh nói, “Chặt như nêm.”

“Umm.” Đầu cô ngửa ra sau và cô túm lấy vai anh. Hơi nóng cuộn cuộn bốc khắp người cô, khởi nguồn từ nơi thân mật mà họ đang tiếp xúc.

“Em mang lại cảm giác thật tuyệt.” Vince trượt tay từ ngực xuống lưng rồi hông cô. “Trông cũng tuyệt.”

“Phải rồi, Vince.” Anh nâng cô lên rồi hạ người cô xuống. “Thế rất tuyệt.”

“Không lãng phí việc khóa thân chứ?”

“Không.” Chúa ơi, anh sẽ nói chuyện cả đêm sao? Không có gì phá hỏng việc này nhanh hơn trò chuyện. Đặc biệt là nếu anh nói câu gì đó ngớ ngẩn và phá vỡ sự tập trung của cô. Và thỉnh thoảng cô phải vô cùng tập trung để những sự kiện trong ngày không nảy ra trong đầu.

Cô đứng đưa hông và tạo ra chút ma sát rực lửa. Anh rên sâu trong họng và chuyển động nhịp nhàng. Anh to lớn, đầy sức mạnh và lần tiến công nào cũng thật mãnh liệt. Rõ ràng anh không phải là một trong những gã kia và cô không cần phải cố gắng tập trung vào những gì anh làm với mình. Cô hoàn toàn chìm đắm trong khoảnh khắc này. Bị nó choáng ngợp. Ngôi nhà có thể bắt lửa, và cô cũng sẽ không nhận thấy khi cô ở trên anh như một trong những chú ngựa giống đoạt giải của cha cô. Thật lâu và mạnh mẽ, mãi mãi hết lần này đến lần khác, cho đến khi cô lao đầu vào một cơn cực khoái dữ dội, thiêu đốt làm não cô quay mòng mòng. Vào lúc nó bắt đầu buông tha cô, anh ép đùi cô xuống và giữ chặt lấy cô bằng đôi tay to mạnh mẽ.

“Hooyah,” anh rên sâu trong họng. Cô cúi người lên trước và nhẹ nhàng cắn vai anh. Vài người im lặng khi họ đạt đỉnh. Vài người khấn Chúa, trong khi những người khác chửi thề. Trước đây cô chưa bao giờ nghe thấy ai nói “hooyah”.

***

Sadie cắt một miếng bánh sừng bò rồi đặt nó lên mặt thớt trên quầy bếp. “Anh muốn có quả bơ trong sandwich không?”

“Nghe ngon đấy.” Vince vẩy nước khỏi các lá rau diếp, sau đó đặt chúng lên kệ bếp cạnh chiếc thớt.

Cô đang mặc áo phông và quần lót. Anh mặc quần dài. Sau màn rèn luyện thể lực, họ thấy thèm ăn. “Thức ăn cho cánh đàn ông nằm ở khu nhà bếp,” cô nói khi rưới mayonnaise lên bánh sừng bò. “Cô Carolyn sẽ không bao giờ cho cánh đàn ông ăn bánh sừng bò.”

“Cô Carolyn là ai?” Anh xé một tờ giấy ăn và lau khô tay.

“Cô Carolyn là đầu bếp cho trang trại.” Cô kẹp thịt gà tây, rau diếp và bơ vào bánh sừng bò. “Cô ấy nấu ăn hai bữa mỗi ngày cho tất cả những người chăn gia súc. Một bữa sáng khổng lồ và một bữa tối đầy ụ. Chị gái cô ấy, cô Clara Anne, làm quản gia ở đây và ở nhà ngủ tập thể.” Cô đi tới chỗ tủ lạnh và mở tủ ra. Khí lạnh phả vào cặp đùi trần của cô và cô cúi người tới trước, cầm lấy hộp dưa chuột muối, một hũ ớt xanh và phô mai lát. Từ khi cô trở về, hai chị em họ luôn chắt đầy đồ làm sandwich vào tủ lạnh và chặn bếp cho cô. “Em nghĩ hai chị em họ đã ở đây gần ba mươi năm.” Cô đóng cửa tủ và quay lại.

Anh đứng ở giữa phòng, đầu nghiêng sang một bên và mắt dán vào hông cô.

“Gì thế?”

“Không có gì.” Anh cười toe toét như thể bị bắt quả tang làm một việc gì đó nhưng anh không hề thấy hối hận. “Có bao nhiêu đàn ông ở trong nhà ngủ tập thể của em?”

Cô nhún vai và ném phô mai cho anh. Anh bắt lấy và theo cô đi tới kệ bếp. “Em không rõ.” Cô đặt hũ ớt lên kệ bếp và lấy các chiếc đĩa sứ của mẹ mình trên cao. “Khi em lớn lên thì có khoảng mười lăm người. Còn bây giờ em nghĩ đa số những người làm việc ở JH sống trong thị trấn.” Cô nhồi phô mai Thụy Sĩ và ớt xanh vào các miếng bánh sandwich. “Anh đang lo một trong những người làm công của cha em sẽ xộc vào đây và đánh anh vì dám lộn xộn với con gái ông chủ à?”

Anh cười khẽ và cô quay sang nhìn anh, to lớn, khóa thân và xấu xa. “Không. Anh chỉ băn khoăn không biết một người phụ nữ ở đây một mình

an toàn đến mức nào.”

“Anh sẽ làm gì sao?”

“Ngoài những gì anh vừa mới làm à?”

Cô bật cười. “Em thích thế. Em có nên lo là anh sẽ làm gì đó mà em không thích không?”

“Anh có vài tư thế muốn thử, nhưng anh bảo đảm em sẽ thích chúng.”

“Em có cần khẩu súng sóc điện đề phòng ngộ nhỡ không?”

Anh nhướn một bên mày lên tận trán và đặt phôi mai lên quây. “Lần trước khi em dọa anh với khẩu súng sóc điện mà em tự bịa ra thì anh cũng không hề tin đâu.”

Cô mỉm cười nhưng không thú nhận bất kỳ điều gì khi chỉ tay vào chạn thức ăn. “Làm ơn lấy ít khoai tây đi.” Cô đặt bánh sừng bò và một miếng dưa chuột lên chiếc đĩa Wedgwood màu xanh dương. Khi anh quay lại, cô xếp khoai tây Lay's lên đĩa. “Nước lọc, bia hay trà ngọt?”

“Nước lọc.”

Cô rót một cốc trà và nước lọc, rồi họ cùng nhau mang đĩa và cốc vào căn phòng ăn trang nghiêm. Cô trang trí bàn ăn với những miếng vải lót và khăn ăn bằng vải lanh loại tốt nhất của mẹ mình. “Bọn em chẳng mấy khi ăn ở đây, trừ dịp Giáng sinh và lễ Tạ ơn.”

“Khá là hào nhoáng.”

Cô nhìn những đồ đạc bằng gỗ gụ nặng nề và rèm hoa xung quanh. Khách luôn ăn trong phòng khách với những món đồ sứ hảo hạng. Đó là một quy tắc mà mẹ cô đã khắc sâu vào trong đầu cô. Cũng như nhai khép miệng và không lộ ra những biểu hiện “khó chịu”.

Anh cầm một miếng khoai tây lên. “Em ăn ở đâu?”

Cô đặt khăn ăn vào lòng. “Khi lớn lên, em luôn ăn trong khu nhà ăn hoặc góc ăn sáng nhỏ trong phòng bếp.” Cô cắn một miếng sandwich rồi nuốt xuống. “Em là con một, và sau khi mẹ em mất, lúc nào cũng chỉ có em và cha.” Cô uống một ngụm trà. “Việc bọn em dùng bữa trong nhà ngủ tập thể để cô Carolynn không phải chạy qua chạy lại là một việc hợp lý.”

“Mẹ em mất năm em lên mấy?” Anh cắn một miếng sừng bò lớn.

“Năm tuổi.”

“Umm.” Anh cắn một miếng nữa và nhai. “Món này thực sự rất ngon, Sadie,” anh nói sau khi nuốt xuống. “Thường thì anh không phải tuýp đàn ông thích ăn bánh sừng bò.”

“Cảm ơn anh. Sandwich dễ làm ấy mà. Một bữa ăn bảy món mới khó.”

Anh vói tay lấy nước và khựng lại khi nó ở ngay trước miệng anh. “Em có thể nấu một bữa ăn bảy món sao?”

“Cũng lâu rồi, nhưng có thể. Cùng với phép xã giao và cư xử, và vô số, vô số lớp học đã học trong đời, em cũng từng tham dự vài lớp dạy nấu ăn.” Cô cắn một miếng sandwich xỏp. “Mẹ em là một đầu bếp siêu hạng và là người khắt khe trong điệu bộ cử chỉ. Dù em cũng không nhớ rõ lắm Cha em đã cố nuôi nấng em theo cách mà ông nghĩ bà sẽ dạy dỗ em. Tất nhiên là ông thường quên phải làm vậy.”

Anh uống một ngụm nước và đặt cốc xuống bàn. “Em có giống bà không?”

“Bà từng là hoa hậu Texas và đã suýt đoạt giải hoa hậu Mỹ.” Sadie cho một miếng khoai tây muối vào miệng và nhai rôm rốp. Đó là thứ cô yêu ở khoai tây Lay's: độ mặn giòn. Tất nhiên, Cheetos vẫn là loại bim bim ngon nhất. “Mẹ em rất xinh đẹp và hát hay.”

“Em hát được chứ?”

“Chỉ khi em muốn chọc tức mọi người thôi.”

Anh cười khẽ. “Vậy thì nhất định là em trông giống bà.” Anh cắn thêm hai miếng nữa.

Đó có phải là một lời khen không? Cô sẽ đỏ mặt thật sao? “Em không biết. Mọi người nói vậy, nhưng em thừa hưởng đôi mắt của cha.” Cô cắn một miếng và nhai.

“Em cũng từng là hoa hậu à?”

Cô lắc đầu và vớ lấy cốc trà của mình. “Em có vài dây băng và cúp, nhưng không. Em luôn gặp khó khăn với việc vừa đi vừa vẫy.” Cô uống một ngụm nước. “Làm hoa hậu đâu có dễ.”

Anh bật cười.

“Đúng vậy đấy.” Cô mỉm cười. “Anh phải cố hát, nhảy, rục rờ và tỏa sáng mọi lúc mọi nơi. Anh nghĩ làm một thành viên SEAL là khó nhằn chứ gì? Anh nghĩ bọn khủng bố đáng sợ sao? Dễ như ăn bánh nếu so sánh với các sự kiện sắc đẹp. Vài bà mẹ trong đó thật sự ghê gớm.” Ở đâu đó trong sách dạy phép cư xử của cô có một quy tắc về việc nói quá nhiều về bản thân mình. Bên cạnh đó, cô muốn biết thêm về anh. “Vì sao anh lại gia nhập đội SEAL?”

“Cho nổ tung mọi vật và nã súng vì chú Sam^[1] có vẻ hay ho.”

[1] Uncle Sam: một cách gọi nước Mỹ.

“Vậy sao?”

“Ừ.” Anh nhét khoai tây vào miệng và vớ tay lấy cốc nước. Rõ ràng anh không nói nhiều lắm. Ít nhất là không phải về bản thân anh. Điều đó cũng ổn thôi. Một trong những lý do cô thành công trong nghề đại lý bất động sản là vì cô khiến cho người ta tin tưởng cô đủ để nói về bất cứ chuyện gì. Thỉnh thoảng có cả những việc mà cô cũng chẳng thèm biết. Như những chức năng của cơ thể hay những biểu hiện kì cục.” “Không phải các thành viên SEAL bơi lội rất nhiều sao?”

“Ừ.” Anh uống thêm một ngụm nước rồi nói thêm. “Bọn anh tập luyện trong sóng biển, nhưng trong các cuộc xung đột hiện giờ, các đội chủ yếu dành thời gian trên đất liền.”

“Em bơi không giỏi lắm. Em thích nhìn thủy triều từ bãi biển hơn.”

“Anh thích nước. Khi còn bé, anh luôn dành gần hết mùa hè của mình trong một cái hồ nào đó.” Anh cầm miếng bánh sừng bò cuối cùng lên. “Dù vậy, anh ghét cát.”

“Có rất nhiều cát ở gần hồ và biển, Vince ạ.”

Anh mỉm cười bằng một khóe miệng. “Ở Trung Đông cũng vậy. Cát và bão cát.” Anh cho miếng sandwich cuối cùng vào miệng.

“Anh có phải học tiếng Ả Rập không?”

Anh lắc đầu và nuốt xuống. “Anh học được vài từ ở chỗ này chỗ nọ.”

“Điều đó không khiến việc giao tiếp trở nên khó khăn sao?”

“Anh không ở đó để nói chuyện.”

Anh cũng không ở đây để làm thế, và không tiết lộ gì nhiều về bản thân. Điều đó ổn thôi. Trông anh thật ưa nhìn với những cơ bắp vạm vỡ và đôi mắt xanh lục rực rỡ đang nhìn thẳng vào cô từ khuôn mặt đẹp trai. Cô từng gắn bó với nhiều anh chàng ưa nhìn. Không ai được điển trai như Vince, nhưng hết thấy vẻ đẹp dễ ấy đi cùng sự dè dặt. Từ chối trao cho một người phụ nữ bất cứ thứ gì, trừ cơ thể của anh. Điều đó với Sadie cũng không sao bởi vì đây là những gì họ đã đồng ý là cô sẽ nhận được. Và đó là tất cả những gì cô thực sự mong muốn.

“Vì sao em lại sống ở Phoenix khi em có thể sống ở đây?” anh hỏi.

Rõ ràng là họ đã nói chuyện xong về anh. “Em biết quản lý trang trại nghe có vẻ lãng mạn, theo kiểu thuần hóa miền tây hoang dã, nhưng nó đòi hỏi *rất nhiều* công sức và *rất* tách biệt. Em không ngại làm việc chăm chỉ, nhưng lớn lên mà hàng xóm gần nhất của anh ở cách xa đến ba mươi hai

cây số có thể rất cô đơn. Đặc biệt khi anh là con một. Em không thể nhảy lên xe đạp và đi đến nhà một người bạn nào đó.” Cô cắn một miếng và nhai. Thật lòng mà nói, cô chưa từng có lấy một người bạn thân. Chưa bao giờ chạy chơi với lũ trẻ khác ở lân cận. Cô hay đi cùng người lớn hoặc con bê hay cừ mà cô đang nuôi lấy giải 4-H. “Nếu anh thích di chuyển gia súc và giẫm vào phân bò, vậy thì em đoán là sự cô độc cũng đáng thôi.” Cô vừa nói đến sự cô độc sao? Cô không thấy mình cô độc, nhưng cô cho rằng khi còn bé mình đã rất cô đơn.

Anh đặt khăn ăn lên chiếc đĩa trống trơn. “Không phải một ngày nào đó toàn bộ chỗ này sẽ là của em sao?”

Đột nhiên cô không còn đói nữa khi mà cảm giác khiếp đảm ngày xưa đáp xuống như một quả bóng trong dạ dày cô. “Điều gì khiến anh nghĩ vậy?”

“Mọi người nói, và làm việc trong một cửa hàng tiện lợi cũng giống như làm một nhân viên pha chế vậy.” Anh nhún một bên vai. “Chỉ có điều không nhiều người say xin bằng và không có tiền boa.”

Mọi người thích tám chuyện, đặc biệt là ở Lovett. “Phải, nhưng em là con gái.”

Anh ngồi tựa lưng vào ghế và khoanh cánh tay to ngang lồng ngực trần. Tầm mắt anh rời khỏi mắt Sadie, đi xuống cầm và cò tới chỗ ngực áo. Anh mỉm cười và ngược lên nhìn vào mắt cô. “Hiển nhiên là thế.”

“Cha em muốn có con trai.” Cô uống một ngụm trà. “Ông không muốn để lại JH cho em cũng như em chẳng muốn một trang trại mười nghìn mẫu đất, nhưng em là con một của con một. Chẳng còn ai khác nữa.”

“Vậy là em sẽ thừa kế một trang trại mà em không muốn.”

Cô nhún vai. Tình cảm cô dành cho JH rất rối rắm. Cô vừa yêu vừa ghét nó. Nó là một phần trong cô cũng như đôi mắt xanh của cô vậy. “Em không biết cha em nghĩ gì trong đầu. Ông không nói cho em và em cũng không hỏi.”

“Thế mà em không nghĩ điều đó kỳ cục sao?”

“Anh không biết cha em đấy thôi,” cô nói chỉ to hơn một tiếng thì thào.

Anh hơi quay đầu sang trái như cô nhận thấy thỉnh thoảng anh hay làm và nhìn miệng cô. “Cha em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bảy tám.” Sao anh hỏi nhiều vậy? Anh chẳng thể nào lại có hứng thú với cuộc sống của cô. Cô chỉ là người tình một đêm. Không gì hơn. Cô đẩy đĩa của mình sang bên.

“Em ăn xong rồi à?”

“Vâng.”

Anh mỉm cười. “Em đủ sức đi lần nữa chứ?”

À. Anh đang giết thời gian bằng những câu hỏi và chờ tới khi cô ăn xong. Cô nhìn đồng hồ. Bây giờ là một giờ hơn. Phải hơn năm tiếng nữa hai chị em bà Parton mới đến. Không, nó không phải là màn yêu nhau trên giường lãng mạn nhất, nhưng nó thật phi thường. Anh không phải tuýp đàn ông lãng mạn, nhưng cô không đi tìm lãng mạn. Anh là một người tình một đêm và anh trao cho cô thứ mà lâu rồi cô đã không có.

Một khoảng thời gian vui vẻ. “Hooyah.”

Chương 11

“Có chuyện gì làm con cao hứng à?”

Sadie xoay người lại nhìn cha mình, với một ống thở cắm vào mũi, kính ở trên đỉnh đầu và một đôi tất ma sát màu tía mới dưới chân. Ông đã biết về Vince rồi sao? Có người đã thấy xe tải của anh rời đi lúc ba giờ sáng và tố cáo cô à? “Gì ạ?”

“Con đang ngân nga.”

Cô quay lại với bồn rửa chứa đầy hoa cúc vàng. “Người ta không được phép ngân nga sao ạ?”

“Không, trừ phi có thứ gì đó đáng để ngân nga.”

Cô cắn má trong để khỏi mỉm cười. Cô cảm thấy thoải mái hơn hẳn kể từ buổi sáng cô hướng chiếc Saab về phía Texas. Lần đầu tiên từ khi về JH, cô dành cả đêm nghĩ ngợi về... chà, không nghĩ ngợi gì hết. Chỉ cảm nhận khoái lạc. Hay làm một việc khác ngoài việc xem ti-vi, lo lắng cho cha, sự nghiệp và tương lai của mình. Và đó là một thứ đáng để ngân nga.

Cô cắt khoảng ba phân cuống hoa và cắm hoa vào lọ. “Có việc gì mà con làm được cho cha không?”

“Không gì cả.”

“Con có thể đảm nhận hộ cha vài việc ở trang trại.” Trong một thời gian. Cho tới khi ông được về nhà. “Cha có thể chỉ cho con phần mềm kế toán và con có thể tính bảng lương hộ cha.” Một khi cô đã được dạy phải làm gì, chuyện đó hẳn sẽ không quá khó.

“Wanda làm tất cả những việc đó. Nếu con muốn giành việc của Wanda, cô ấy sẽ không thể nuôi con cô ấy nữa.”

Ồ. Cô không biết Wanda. “Cha sẽ sớm tiêm vắc-xin và đóng dấu cho lũ bê mới. Con có thể giúp việc đó.” Một trong những việc ít ưa thích nhất của cô, nhưng nó sẽ cho cô việc để làm ngoài việc long rong tại một bệnh viện phục hồi chức năng cùng người cha cau có.

“Con sẽ chỉ làm vướng tay vướng chân thôi.”

Đúng vậy, nhưng ông có thể nói dối và cứu rỗi cảm xúc của cô. Chờ đã. Ông là Clive Hollowell, không, ông không thể. “Con cứ ngỡ những bông hoa này sẽ làm cha vui lên,” cô nói và từ bỏ việc nỗ lực. Hoa cúc là loài hoa yêu thích nhất của mẹ cô.

“Về nhà sẽ làm cha vui lên.” Ông ho và ôm lấy sườn. “Chết tiệt!”

Cô liếc qua vai nhìn ông, lòng biết rằng mình lực bất tòng tâm. Xương sườn của cha cô đang lành, nhưng rất chậm. Ông vẫn phải chịu đau, tuy nhiên lại không chịu uống thuốc giảm đau.

“Sao cha không uống thuốc nhỉ?” cô nói khi đổ đầy nước vào bình.

Tiếng ho đau đớn của cha cô kéo dài thêm vài giây nữa. “Cha không muốn biến thành một kẻ nghiện ngập chết tiệt,” ông rên rỉ qua những tràng ho.

Ông đã bảy mươi tám, chẳng có mấy khả năng sẽ bị nghiện, và nếu chẳng may mà ông bị nghiện, thì có sao đâu? Ông sẽ sống nốt phần đời còn lại một cách vui vẻ và không đau đớn. Đó có thể là một thay đổi tuyệt vời. “Cha à, cha không cần phải sống trong đau đớn,” cô nhắc ông và tắt nước. Cô băng qua phòng và đặt lọ hoa lên chiếc bàn cạnh giường. “Loại hoa yêu thích nhất của mẹ. Con cho là nó sẽ tăng thêm chút màu sắc cho phòng của cha.”

“Mẹ con thích hoa cúc trắng.”

Cô nhìn xuống những bông hoa vàng. “À.”

“Cúc trắng và bầu trời xanh. Cha chẳng bao giờ thấy bà mà bà không xinh đẹp như đồng một đô la. Kể cả vào buổi sáng.”

Sadie nghĩ đến những chân tóc sẫm màu mà mình sẽ chắm lại vào ngày hôm sau. Cô đã buộc tóc đuôi ngựa và chuốt mascara lên mi. Chỉ thế thôi.

“Duyên dáng dịu dàng và tốt bụng với tất cả mọi người.”

“Con đoán là mình không giống mẹ.”

“Không. Con không giống bà ấy.” Cha cô nhìn Sadie. “Con chưa bao giờ giống bà. Bà đã biết điều ấy từ khi con còn đỏ hỏn và cứng đầu trước tất cả mọi thứ.”

Không, cha cô sẽ không bao giờ nói dối để cứu rỗi cảm xúc của cô. “Con đã cố gắng, cha à.”

“Cha biết, nhưng tính cách đó không nằm trong con người con.” Ông cầm tờ báo bên thành giường lên và đẩy chiếc kính từ đỉnh đầu xuống sống mũi.

Đúng là có lẽ cô đã không làm tình nguyện ở bệnh viện hay trại nhốt động vật. Đúng là có lẽ cô không nấu xúp cho các bà lão đau yếu, nhưng cô làm việc chăm chỉ và tự nuôi mình. “Cha biết không, khoảng thời gian duy nhất con thấy mình chẳng bao giờ đủ tốt là khi con ở đây. Con biết điều này có thể làm cha sốc, nhưng có những người nghĩ rằng con là một phụ nữ thông minh, có năng lực.”

“Chưa từng có ai bảo con không thông minh và kém năng lực hết.” Ông giờ báo. “Đừng cố tỏ ra không phải là mình. Nếu có một chỗ nào khác khiến con cảm thấy mình khá hơn, thì hãy sống cuộc đời của con đi, Sadie Jo.”

Cô rất muốn. Rất muốn làm vậy. Nhảy phốc vào xe và rời xa Lovett, rời xa Texas, cũng như cha cô, những ký ức và những sự thất vọng.

Tất nhiên là cô không làm vậy. Cô nán lại thêm một tiếng nữa rồi rời viện và về nhà. về căn nhà trống không.

Tối qua cô đã có một khoảng thời gian vui vẻ. Có sự thoải mái trong một cuộc tình một đêm. Thoải mái tham lam và không cần lo lắng về cảm xúc hay lo rằng liệu anh có gọi lại hay vô vàn những chuyện khác đi kèm với việc xây dựng một mối quan hệ. Thoải mái tỉnh dậy với một nụ cười trên mặt, và không phải mòn mỏi chờ đợi một cú điện thoại.

Sadie lái xe qua Lovett trên đường về nhà và rất muốn ghé qua cửa hàng Gas & Go. Lúc nào cô cũng có thể uống một lon Diet Coke hoặc ăn một gói Cheetos. Cô sẽ không làm gì vào tối nay hết. Có lẽ anh cũng không, nhưng cô thà xem những cảnh chơi khăm trên ti-vi hoặc YouTube cho tới khi mắt mình chảy máu còn hơn là ghé qua Gas & Go với cái cơ thể thêm đồ ăn nhanh.

Khi Vince hôn tạm biệt và nói cảm ơn lần cuối cùng, cô biết anh sẽ không quay lại lần nữa. À, cô biết anh cũng đã rất vui vẻ, nhưng anh không đề nghị gặp lại cô, hay thậm chí là hỏi số điện thoại của cô. Cô không giận dữ gì về việc đó. Cô cũng không buồn, được rồi, có lẽ là hơi buồn bởi vì cô thích dành cả đêm khỏa thân hơn là thấy mình chán phát ngán, nhưng cô không thể thấy thất vọng. Anh từng bảo cô rằng đó đơn thuần chỉ là chuyện mây mưa vui vẻ. Anh được tự do làm những việc khác, cũng như cô, nhưng cô chẳng có gì để làm. Quay trở về nhà khiến cô nhận thức rõ ràng một cách đáng buồn rằng cô đã không duy trì một tình bạn sâu đậm nào trong cái thị trấn mà mình đã sinh ra và lớn lên. Chẳng có ai khiến cô cảm thấy mình có thể gọi chỉ để rủ ăn trưa, dù cô biết số của họ đi nữa. Người mà cô nói chuyện cùng nhiều nhất từ khi quay lại là Vince, và giúp cô tiêu khiển không phải việc của anh. Mặc dù như thế sẽ khá là tuyệt. Cô sẽ phải tìm ra việc gì đó để làm trong thời gian rỗi trước khi phát điên.

Ngày hôm sau, sau khi ghé qua bệnh viện ở Amarillo vào buổi sáng, cô lái xe qua ba khu phố về phía nam để tới Lily Belle Salon & Spa. Cô ngồi

xuống ghế trước mặt chủ tiệm spa và làm đẹp, Lily Darlington, và thư giãn. Lâu rồi cô mới vào một tiệm làm đẹp, một chiếc áo choàng ni-lông màu đen phủ kín từ cổ tới đầu gối cô. Mùi dầu gội và nến thảo mộc, xen với mùi dung dịch nhuộm tóc, khiến cô tạm quên đi cuộc đời mình.

Sadie đã chọn Lily bởi vì cô ấy có mái tóc rất đẹp. Dày, khỏe và có vài tông màu vàng tự nhiên khác nhau. Giống Sadie, Lily tóc vàng và mắt xanh dương, và khi cô ấy bắt đầu đặt lá thiếc vào tóc Sadie, họ khám phá ra rằng họ có một điểm chung ngoài mái tóc màu kẹo bơ mật ong và đôi mắt màu xanh da trời. Lily lớn lên ở Lovett. Cô ấy đã tốt nghiệp trường trung học Lovett trước Sadie năm năm, và họ quen chung vài người. Và tất nhiên Lily biết JH lẫn gia đình Hollowell.

“Mẹ tôi từng làm việc ở quán ăn Wild Coyote cho tới khi bà nghỉ hưu hồi năm ngoái,” Lily nói khi quét thuốc lên từng thớ tóc mỏng của Sadie. “Và anh rể tôi sở hữu công ty Xe Mỹ Cổ Parrish.”

Sadie chắc chắn đã từng nghe đến anh em nhà Parrish và biết đến công việc kinh doanh của họ. “Hồi xưa tôi toàn ăn ở quán Wild Coyote. Sandwich và bánh nướng hồ đào.” Qua tấm gương trước mặt, cô nhìn Lily cuộn một lá thiếc. “Tên mẹ chị là gì?”

“Louella Brooks.”

“Tất nhiên là em nhớ bà.” Bà Louella cũng nổi danh như quán Wild Coyote. “Bà luôn có cả tấn chuyện về tất cả mọi người.” Cũng như tất cả những người khác ở Lovett, nhưng điều khiến bà Louella nổi bật là khả năng dừng lại giữa một câu chuyện, nhận món ở một bàn khác, và rồi quay lại mà không ậm ừ một tí nào.

“Phải. Đó là mẹ chị.” Chuông cửa rung lên và qua tấm gương, Lily ngẩng mặt khỏi tóc Sadie. “Ôi không.” Một bó hoa hồng đỏ khổng lồ lù lù đi vào cửa hàng, che mắt người đang mang chúng. “Không phải nữa chứ.” Anh chàng chuyển hoa đặt bó hoa lên mặt kệ và bảo một cô gái ở bàn ký nhận chúng.

“Chúng dành cho chị à?”

“Chị e là thế.”

Có người đã bỏ vài trăm đô la vào số hoa hồng đó. “Thật ngọt ngào.”

“Không đâu. Cậu ta quá trẻ với chị,” cô ấy nói khi một vệt ửng hồng lan lên cổ.

Làm thế này là thô lỗ. Sadie đã được nuôi dạy tử tế hơn thế, nhưng cô phải hỏi thêm. “Anh ta bao nhiêu rồi?”

Cô ấy tách một phần tóc ra. “Cậu ấy ba mươi.”

“Như thế là chỉ cách tám tuổi. Phải không?”

“Ừ. Nhưng chị không muốn làm máy bay bà già.”

“Trông chị đâu có giống thế.”

“Cảm ơn.” Cô ấy nhét một lá thiếc vào dưới phần tóc vừa tách ra và nói thêm vào, “Trông cậu ấy chỉ như hai lăm.”

“Em nghĩ cậu ta phải đáng tuổi con trai chị thì mới được coi là một mối quan hệ máy bay - phi công chứ.”

“Chà, chị không muốn hẹn hò một anh chàng trẻ hơn tám tuổi.” Cô ấy quẹt màu ra khỏi một cái bát. “Nhưng Chúa ơi, cậu ấy cực kỳ nóng bỏng.”

Sadie mỉm cười. “VẬY thì chỉ dùng cơ thể cậu ta thôi.”

“Chị đã thử làm thế. Cậu ấy muốn nhiều hơn.” Lily thở dài. “Chị có một đứa con trai mười tuổi, và chị đang cố điều hành cơ sở kinh doanh của riêng mình. Chị chỉ muốn một cuộc sống yên bình, tĩnh lặng và Tucker thì lại phức tạp.”

“Như thế nào?”

“Cậu ấy từng ở trong quân đội và thấy rất nhiều chuyện. Cậu ấy nói cậu ấy từng khép mình nhưng không còn như vậy nữa.” Cô ấy quẹt từng lọn tóc

của Sadie. “Nhưng với một người đàn ông nói rằng mình không còn khép mình, thì cậu ấy không chia sẻ nhiều về bản thân.”

Cô nghĩ đến Vince. “Và điều đó làm chị sợ?”

Lily nhún vai. “Cả điều đó lẫn tuổi tác của cậu ấy cùng biến cô với chồng cũ của chị. Chị không nghĩ mình có thể chấp nhận thêm được nữa.”

“Chồng cũ của chị là một tên khốn à?”

Lily liếc nhìn Sadie qua gương. “Hắn là một gã con hoang thối nát.”

Điều ấy tệ hơn đáng kể so với một tên khốn.

Sau khoảng một tiếng nhuộm tóc nữa, Lily đội một cái mũ trong suốt lên đầu Sadie và đẩy cô ngồi xuống máy sấy tóc. Sadie kiểm tra điện thoại xem có tin nhắn hay email không, nhưng chẳng có gì ngoài tin rác. Hồi trước cô thường nhận được tầm năm mươi tin nhắn công việc lẫn với tin nhắn từ một số bạn bè trong cả ngày. Có vẻ như cô đã biến mất hoàn toàn. Không còn tồn tại trên hành tinh này.

Khi làm xong, tóc cô trông rất đẹp. Hệt như bất kỳ tiệm làm đẹp nào mà cô từng tới ở Denver, Phoenix hay LA. Nhưng Sadie đang ở Texas, và trong khi Lily cố gắng chỉ cắt tỉa nhẹ nhàng mái tóc thẳng, dài ngang vai của Sadie, cô ấy hơi quá tay trong quá trình sấy tóc và Sadie có một mái tóc hơi phồng.

Ý nghĩ về nhà với mái tóc tuyệt đẹp đáng buồn đến mức cô ghé qua tiệm Deeann's Duds để xem vài bộ váy mùa hè cô đã nhìn thấy trong tủ kính bày hàng. Một chiếc chuông trên cửa rung lên khi cô bước vào trong, và cô ngay lập tức bị ấn tượng với sắc hồng, vàng và da bò.

“Nhìn cậu kìa!” Deeann đi vòng qua kệ và ôm lấy Sadie. “Dễ thương như tai rận vậy.”

Sadie chưa bao giờ hiểu được lời nói đó. Vì rận lẫn tai đều chẳng dễ thương gì. “Cảm ơn cậu. Tớ vừa mới chấm lại chân tóc ở Lily Belli Salon & Spa.”

“Lily Darlington hôm đã làm mái tóc này sao?”

Cô lùi lại và nhìn vào đôi mắt nâu của Deeann. “Lily bị hôm sao?” Sadie không nghĩ vậy.

“À.” Deeann vẫy tay. “Không. Mọi người quen gọi cô ấy thế thôi. Đặc biệt là khi cô ấy còn trong quá trình ly dị tên Ronnie Darlington lãng nhãng. Cô ấy lớn hơn tớ vài tuổi, nhưng tớ luôn nghĩ cô ấy rất dễ mến.”

“Cậu lúc nào cũng là cô gái tử tế nhất ở trường dạy xã giao. Và xinh đẹp nữa.”

“Cậu mới tốt bụng làm sao.”

Cha cô không nghĩ vậy. “Cho tớ xem món gì dễ thương đi. Đa phần quần áo của tớ nằm trong tủ đồ ở Phoenix, và tớ đang dần phát ngán việc mặc mãi một cái váy với đồ chạy bộ rồi đây.”

Deeann vỗ tay. “Cậu mặc cỡ bốn hả?”

Cô là ai mà tranh cãi chứ? “Chắc chắn rồi.” Cửa hàng hẹp thôi, với nhiều dây và giá quần áo chất đầy tất cả mọi thứ từ váy ngắn, quần soóc, áo phông, cho tới váy mùa hè và váy dạ hội. Có vài món dễ thương, nhưng đa số đồ ở Deeann's Duds không hợp phong cách của Sadie. Quá nhiều “đồ trang trí”. Tức là đính hạt, vòng bạc và đăng ten.

“Tớ thích đồ trang sức của cậu.” Cô thích thật.

“Nó giúp trả hóa đơn.” Deeann nhìn chiếc đồng hồ đeo tay cô ấy đã làm từ một cái thìa. “Sắp có vài cô gái đến đây để xem váy dạ hội. Tớ hy vọng họ tìm được món gì đó và không đi tới Amarillo.” Cô ấy lắc đầu, và mái tóc đỏ dài của cô đung đưa trên lưng. “Chồng cũ tớ không trả tiền nuôi con một năm rồi, và tớ cần tiền.”

Sadie đặt ba cái áo phông, hai chiếc quần soóc và năm đôi khuyên tai lên kệ. “Bộ váy dạ hội tốt nghiệp trung học của tớ là hàng Jessica McClintock. Màu xanh dương với đá thạch anh đính trên thân.” Cô thở dài. “Tớ trông

tuyệt đẹp. Quá tệ là bạn hẹn của tớ, Rowdy Dell, bị một chai rượu tequila bay qua đập vào đầu và chảy máu lên khắp người tớ.”

“Chúa ơi. Anh ta có phải khâu không?” Deeann tính tiền đóng quần áo.

“Có. Vài mũi.” Cô cười khẽ. “Tớ đoán mình thật khủng khiếp khi lo lắng nhiều về bộ váy hơn là đầu anh ta.”

Deeann cắn môi để khỏi mỉm cười. “Không hề, bạn thân mến ạ. Một cái đầu bị thương rồi sẽ lành. Cậu không thể sửa một cái váy Jessica McClintock dính thạch anh. Rowdy có xin lỗi vì làm hỏng váy cậu không?”

“Rõ ràng anh ta đã không được nuôi dạy tử tế.” Sadie cười khẽ. “Đó là một đêm dạ hội khủng khiếp.”

“Cá là nó không tệ bằng của tớ.” Deeann đưa cô túi đồ. “Tớ bị dính bầu vào tối hôm dạ hội và khiến mọi việc tệ hơn bằng cách kết hôn ba tháng sau đó. Giờ thì tớ quán xuyên cửa hàng này, bán đồ trang sức và làm thêm bên bên bất động sản chỉ để nuôi con trai và tớ. Tất cả chỉ vì tớ đã bò vào sau xe tải của Ricky Gunderson.”

Deeann rõ ràng là một người chăm chỉ làm lụng. Sadie thích điều đó ở cô ấy. “Tớ có thể giúp gì không?” Cô không được cấp giấy bán bất động sản ở Texas, nhưng chắc chắn cô có thể dẫn người ta đi xem nhà cùng Deeann. Chỉ cho cô ấy chút bí quyết để đóng một hợp đồng. Cô thường xuyên là đại lý có doanh số cao nhất trong các đại lý môi giới ở Phoenix.

“Cậu có thể bán váy dạ hội cùng tớ.”

“Gì cơ?” Cô đang nghĩ đến bất động sản. Dẫn người ta đi xem nhà và mô tả ngôi nhà một cách hoa mỹ.

“Dễ ý mà. Các cô gái đó sẽ muốn thử mọi bộ váy trong cửa hàng. Tớ tin chắc là mình cần giúp một tay.”

Đã lâu lắm rồi cô không mua váy dạ hội hay ở gần lũ nhóc vị thành niên. Máy cô nàng hai mươi mấy ở đám cưới em họ cô cũng đã đủ khó chịu rồi. “Tớ không biết...”

“Chẳng mất nhiều hơn vài tiếng đâu mà.”

“Tiếng á?”

***

Vince nhắc chiếc búa tạ lên quá đầu và đập xuống mặt kệ. Tiếng gõ bong và tiếng đinh vắn vang lên ồn ã, và cảm giác được dồn toàn bộ sức lực của mình vào thứ gì đó thật là tuyệt. Phương châm của anh lúc nào cũng là, “Thỉnh thoảng giết một con ruồi bằng một cái búa tạ là hoàn toàn thích đáng.” Người đàn ông nói ra câu đó là một lính thủy, thiếu tá Holdridge. Vince yêu thích lính thủy đánh bộ. Yêu cái tính gan dạ bền bỉ của lực lượng ấy.

Tất nhiên, các thành viên SEAL được huấn luyện hơi khác. Được huấn luyện rằng giết kẻ thù thì dễ thôi, nhưng moi móc thông tin từ xác chết khó khăn hơn nhiều. Vince hiểu điều đó và đi trên lằn ranh giữa việc biết rằng đôi khi bắt sống kẻ địch là điều cần thiết cho nhiệm vụ và tình yêu dành cho một vụ nổ lớn. Và thỉnh thoảng chẳng có gì sánh được với một chiếc búa tạ để truyền thông điệp và quan điểm của mình.

Một giọt mồ hôi lăn xuống thái dương và anh dùng vai áo phông lau đi. Anh đập một cái chạn trên đầu và gỡ nó khỏi tường. Đêm qua anh lại mơ thấy Wilson. Lần này giấc mơ bắt đầu trước khi trận đấu súng cướp đi tính mạng bạn anh. Anh mơ thấy mình quay lại ngọn núi gồ ghề và những hang động đá vôi đó. Thấy anh và Wilson đứng cạnh một kho máy phóng RPG^[1], kho AK-47, lựu đạn do Nga chế tạo, tên lửa Stinger và thứ mà một người nào đó đã quả quyết là bản kinh Coran của chính Osama bin Laden. Vince luôn nghi ngờ điều đó, nhưng nó tạo ra một câu chuyện hay.

[1] Rocket-propelled grenade: loại súng phản lực chống tăng nhỏ dùng cá nhân, thường bắn tên lửa không điều khiển.

Kế hoạch đánh trận yêu cầu bốn lính SEAL đổ bộ và đi bộ bảy dặm tới các hang động. Lực lượng lính thủy đánh bộ yểm trợ hai bên sườn họ, canh chừng các tay bắn tia phe địch ẩn mình trong các khe núi. Vụ tấn công mất

nhieu thời gian hơn thường lệ bởi địa hình gồ ghề và hơi nóng. Họ đã dừng lại giữa đường để cởi bỏ chiếc áo khoác mặc khi đi máy bay, nhưng như thể là vẫn còn nước, MRE^[2], H-gear^[3], đủ các loại vũ khí, áo và mũ chống đạn.

[2] Meal, Realdy-to-Eat: loại lương khô của quân đội Mỹ.

[3] Một loại áo có nhiều ngăn.

Điều đầu tiên họ chú ý đến khi đến gần mục tiêu là số bom mà máy bay thả xuống lúc trước để tiêu diệt bớt kẻ địch đã chệch các mục tiêu khoảng tám mươi phần trăm. Trung đội đi lên lối vào và tiến vào các hang động như thể bước vào một ngôi nhà hay một con tàu. Ánh đèn trên vũ khí của họ mờ đi trong các hang động sâu hun hút.

“Những bí mật nhỏ ở mọi góc quanh,” Wilson nói khi họ vòng quanh một miệng hang. Trước khi có người hỏi, cậu ta nói thêm, “Willy Wonka. Bản nguyên gốc. Không phải bản làm lại tồi tệ của Johnny Depp.”

“Chó chết thật. Cả một ổ kẹo Gobstoppers.” Vince chiếu ánh đèn từ vũ khí của anh lên các hộp tên lửa Stinger. “Trông như thể có người đang lên kế hoạch gây chiến với chúng ta đây.”

Wilson bật cười. Tiếng cười *ha ha ha* trầm ngắt quãng luôn khiến Vince nở nụ cười. Tiếng cười anh luôn nhớ tới khi anh nghĩ đến bạn mình.

Vince đặt búa tạ xuống chiếc bàn cũ của bà Luraleen, một thứ mà anh quyết định giữ lại để làm kỷ niệm, và gom các rảnh gỗ vụn cùng mặt kệ. Cứ nhớ đến Wilson là anh luôn mỉm cười. Mơ về cậu ta khiến anh run rẩy như một đứa bé và bị vây hãm không lối thoát.

Anh ra khỏi văn phòng và đi qua cánh cửa sau mà lúc trước anh đã để mở bằng một viên gạch chặn cửa. Anh đi vài bước tới chỗ thùng rác và vứt các mảnh vụn vào trong. Anh đoán chừng phải mất một hai tuần để phá xong và thêm ba đến bốn tuần nữa để cải tạo lại.

Ánh tà dương dần tắt trên bầu trời Texas không một gợn mây khi một chiếc Volkswagen đỗ đỗ lại phía sau cửa hàng. Mồ hôi nhỏ giọt dọc thái

dương anh và anh nâng cánh tay lên, dùng vai lau đi. Becca tắt máy chiếc Bọ^[4] và vẫy tay với Vince qua kính chắn gió.

[4] Một tên gọi của dòng xe Volkswagen Beetle.

“Chúa nhân từ xin hãy cứu con.” Vì một lý do không thể cắt nghĩa nào đó, trên đường về nhà cô ta vẫn ghé qua đây vài lần một tuần. Anh chưa bao giờ làm bất kỳ điều gì để khuyến khích “tình bạn” đó.

“Chào Vince,” cô ta gọi to khi đi đến chỗ anh.

“Chào, Becca.” Anh quay người về phía tòa nhà rồi dừng chân và ngoái lại nhìn. “Cô đã cắt tóc à.”

“Một cô gái ở trường dạy nghề đã cắt đấy.”

Anh chỉ sang bên trái. “Một bên trông dài hơn.”

“Kiểu nó thế mà.” Cô ta cào tay qua tóc. “Anh thích không?”

Anh cho rằng mình có thể nói dối, nhưng làm thế chỉ khuyến khích cô ta bám dính hơn. “Không.”

Thay vì trở nên thất vọng và bỏ đi, cô ta mỉm cười. “Đó là điều tôi thích ở anh, Vince. Anh không tô vẽ mọi thứ.”

Có lý do đấy. Việc tô vẽ khuyến khích những mối quan hệ anh không muốn. “Cô không tức mái tóc đó hả?” Những phụ nữ anh quen biết hẳn sẽ phát khùng lên.

“Không. Mai tôi sẽ sửa lại. Anh có cần cắt tóc không? Tay nghề dùng tông đơ của tôi đang ngày càng khá lên đấy.”

Ngày càng khá lên? “Không đâu. Tôi không muốn tóc mình bên dài bên ngắn.”

Một lần nữa cô ta lại cười. “Tôi sẽ dùng lược số hai cho anh vì trông anh có vẻ thích cắt tóc thật ngắn.”

Anh nghĩ đến Sadie, và đây không phải là lần đầu tiên kể từ khi anh rời nhà cô. Từ lúc ấy, ngày nào anh cũng nghĩ về cô vài lần. Nếu có việc gì đó diễn ra ngoài công việc phá nhà không cần động não, có thể anh sẽ thấy lo lắng về mức độ mình nhớ đến cô.

“Tôi cần lời khuyên của anh về một việc.”

“Tôi ư? Vì sao?” Anh đã từng cho em gái mình lời khuyên nhưng cô chẳng bao giờ nghe theo. Becca thậm chí còn không có quan hệ huyết thống, vậy thì có gì anh lại nên chịu đựng?

Cô ta đặt tay lên cánh tay anh. “Bởi vì tôi quan tâm đến anh, và tôi nghĩ anh cũng quan tâm đến tôi. Tôi tin anh.”

Ôi không. Một cảm giác tồi tệ làm gáy anh đau nhói. Đây là một trong những lần cần đến sự tế nhị và sự rút lui chuẩn xác. “Becca, tôi đã ba mươi sáu rồi.” Quá già với cô nhóc.

“Ồ, tôi cứ tưởng anh già hơn.”

Già hơn? Gì cơ? Trông anh đâu có già.

“Và nếu cha tôi vẫn còn sống, tôi nghĩ ông sẽ lắng nghe tôi như anh đang làm vậy. Tôi nghĩ ông sẽ cho tôi những lời khuyên khôn ngoan như anh thôi.”

“Cô xem tôi như... *cha cô* sao?” Cái quái gì thế này?

Cô ta nhìn anh và mở to mắt. “Không. Không, Vince. Giống một người anh trai hơn. Phải rồi, một ông anh trai.”

Chắc rồi. Lần duy nhất anh cảm thấy mình có tuổi là khi cái lạnh ngấm vào xương và làm tay anh bị chuột rút. Từng có thời cái lạnh chẳng khiến anh bận tâm mấy, nhưng chắc chắn là anh không *già*.

Sau xe Bọ của Becca, chiếc Saab của Sadie dừng bánh, và anh quên tiết về việc làm cha của Becca. Đèn pha trên xe tắt đi và cửa xe mở ra. Ánh mặt

trời màu vàng cam chiếu những tia sáng vàng lấp lánh trên kính râm và tóc cô. Toàn thân cô vàng rực, lấp lánh và tuyệt đẹp.

“Em ghé qua đồ chút xăng. Có chuyện gì vậy?” cô hỏi.

“Anh đóng cửa một thời gian.”

Cô đóng cửa xe lại và đi về phía anh, dáng đi uyển chuyển mà cô đã học được ở trường dạy xã giao làm các bước chân nhún nhảy và ngực cô nhấp nhô. Một nụ cười kéo nhếch hai khóe miệng. Khuôn miệng cô đã đặt trên người anh vài đêm trước. Một khuôn miệng ẩm ướt, nóng hổi mà anh không ngại để cô đặt lên thêm lần nữa. Cô mặc chiếc váy trắng anh từng thấy trước đó. Anh sẽ không ngại cởi cái váy đó ra đâu.

“Chào Becca.”

“Chào Sadie Jo.”

Hai người họ ôm nhau đúng như dân Texas thứ thiệt. “Tóc chị trông đẹp quá,” Becca nói khi lùi lại.

“Cảm ơn. Hôm nay chị vừa chấm lại chân tóc.” Sadie đưa mắt khắp tóc Becca. “Tóc em rất... đáng yêu.” Cô liếc nhìn Vince. “Vừa dài vừa ngắn. Rất khéo léo.”

“Cảm ơn. Em đang học trường thẩm mỹ và bọn em tập luyện trên người nhau. Khi nào em khá lên, chị nên để em nhuộm tóc cho chị.”

Vì Sadie sẽ không ở đây khi điều đó xảy ra nên cô nói, “Tuyệt vời.”

Becca bỏ chìa khóa ra khỏi túi áo và nhìn Vince. “Mai tôi sẽ ghé qua chào.”

“Tuyệt vời.”

Sadie quay lại nhìn Becca chui vào chiếc Volkswagen và lái đi. “Cô ấy có hay ghé qua để chào không?”

“Vài lần một tuần trên đường cô ấy từ trường về nhà.”

“Chà, mái tóc đó đúng là thảm họa. Cô ngược nhìn Vince qua cặp kính râm. “Em nghĩ Becca thích anh.”

“Không phải đâu.”

“Phải đấy.”

“Không, thật đấy. Hãy tin anh.”

“Như chúng tôi hay nói kiểu Texas, ‘Cô ấy phải lòng anh.’”

Anh lắc đầu. “Cô ấy xem anh như là...” Anh ngập ngừng như thể không nói nốt được.

“Anh trai cô ấy?”

“Cha.”

“Nghiêm túc đấy chứ?” Trong vài giây sững sờ cô chỉ trở mắt nhìn anh, rồi tiếng cười của cô bắt đầu vang lên khe khẽ. “Đúng là đáng kích động.” Như để chứng minh, tiếng cười khẽ khàng mới rồi biến thành tràng cười dữ dội.

“Có gì vui đâu.” Anh đút hai tay vào túi quần. “Anh chỉ mới ba sáu. Chẳng đủ già để có một cô con gái hai một tuổi.”

Cô áp tay lên ngực và hít một hơi sâu. “Về mặt kỹ thuật thì điều đó khả thi đấy, ông già ạ,” cô cố nói hết câu trước khi phá ra cười lần nữa.

“Em sắp xong chưa?”

Cô lắc đầu.

Anh cau mày để khỏi cười và nhìn cô bằng ánh mắt giận dữ. Ánh mắt từng khơi dậy sự sợ hãi trong con tim và trí óc của những chiến binh Hồi giáo dẻo dai. Làm vậy cũng vô ích nên anh hôn cô để cô không cười nữa. Ép đôi môi đang cười của anh vào để tắt tiếng cười của cô.

“Vào trong uống bia với anh nhé,” anh nói bên miệng cô.

“Anh đang chán à?”

“Bây giờ thì không.”

Chương 12

Sadie đẩy kính râm lên đỉnh đầu, đi cách sau Vince vài bước khi anh xuôi theo hành lang qua một văn phòng sáng đèn và đi về hướng mặt tiền cửa hàng Gas & Go. Tầm mắt cô trượt từ bờ vai rộng trong chiếc áo phông nâu xuống bờ lưng tới cặp quần kaki trẻ. Trông anh hơi đẫm mồ hôi. Nóng bỏng, đầy mồ hôi, và thật đáng thèm muốn.

“Cái áo phông và quần tron đó có phải là một loại đồng phục không?”

“Không. Chỉ là để giữ sạch trong một cơn bão cát.”

Cô cho là điều đó cũng hợp lý nếu người đàn ông ấy sống ở một sa mạc hay xảy ra bão cát. “Anh đóng cửa bao lâu?” cô hỏi khi họ đi vào cửa hàng. Ánh đèn đã tắt, cả không gian chìm trong bóng tối và tiếng rì rì đều đặn phát ra từ tủ lạnh. Các dãy đựng hàng hóa để hỏng gần như trống không nhưng tủ lạnh vẫn trữ đầy đồ.

“Trừ phi anh gặp phải chuyện gì đó ngoài dự tính, không thì mất khoảng hai tháng. Anh sẽ sơn, lát lại gạch và cho thêm vài kệ hàng mới ở ngoài này.” Anh mở cửa chiếc tủ lạnh lớn. “Rất nhiều thiết bị vẫn còn khá mới.” Anh cầm lấy hai chai Coronas. “Trừ cái máy nướng xúc xích. Nó phải ra đi. Dì Luraleen gọi nó là ‘đồ cổ’.” Anh đóng cửa tủ lại và mở hai nắp chai. “Anh gọi nó là một vụ kiện chỉ chờ ra tòa.”

“Cửa hàng tiện lợi này rõ ràng là cần cải tạo. Nó gần như y xì đúc trong hai mươi năm qua. “Ai đảm nhận việc sửa chữa thế?” Cô cầm lấy chai bia khi anh đưa nó về phía cô. “Em không biết phải bảo anh thuê ai, nhưng em có thể gợi ý cho anh ai làm việc theo giờ Miller^[1].”

[1] Tên một loại bia của Mỹ, ý muốn chỉ giờ mọi người dừng làm việc để đi uống bia.

“Em đang nhìn gã sẽ đảm nhận việc sửa chữa đấy.”

“Anh à?”

“Ừ, anh. Anh sẽ thuê vài người xuống đây giúp lát gạch.”

Cô đứng đủ gần để ngửi được mùi hương của anh. Anh có mùi đàn ông, sạch sẽ và mùi mồ hôi. Ánh sáng mờ mờ trong cửa hàng làm sẫm màu chòm râu năm giờ của anh thành màu chín giờ ba mươi là ít.

Ở đại học cô từng học một khóa làm tranh ghép mảnh. “Anh giỏi lát gạch không?”

Anh cười toe toét, hàm răng trắng lấp lánh trong không gian tranh tối tranh sáng, và đưa chai bia lên môi. “Bên cạnh những việc khác?”

Có lẽ họ không nên nói về những thứ khác mà anh giỏi đặt nằm xuống. “Dạo này bà Luraleen làm gì?”

Anh uống một ngụm bia và nuốt xuống. “Bây giờ thì dì ấy đang ở Vegas tiêu số tiền mà anh trả cho dì ấy để mua nơi này.” Anh hạ chai bia xuống. “Tiêu từng đồng nickel và uống từng hớp whiskey rẻ tiền một.”

“Không phải là một tay cò bạc à?”

“Chiếc ghế sofa bằng nhung trong nhà dì ấy là từ những năm bảy mươi và mọi bản nhạc của dì đều nằm trong băng cát-xét.”

Sadie bật cười. “Conway Twitty và Loretta Lynn sao?”

“Ừ.” Anh nắm lấy tay cô, tay anh ấm áp, rắn chắc và chai sần. “Bây giờ anh đang trông nhà hộ dì ấy, nhưng anh sẽ cần một chỗ để sống khi dì ấy quay về. Nếu còn phải nghe một bài hát về sự phản bội nào nữa trong khi dì ấy cùng ông Alvin làm chuyện ấy trong phòng ngủ, anh sẽ tự đâm vào đầu mình.” Anh kéo cô đi theo sau trên hành lang và bước vào văn phòng. Đinh và vụn gỗ nằm rải rác trên sàn và lớp sơn trên tường mang những sắc độ khác nhau ở chỗ từng có một cái tủ đóng trên tường. Một mặt kệ màu ô-liu, một cái bồn rửa sứ mẻ cũ kỹ và một cái tủ khác vẫn đang choán cả phòng.

Một cặp kính bảo hộ trong suốt nằm trên một chiếc bàn gỗ cũ kỹ, một cái búa tạ tựa vào chân bàn.

“Ông Alvin Bandy sao?” Cô dừng lại ở giữa phòng và tay cô rời tay anh. “Em biết ông ta. Dáng người thấp với bộ ria và đôi tai lớn?”

“Chính ông ta đấy.”

“Ôi Chúa ơi. Ông ấy từng làm việc ở JH một thời gian khi em lớn lên.” Cô uống một ngụm bia và nuốt xuống, “Ông ấy không già lắm. Chắc chỉ hơn bốn mươi và bà Luraleen thì bao nhiêu nhỉ?”

“Anh nghĩ bà ấy sáu tám rồi.”

Thế mà Lily Darlington lo rằng *chị ấy* là máy bay bà già. “Trời đất ơi. Em biết phụ nữ có thể thấy tuyệt vọng.” Cô lắc đầu và nghĩ đến Sarah Louise Baynard-Conseco. “Nhưng em không biết đàn ông cũng thật sự thấy tuyệt vọng. Trời, việc đó thật kinh khủng.” Cô khựng lại. “À. Em xin lỗi. Bà Luraleen là dì anh.”

Anh nhướn một hàng chân mày đen lên trán. “Ông ấy không phải bạn trai duy nhất của bà.”

Sadie há hốc miệng.

“Ông ấy chỉ là người trẻ nhất. Dì anh có vài người cơ.”

Chúa ạ. “Vài người?” Cô ngồi lên mép bàn. “Em không có lấy một anh bạn trai nào trong một năm nay rồi, thế mà bà Luraleen có đến *vài người* sao. Có vấn đề gì vậy?”

Anh nhún một bên vai rộng. “Có lẽ em có tiêu chuẩn.”

Cô cười khẽ. “Anh chắc sẽ không nói thế nếu anh gặp bạn trai gần đây nhất của em.”

“Một kẻ thảm hại?”

“Một kẻ nhạt nhẽo.” Cô nhún vai. “Thế anh có giống dì Luraleen của mình không? Vài phụ nữ liên tục?”

“Không. Anh không có ai cả.”

Cô tin anh. Buổi tối ngày Thành lập Thị trấn anh đã bảo cô rằng anh không giới quan hệ tình cảm. “Anh từng có một cô bạn gái nghiêm túc nào chưa? Từng đính hôn chưa?”

“Chưa.” Anh uống một ngụm bia.

Chủ đề khép lại. Cô cho là mình có thể hỏi lý do, nhưng trông anh có vẻ không có tâm trạng muốn trả lời. “Bà Luraleen là họ hàng bên nội hay bên ngoại của anh?” thay vì thế cô hỏi vậy.

“Bên ngoại, nhưng bà và mẹ anh không giống nhau chút nào.” Anh tựa hông vào chiếc kệ còn sót lại. “Mẹ anh rất sùng đạo. Đặc biệt là sau khi cha anh bỏ đi.”

Ít nhất thì cha cô cũng không ruồng rẫy cô. “Cha anh bỏ đi khi nào?”

“Năm anh mười tuổi.” Anh uống một ngụm rồi hạ chai bia xuống cạnh người. “Em gái anh năm tuổi.”

“Anh vẫn còn liên lạc với cha anh chứ?”

Anh gõ chai bia vào đùi như thể sẽ không trả lời. Tầm mắt anh di khắp mặt cô trước khi lên tiếng, “Vài tháng trước anh đã trò chuyện với ông. Tự dưng ông liên lạc với anh và đột ngột muốn gặp anh sau hai mươi sáu năm.”

“Anh có gặp ông không?”

Anh gật đầu. “Ông đang sống ở bắc California. Anh đoán bà vợ mới nhất đã bỏ ông và mang theo bầy con, nên đột nhiên ông nhớ ra rằng mình còn một thằng con trai nữa.” Anh chỉ chai bia vào người mình. “Anh.”

So với đêm hôm trước, bỗng anh có vẻ thích chuyện trò.

“Anh đã gặp ông và nghe ông kể về bản thân cũng như các rắc rối. Vào lúc ấy, anh hoàn toàn đắm mình trong suy nghĩ về việc tha thứ, nhưng sau khoảng một tiếng đồng hồ thì anh đã nghe đủ và bỏ đi.”

“Chỉ một tiếng thôi sao?” Quãng thời gian đó dường như không phải nhiều nhận gì sau chừng ấy năm xa cách.

“Nếu ông hỏi thăm về em gái hoặc cháu trai anh thì anh hẳn đã cho ông thêm thời gian.” Cầm anh nghiền chặt và đôi mắt màu lục nhạt nheo lại, và Sadie thoáng thấy hình ảnh người chiến binh trong Vince Haven. Anh chàng SEAL của Hải quân với một khẩu súng máy trên ngực và một khẩu tên lửa trên vai. “Loại người tồi tệ nào lại không hỏi thăm về con gái và cháu trai mình chứ?” Anh nâng chai bia lên. “Quý tha ma bắt ông ta đi.”

Vậy mà cô nghĩ mình có nhiều rắc rối cơ đấy.

Anh hạ chai bia xuống và bọt bia trào lên cổ chai. “Một anh bạn cũ từng bảo anh rằng thỉnh thoảng con người ta cần đến sự tha thứ để họ có thể tiếp tục sống và tha thứ cho chính bản thân họ. Nếu ông ta hỏi thăm về Conner, không chừng anh đã cho ông ta một cơ hội. Khi ấy anh đã tử tế hơn so với hồi trước.”

Cô cắn má trong để khỏi mỉm cười.

“Gi?”

“Không có gì. Conner là cháu trai anh à?”

“Ừ. Nó vừa lên sáu. Rất hài hước và thông minh, và nó từng gửi cho anh một bức tranh nó vẽ anh cùng chiếc xe tải. Nó rất thích vẽ tranh.”

Và Vince nhớ cậu bé. Anh không phải nói ra điều đó. Nỗi nhớ hiện lên qua vẻ buồn bã trong ánh mắt và giọng nói của anh. “Em gái anh có biết việc cha anh liên lạc với anh không?”

Anh lắc đầu. “Anh sẽ không bao giờ kể cho con bé.” Anh cười không chút vui vẻ. “Và điều đáng mỉa mai là nếu cha anh mà biết con bé sắp cưới ai, ông cũng sẽ đột ngột nhớ ra mình có một cô con gái đấy.”

“Cô ấy sắp cưới ai vậy?” Hoàng tử William bị chiếm rồi nhưng Harry vẫn còn độc thân.

“Con bé sắp cưới thằng chồng cũ khôn kiếp của nó, Sam Leclair.”

Cái tên đó nghe có chút quen thuộc.

“Hắn ta là một cầu thủ khúc côn cầu của đội Seattle.”

Sadie gõ miệng chai bia vào cằm. “Um.” Cô từng tới rất nhiều trận đấu của đội Coyotes và là fan của Ed Jovanovski. “To con? Kể cả với một cầu thủ khúc côn cầu. Thích gây chiến? Rất hay ở trong khu chịu phạt? Tóc vàng? Nóng bỏng?”

“Nghe giống hẳn đấy. Trừ phần nóng bỏng ra.”

“Em đã xem anh ta chơi với đội Coyotes ở Phoenix vài tháng trước.” Cô đặt chai bia xuống cạnh người trên bàn và, bởi vì đôi mắt xanh của Vince lại nheo lại và cô thấy anh thậm chí còn đẹp trai hơn khi tức tối, cô nói thêm, “Anh ta nóng bỏng *kinh hồn*. Hay như cách bọn em nói ở Texas, ‘nóng bỏng hơn cả mông dê trên miếng ốt.’”

“Chúa ơi.”

“Và thế là hết sức nóng bỏng luôn.” Cô trữu khóe miệng xuống giả vờ nhăn nhó. “Đừng thấy khó chịu nhé.”

Anh cau có khi nâng chai bia lên, nhưng cô thấy anh không thật sự tức giận. Cô khá chắc chắn rằng cái tôi của anh đủ sức nhận cú đả kích đó.

“Đừng lo.” Cô lắc đầu và cười khẽ. “Anh cũng rất nóng bỏng... đối với một người đủ già để làm cha Becca.”

Anh hạ chai bia xuống mà không uống ngụm nào. “Em sẽ lại cười nắc nẻ vì chuyện đó hả?”

“Có thể. Đó là một chuyện khiến người ta buồn cười mãi không thôi mà.” Cô đứng dậy và với tay lấy cán búa.

“Em định làm gì với nó?”

“Lo sao?” Cô thử nhấc nó bằng một tay. Nó chẳng xê dịch gì.

“Khiếp sợ.”

“Cái thứ này nặng bao nhiêu cân vậy?”

“Chín cân.” Anh đi về phía cô và đặt chai bia của mình cạnh chai bia của cô.

Cô dùng cả hai tay và nâng nó lên cách mặt đất được khoảng ba phân. “Em có thể trút vô số bức bối và gây ra rất nhiều thiệt hại với món này.”

Dùng một tay, anh dễ dàng đoạt nó khỏi tay cô và ném nó ra sau lưng. Nó đập xuống sàn thành một tiếng thịch nặng nề. “Anh biết một cách tốt hơn để em trút bức bối đấy.” Lòng bàn tay anh trượt lên eo cô và anh kéo hông cô áp vào hông mình.

Cô ngược nhìn lên mặt anh, nhìn đôi mắt đang nhìn thẳng vào mắt cô. “Anh đang nghĩ gì vậy?” cô hỏi, dù đã cảm thấy chính xác thứ gì đang tồn tại trong đầu người đàn ông này tại xương chậu mình.

“Gây ra thiệt hại.” Anh đưa mặt xuống và ép trán vào trán cô. “Rất nhiều thiệt hại.”

Hơi nóng sười ấm đậy dạ dày cô và lan xuống hai đùi. Cô muốn ép người mình vào cơ thể anh. Da thịt áp da thịt. Đó là lý do cô ngừng xe ở cửa hàng Gas & Go. Đáng ra cô có thể đổ xăng ở Amarillo hoặc cửa hàng Chevron bên kia thị trấn. Cô kéo áo phông của anh và lôi vạt áo ra khỏi cặp quần jeans. “Em đã có vài ngày khó khăn.” Cô trượt tay vào bên dưới và chạm vào da thịt ấm áp, ướt sũng trên phần bụng rắn chắc. “Em không muốn làm đau anh, Vince.”

“Cứ làm hết mức có thể đi,” anh nói bên môi cô, một tiếng thì thầm, và cô hít hơi thở của anh vào. Hít vào thứ khát khao cũng nóng rực và dữ dội như của chính cô. Nụ hôn của họ dịu dàng một cách đáng ngạc nhiên và có hơi ngọt ngào, trong khi ở giữa hai đùi cô, vật cương cứng nhô lên của anh

đang ép vào. Dục vọng đọng lại, bùng cháy và cô tách môi ra dưới môi anh. Cô hôn anh, cả miệng và đôi khát. Thèm khát muốn có thêm những gì anh đã trao cho mình vài tối trước. Thèm khát muốn có anh lấp đầy nếu không phải trái tim thì cũng là cơ thể cô.

Cô muốn chạm vào anh và để anh chạm vào cô. Cô muốn anh lấp kín những vùng đất cô đơn, nhưng kể cả khi anh chạm vào như mong muốn, cô cũng biết dừng nên đòi hỏi anh quá nhiều. Anh đã nói rõ rằng tất cả những gì anh muốn là chuyện chăn gối. Không bữa tối. Không xem phim. Không trò chuyện. Và vào lúc này, đó cũng là tất cả những gì cô muốn.

Anh cởi sạch đồ cô và thả cô xuống bàn. Anh bước vào giữa hai chân cô, tay cùng miệng anh đi xuống ngực. Cô ưỡn người lên và chống tay xuống mặt bàn sau lưng. Chiếc lưỡi ẩm áp, trơn trượt của anh khiến cô loạn trí, và khi mà cuối cùng khuôn miệng nóng rực kia âu yếm trên ngực cô, cô rên lên và ngả đầu mình ra sau.

Cô không yêu anh, nhưng cô yêu những gì anh làm với mình. Cô yêu cái cách anh vuốt ve và hôn, và đến lúc anh vào trong, cô yêu việc đó nhất. Cô chống chân lên bàn và anh nhìn xuống cô, ham muốn làm đôi mắt xanh lục nhạt nheo lại và môi anh hé ra. Tay anh nắm lấy đầu gối cô và ngón tay anh cắm vào da thịt cô. Anh di chuyển, đi vào thật sâu và vuốt ve tất cả những điểm mẫn cảm. Lồng ngực vạm vỡ của anh nở ra khi anh hít không khí vào cặp phổi mạnh mẽ.

Một cơn cực khoái ẩm áp, râm ran khởi nguồn từ các ngón chân và lan ra khắp cơ thể cô. Nó làm cô phấn khích từ trên xuống dưới và từ trong ra ngoài, và khi đã ban phát xong điều kỳ diệu của mình, nó để lại một nụ cười trên khuôn mặt cô.

“Hooyah.”

Qua cánh cửa sổ để mở, một cơn gió đêm mát lạnh khẽ lay tấm rèm đang ten trong phòng ngủ Sadie. Một ngọn đèn ngủ tỏa ra quầng sáng ẩm áp, dịu

địu khắp giường và trên bờ vai mềm mại, bên má mịn màng của Sadie. Vince trượt tay lên phần bụng trần và kéo cô áp vào ngực mình.

“Em ngủ à?” anh hỏi khi ngón tay cái của anh xò ra trên bụng cô.

“Không.” Cô lắc đầu và ngáp. “Dù vậy có hơi rã rời^[2]. Trời ơi, em vừa nói ‘rã rời’ à?”

[2] Nữ chính dùng “tuckered out”. Một cụm từ hay được dùng ở Texas.

Anh mỉm cười và hôn cổ cô. Anh không mệt chút nào. Sau khi họ rời Gas & Go, anh đã mua một hộp pizza từ quán Lovett Pizza & Pasta và gặp cô ở trang trại. Họ đã dùng bữa, làm tình trong bồn tắm, một việc không dễ dàng gì, nhưng họ đã xoay sở tốt. Sau đó, anh ngắm cô lau khô tóc và thoa kem lông vào chân cùng khuỷu tay. Kem có mùi chanh.

“Em đã cực kỳ vất vả để bán chỗ váy đó,” cô bảo anh khi cô ngồi trên một cái ghế trắng trong phòng tắm và thoa kem lông vào gót chân. Lúc ấy cô mặc một chiếc quần lót hồng và anh mặc quần dài ngồi trên thành bồn tắm. Anh không nghĩ trước kia mình đã bao giờ chỉ ngồi đó và nhìn một người phụ nữ bôi kem lông lên người. Anh thích cảnh đó. “Em nghĩ mình chưa từng cư xử lố bịch đến thế vì một cái váy. Em biết dạ hội rất quan trọng, nhưng xì.”

Anh vẫn không rõ lắm là bằng cách nào mà cô lại đến làm việc cho Deeann Gunderson. Có lẽ nếu cô im lặng trong khi đang bán khóa thân, chiếc quần lót hồng chẳng che đậy được gì nhiều, thì anh đã có thể tập trung vào chuyện cô đang kể.

“Mấy cô gái đó hành động như thể họ đang ở Vera Wang.” Cô ngược lên và bóp kem vào lòng bàn tay. Em đổ lỗi cho Rachel Zoe.”

“Ai cơ?” Anh ngược lên và cố chú tâm.

“Stylish cho các ngôi sao Rachel Zoe? Cô ta có cửa hàng riêng ở Bravo? Có những bộ cánh và những đôi giày thiết kế hào nhoáng? Mới có một cậu

con trai với chồng, Rodge? Có đoạn nào trong số này nghe quen thuộc không?”

Anh lắc đầu và gãi lồng ngực trần. Đó là những gì anh nhận được vì cố gắng chú ý đấy.

“Cô ấy giống như Martha Stewart trong lĩnh vực quần áo và phụ kiện. Cô ấy có phong cách cùng gu thẩm mỹ tuyệt vời và khiến tất cả bọn em thấy mình như lũ nhếch nhác thiếu năng.” Cô ngược nhìn anh và thở dài. “Đừng bảo em là anh chưa bao giờ nghe đến Martha Stewart đấy nhé.”

“Người phụ nữ ở trong nhà tù liên bang hả? Anh đã từng nghe đến tên bà ta.”

Cô trừng mắt nhìn anh từ bên kia phòng tắm. “Bà ấy nổi tiếng với những chiếc bánh lộng lẫy hơn.”

Tầm mắt anh lướt đến bầu ngực tuyệt đẹp của cô. Nhìn đôi nhũ hồng xinh xắn vừa vặn hoàn hảo trong miệng anh. Sadie có một thân hình rất đẹp. Cơ thể của một người phụ nữ, và cô không xấu hổ khi khóa thân đi lại chung quanh. Anh thích điều đó ở cô. Anh thích cô tự tin và cởi mở làm tình trên một chiếc bàn trong một văn phòng tồi tàn. Anh thích việc cô không đóng kịch. Và dù vô cùng giả nhân giả nghĩa đối với một người đàn ông đã từng quan hệ với khá nhiều phụ nữ mới gặp, anh thích việc cô không lang thang ở các quán bar và ngủ với những người đàn ông mới quen, ít nhất thì anh biết chẳng có ai hết.

Anh thích rất nhiều thứ ở cô. Dù cho mối quan hệ với cha mình khó chịu đến đâu đi nữa, cô vẫn ở lại thị trấn và thăm ông hàng ngày. Anh thích việc cô dễ cười. Thịnh thoảng là cười anh. Ngạc nhiên nhất là, anh thích việc cô lên tiếng để lấp đầy những khoảng lặng, thậm chí vào những lúc anh chẳng mấy chú ý. Giống như bây giờ, khi cô đang bóp kem vào lòng bàn tay và xoa nó lên làn da mềm mại ở đùi trong. Trời đất quỷ thần ơi. Cô có hương chanh. Anh thích chanh. Anh thích cả đùi trong nữa.

“Vince?”

“Ừ?” Anh quay mắt lại nhìn cô.

“Em vừa hỏi anh đấy.”

Anh đã được huấn luyện bởi lực lượng quân đội tinh nhuệ nhất thế giới. Anh có thể chú ý đến vài thứ cùng một lúc nếu muốn. “Gì cơ?”

Cô đảo mắt. “Anh có luôn hét ‘hooyah’ khi đạt cao trào không?”

Làm sao đang nói về bánh mà họ lại chuyển sang chuyện này vậy? “Anh hét ‘hooyah’ sao?”

“Chà, rên thì đúng hơn.”

Anh không biết điều đó. “Xấu hổ thật.”

“Chưa có ai nói cho anh nghe à?”

Anh lắc đầu và nhồm dậy. “Có lẽ anh chỉ hét hooyah vì em.” Anh băng qua sàn gạch đi về phía cô. “Em có luôn gào lên như một phụ nữ Ả Rập khi thỏa mãn không?”

Cô bật cười và ngược nhìn anh. “Xấu hổ thật. Trước anh chưa có một ai nhắc đến điều đó hết.”

Anh quỳ giữa hai đầu gối cô và rê tay lên cặp đùi trần mượt mà. Đầu ngón tay anh chạm vào cặp quần lót co dãn. “Có lẽ không ai khác có thứ cần có để làm được điều đó.”

Cô hít mạnh vào một hơi và nín thở. “Rõ ràng là anh làm em gào lên.”

“Hooyah.” Anh ve vuốt cô qua lớp vải cotton mỏng và thương thức ngực cô cho đến khi chúng săn lại, sau đó anh hạ miệng xuống và vùi mặt vào giữa chân cô. Anh đẩy chiếc quần con sang một bên và yêu cô cả ở nơi đó nữa.

“Vince.” Cô không hề gào hét. Không la hét cũng không rú lên. Chỉ có một tiếng rên gọi tên anh trong căn phòng yên tĩnh. Khi đi vào cơ thể chật khít của cô, anh đã ôm mặt cô trong tay và nhìn khoái lạc làm môi cô hé

mở. Anh cảm thấy khoái lạc tùm chặt nơi đó của mình, co lại, đập rộn ràng, và mát-xa đưa anh đến khoái lạc của chính mình.

Anh cắn nhẹ bờ vai trần của cô. “Anh sẽ đi và để em ngủ.”

Cô khẽ ngáp trong bóng tối. “Anh có thể ở lại nếu muốn.”

Anh chẳng bao giờ làm vậy. Rời đi lúc sáng sớm luôn phiền hà hơn rời đi vào buổi đêm.

“Anh có thể rời đi trước khi hai bà Parton đến đây hoặc ở lại và họ sẽ làm bữa sáng cho anh.”

“Như thế không bất tiện sao?”

Cô nhún vai. “Đến giờ xe của anh đã ở đây hai đêm rồi. Vậy nên em cho rằng tất cả mọi người ở trang trại đều đã biết về anh. Khi thật, có khi là tất cả mọi người ở hạt Potter đều biết rồi. Bên cạnh đó, em ba mươi ba rồi, Vince ạ. Em là người lớn.”

Dù việc ở lại không gây khó xử gì, tỉnh dậy khi la hét như con gái và chạy đâm đầu vào tường cũng sẽ rắc rối cho xem. Khi hơi thở êm ái, đều đặn làm ngực cô nhô lên hạ xuống, anh nhồm dậy khỏi giường và mặc đồ vào. Anh đóng và khóa cửa sổ lại, liếc nhìn cô lần cuối trước khi rời phòng và đi xuống cầu thang. Anh vặn tay nắm cửa trước và đóng cửa lại, bảo đảm rằng cô an toàn bên trong. Anh hẳn sẽ cảm thấy đỡ lo hơn nếu cô có hệ thống báo động và một khẩu .357 trong tủ đầu giường.

Hàng tỉ vì sao chi chít khắp bầu trời đêm Texas mênh mông khi anh đi về phía xe mình và khởi động nó, và khi lái xe trên con đường đất ra đến đường cao tốc, anh nghĩ đến cửa hàng Gas & Go cùng tất cả những việc mình cần hoàn tất trước khi sẵn sàng bắt đầu việc cải tạo thực sự. Nếu không phải vì Sadie, hẳn là tối nay anh đã dỡ xong đồ trong văn phòng và nửa quỳ trước. Nhưng khoảnh khắc cô bước chân ra khỏi ô-tô và ánh mặt trời rọi sáng tóc cô, anh đã biết là mình sẽ chẳng làm gì khác ngoài việc cời đồ.

Bài hát “White Wedding” của Billy Idol từ di động trong chỗ đựng cốc vang lên và anh mỉm cười. Bây giờ ở Texas là nửa đêm. Mười giờ tối ở Seattle. Anh ấn nút trả lời trên vô lăng. “Chào em.”

“Chào anh, Vinny.” Giọng em gái anh vang lên trong xe. Cô là người duy nhất trên hành tinh này gọi anh là Vinny. “Gọi điện vào lúc này có phải là quá muộn không?”

Hiển nhiên là không. “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì nhiều. Cuộc sống ở cửa hàng Gas & Go thế nào?”

“Đến giờ vẫn ổn.” Họ trò chuyện về kế hoạch kinh doanh của anh và thời điểm anh dự tính mở cửa trở lại. “Dì Luraleen vẫn đang ở Vegas,” anh nói. “Anh tự hỏi dì có được một người đóng giả Elvis làm lễ cưới cho không.”

“Vui đấy. Ha ha.”

Phải, bây giờ thì vui. Sáu năm trước khi Autumn cưới tên chồng cũ của cô ở Vegas thì chẳng vui đến thế. “Conner thế nào?”

“Tốt. Trường học sẽ nghỉ sau hơn một tháng nữa.” Vince rẽ vào đường cao tốc và cô nói thêm, “Thằng bé nhớ anh đấy.”

Tim anh có cảm giác như thủng một lỗ. Anh đã giúp nuôi nấng cháu trai mình. Gặp cậu bé gần như mọi ngày trong đời cho tới vài tháng trước, nhưng anh không phải cha Conner. Dù vô cùng ghét Sam Leclair, tuy nhiên, anh thương Conner nhiều hơn thế. Anh đã rời đi để Sam có thể dễ dàng đảm nhận vai trò người cha mà cháu trai mình cần. Nếu anh ở lại, hẳn đến giờ hai người họ đã đâm nhau vài quả rồi.

“Conner hỏi khi nào anh về.”

Nhà ư? Anh không còn biết đó là nơi nào nữa. “Anh không biết. Anh có nhiều việc phải làm.”

“Vớ cửa hàng sao?”

Cô đang thăm dò. “Phải.”

“Bạn bè?”

Anh bật cười. Em gái anh cho rằng anh rất tuyệt vời và không hiểu vì sao anh không phải tuýp dành cho các mối quan hệ tình cảm. À, cô biết anh chẳng có mối quan hệ tình cảm lâu dài nào. Cô chỉ không hiểu nguyên nhân vì đâu. “Em biết anh luôn tìm được bạn mà.” Mặc dù, vào lúc này, anh chỉ có duy nhất một *người bạn* và anh thấy ổn với điều đó. Ở Sadie Hollowell chẳng có gì nhàm chán hết. “Sắp tới có sự kiện lớn nào không?”

“Đám cưới của em.”

À phải rồi.

“Chỉ còn cách vài tháng nữa thôi, Vin.”

Anh biết. Anh chỉ chọn cách quên đi. “Vẫn làm đám cưới ở Maui à?”

“Và anh vẫn sẽ phải có mặt ở đó.”

Chết tiệt. Anh thà bị đá vào bi còn hơn. “Anh có cần thuê một bộ tuxedo không?”

“Không. Em sẽ lo liệu mọi thứ. Chỉ cần anh đến thôi. Và Vin này?”

“Ừ.”

“Em muốn anh trao em cho chú rể.”

Anh nhìn ra cửa kính xe. Trao em gái anh cho chú rể sao? Cho tên khốn đáng khinh đó ư? Chúa ơi, anh ghét gã đó. Có lẽ là với một mức độ nồng cháy không được lành mạnh cho lắm.

“Cha đã không có mặt trong đời em trong hơn hai mươi năm rồi. Em muốn anh trai mình.” Anh thì không. Chúa ơi, anh ghét cái ý tưởng đó. “Đi mà, Vin.”

Anh nhắm mắt và nghiên hàm. “Tất nhiên rồi,” anh nói và nhìn con đường phía trước đèn pha. “Bất kỳ điều gì em muốn, Autumn.” Như vậy có nghĩa là anh sẽ phải làm hòa với thằng khốn đó trước lễ cưới.

Khi thật.

Chương 13

Sadie tìm thấy vài đôi tất ma sát in hình móng ngựa trong một trung tâm Target ở Amarillo. Cha cô vẫn cầu nài và gắt gỏng nói rằng mình không cần gì hết, nhưng cô nhận thấy ông luôn đi những đôi tất xù mà cô mua cho ông.

Cô cũng đã vào cửa hàng Victoria's Secret trong trung tâm mua sắm mua một chiếc áo lót ren màu đen và quần lót đồng bộ. Tối qua Vince dường như không thấy chán - còn chưa. Và cô... cô đang đi trên một ranh giới mong manh giữa việc thích anh và quá mức thích anh. Giữa việc quan hệ với anh và nhầm lẫn nó thành một điều gì hơn thế nữa. Không chỉ là da thịt ám áp ép vào nhau ở đúng chỗ. Không chỉ là anh biết phải chạm vào đâu mà không cần hỏi. Không chỉ là thèm muốn và khao khát được anh chạm vào cho tới khi cả hai không còn ham muốn nữa.

Tối qua cô đã nhìn anh ở bên kia phòng tắm, ngồi trên mép bồn, quan sát cô, và cô suýt nữa đã nghĩ đến hơn thế nữa. Mắt anh, nóng rực và đầy hứng thú với đôi tay cô đang thoa kem lên cơ thể mình. Họ yêu nhau hai lần và anh lại muốn nữa. Khi ấy cô không hề có ý định đề cập tới việc anh rên “hooyah”. Cô đang nói đến một chuyện hoàn toàn khác.

Cô thậm chí cũng không nhớ là mình đang huyền thuyên cái gì, nhưng cái cách anh nhìn cô đã khiến não cô nhũn ra và khiến cô cũng muốn thêm. Khiến cô ra ngoài và mua đồ lót mới. Dù không phải là cô sẽ mặc bộ đồ lót mới này trong bốn ngày tới. Sáng nay cô đã bắt đầu tới kỳ, một thứ luôn đến cùng cảm giác hoặc nhẹ nhõm hoặc tức tối, phụ thuộc vào đời sống tình dục của cô, bất kể cô tận tâm dùng bao cao su đến mức nào.

Cô không dám quả quyết rằng Vince sẽ thấy bộ đồ lót mới. Cô hy vọng như vậy. Cô thích anh, nhưng đời chẳng có gì đảm bảo. Đặc biệt là khi cuộc đời cô quá mông lung. Sống lâu dài ở Lovett không nằm trong dự định

tương lai của cô, ít nhất cũng là trong thời gian tới. Theo như cô biết, nó cũng không nằm trong tương lai của anh. Họ chỉ là hai con người tận hưởng nhau đến khi mối quan hệ giữa họ kết thúc.

Khi cô bước vào bệnh viện phục hồi chức năng vào cuối buổi sáng hôm đó, cha cô đang ngủ say. Bây giờ mới mười một giờ sáng và cô quay ngược bước chân đi về khu y tá. Người ta bảo cô rằng ông hơi sốt. Họ đang theo dõi nhưng không có vẻ lo lắng. Từ sau vụ tai nạn, ông có chất lỏng trong phổi, điều đó mới đáng lo ngại. Cô hỏi về nó và người ta bảo phổi ông không có tiếng gì lạ.

Cô ngồi trên ghế cạnh giường ông và ngả ra sau để xem một chương trình ti-vi ban ngày nào đó. Trước lúc xảy ra vụ tai nạn của cha mình, cô chỉ biết sơ qua về các chương trình ban ngày, nhưng chương trình *The Court*^[1] này thu hút cô, và cô theo dõi cuộc sống thảm hại của những người khác. Những mảnh đời còn thảm hại hơn cả cô.

[1] Tòa án: Một chương trình tivi của Mỹ lấy bối cảnh là các phiên tòa.

Di động trong túi cô reo lên, và đã lâu lắm rồi nó mới reo, cô rút di động ra, nhìn chăm chăm vào đây một lúc. Cô không nhận ra số điện thoại, và cô ấn nút mở hộp thư đến bằng ngón cái. Chỉ vồn vện một dòng chữ hai từ: *Chán chưa?*

Chân mày cô nhíu lại. Vince. Nhất định là thế. Còn ai khác hỏi xem liệu cô có chán hay không nữa chứ, nhưng làm sao anh có số di động của cô? Cô không hề đưa cho anh và anh chắc chắn là chưa bao giờ hỏi. *Ai đấy?* cô nhăn lại, rồi đặt di động lên chiếc tủ đầu giường cạnh những bông cúc vàng. Cô nhìn cha mình. Ông không có vẻ khác lạ, nhưng thường thì đến giờ này ông đã dậy và găt gồng rồi. Cô nghĩ đến việc sờ trán ông nhưng không muốn làm ông thức giấc và la mắng cô.

Cô tập trung chú ý vào *Divorce Court*^[2] và lắc đầu trước sự ngu ngốc của một số phụ nữ. Nếu bạn mới gặp một người đàn ông lần đầu mà xe tải chở container của anh ta đang đỗ ở sân trước nhà anh ta, thì anh ta chắc hẳn sẽ

không trở thành người chồng tuyệt vời. Có những dấu hiệu nhất định mà một người đàn ông buộc phải có. Lớp xe tải nằm dưới đường biên tiêu chuẩn của những dấu hiệu đó.

[2] Một chương trình truyền hình dài tập của Mỹ với bối cảnh là tòa án dành cho các cặp đôi ly dị.

Di động lại reo lên và cô mở tin nhắn ra đọc: *Em có bao nhiêu người đàn ông bảo đảm rằng em sẽ không thấy buồn chán vào buổi tối ?*

Cô bật cười và liếc nhìn cha mình để bảo đảm ông không tỉnh dậy. Cô lò đi cảm giác ướt át trong dạ dày trước ý nghĩ Vince và đôi mắt màu lục của anh ngắm nhìn mình. *Vào lúc này... một.* Cô ấn nút gửi và anh nhắn lại. *Nếu một anh chàng có thứ cần phải có, thì em chỉ cần một mà thôi.*

Cô mỉm cười. Cô thật sự thích anh, và viết, *Hooyah*. Cha cô cựa mình trong giấc ngủ và cô ngược lên nhìn ông. Ông gãi những gốc râu bạc mảnh trên má khi di động của cô kêu bíp một tiếng.

Bây giờ có thấy chán không? Cô đọc.

Xin lỗi. Bất lực trong vài ngày tới. Cô hy vọng anh hiểu ý mình và cô không cần kể chi tiết.

Vài phút sau anh nhắn lại, *Quai hàm của em có bất lực không?*

Cô hít mạnh vào một hơi và ngón cái của cô lướt như bay trên bàn phím nhỏ xíu giận dữ nhắn tin. *Nghiêm túc đấy hả?* cô viết. Đúng là một tên khốn. *Tôi sẽ không làm thế cho anh chỉ bởi vì tôi tới tháng đâu.* Một tên tồi. Vậy mà cô cũng từng thích anh ta cơ đấy. Cứ nghĩ anh ta thực sự chín chắn rồi.

Sau vài phút anh viết lại. *Anh định hỏi liệu em có muốn ăn trưa cùng không. Em đã chơi bời cùng loại đàn ông nào vậy?*

Ôi. Giờ thì cô cảm thấy mình thật tệ và nhắn lại, *Xin lỗi. Em đang cầu kính và bị chuột rút.* Điều ấy không phải sự thật. Cô luôn may mắn có

những kỳ kinh nguyệt nhẹ nhàng với rất ít triệu chứng. Cha cô lại cử động và cô nhấn tin lần cuối trước khi cất máy. *Bữa trưa không được rồi. Em sẽ nhấn tin sau.*

Cô nắm lấy tay cha bên thành giường. Nó ấm hơn và khô rang. Chà, khô hơn bình thường đối với một người đàn ông đã sống cả đời ở vùng cán xoong Texas. Mắt ông mở ra. “Chào cha. Cha thấy thế nào?”

“Ồn,” ông trả lời như thường lệ. Cho dù có bị chảy máu động mạch ở cổ họng thì ông cũng vẫn cứ nói mình ổn. “Con lại ở đây rồi,” ông nói.

“Như mọi ngày.” Và cũng như mọi ngày cô hỏi, “Con còn ở đâu nữa được chứ?”

“Sống cuộc đời của con,” ông trả lời như thường lệ. Nhưng khác với mọi lần, ông nói thêm, “Cha không bao giờ muốn cuộc đời con lại như thế này, Sadie Jo. Con không hợp với nó.”

Cuối cùng ông cũng nói ra. Ông nghĩ cô không thể thích nghi. Tim cô nhói lên và cô nhìn xuống những hoa văn hình xoáy trên nền gạch.

“Con luôn muốn làm việc khác. Bất cứ việc gì trừ chăn gia súc.”

Thật vậy. Có lẽ vẫn là thế. Cô đã ở thị trấn được một tháng rưỡi nhưng vẫn chưa hề đảm trách vị trí của cha mình và đảm nhận bất kỳ công việc gì ở JH.

“Con giống cha.”

Cô ngược lên. “Cha yêu JH.”

“Cha là người nhà Hollowell.” Ông ho và tiếng ho nghe khàn khàn khi ông ôm lấy lườn, và cô tự hỏi mình có nên gọi y tá đến không. “Nhưng cha ghét lũ gia súc phải gió đó.”

Cô quên bẵng về cơn ho của ông và việc gọi y tá. Mọi thứ trong cô đông cứng lại như thể ông vừa bảo cô rằng trái đất phẳng và cô vừa rơi xuống

một cối hư vô nào đó gần Trung Quốc. Giống như ông ghét Texas. Giống như ông bị mất trí. Cô thở dốc và ôm lấy ngực. “Gì ạ?”

“Lũ động vật hôi hám ngu ngốc. Không giống ngựa. Gia súc chỉ để nướng là tuyệt thôi.” Ông háng giọng và thở dài. “Cha thích ăn thịt nướng.”

“Cả làm giày nữa,” cô cố nói. Trông ông giống cha cô. Cùng mái tóc bạc, chiếc mũi dài và đôi mắt xanh dương. Nhưng ông đang nói những chuyện điên rồ. “Và làm ra những cái túi rất đẹp.”

“Còn bớt nữa.”

Cô gờ đôi mắt lên. “Con mua mấy thứ cho cha này,” cô nói trong khi tâm trí vẫn đang mịt mù.

“Cha không cần gì hết.”

“Con biết.” Cô đưa ông đôi mắt.

Ông cau mày và chạm vào phần đế ma sát. “Cha đoán là mình cũng có thể dùng đến mấy thứ này.”

“Cha à?” Cô nhìn ông, thật sự cảm thấy như thể trái đất đột ngột phẳng bệt và mình đang ngã xuống. “Nếu ghét gia súc thì sao cha con lại trở thành người chăn gia súc?”

“Cha là người nhà Hollowell. Cũng như cha cha, ông cha và cụ cha. Đàn ông nhà Hollowell luôn chăn gia súc kể từ khi John Hays Hollowell mua con bò Hereford đầu tiên.”

Những điều ấy cô đều biết, và cô cho rằng mình cũng biết câu trả lời cho câu hỏi kế tiếp. Dẫu sao cô vẫn hỏi, “Cha đã bao giờ nghĩ đến việc làm gì khác chưa?”

Vẻ cau có của ông biến thành nét quàu quạu khó chịu, và hẳn cô sẽ không ngạc nhiên nếu ông không trả lời hoặc đổi chủ đề như ông vẫn luôn

làm mỗi khi cô cố gắng trò chuyện với ông về bất kỳ điều gì có thể khiến ông không thoải mái. Thay vào đó ông hỏi, “Nhu việc gì nào, con gái?”

Cô nhún vai và vuốt tóc ra sau tai. “Con không biết. Nếu không sinh ra trong nhà Hollowell, cha sẽ làm gì?”

Giọng nói khàn khàn, cộc lốc của ông trở nên trầm ngâm. “Cha luôn mơ được lái xe tải.”

Tay cô rơi xuống đùi. Cô không biết mình mong đợi ông trả lời thế nào nhưng không phải điều đó. “Một người lái xe tải ư?”

“Vua xa lộ,” ông sửa lời cô như thể đang sống lại giấc mơ trong đầu. “Cha sẽ du lịch khắp đất nước. Nhìn ngắm vô vàn thứ khác nhau. Sống những kiểu khác nhau.” Ông quay đầu lại và nhìn cô. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy dường như mình có được mối liên kết với người đàn ông đã sinh ra và nuôi nấng cô. Chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi và rồi nó biến mất.

“Dù vậy cha vẫn sẽ quay về đây.” Giọng ông trở lại cộc cằn như thường ngày. “Cha là người Texas. Gốc rễ của cha là ở đây. Và nếu cha đi khắp đất nước, cha sẽ không tạo ra được chừng ấy ngựa hoang xinh đẹp.

Và Chúa biết ông yêu lũ ngựa của mình.

“Một ngày nào đó con sẽ hiểu.”

Cô nghĩ mình hiểu ý ông, nhưng hôm nay ông có nhiều bất ngờ. “Gì ạ?”

“Rằng chuyện rong chơi sẽ rất dễ dàng nếu con mở neo.”

Thỉnh thoảng mở neo là một gánh nặng, kéo người ta xuống.

Ông ấn nút trên giường và nâng đầu giường lên một chút. “Bây giờ là mùa sinh sản cho ngựa và gia súc, thế mà cha lại kẹt ở đây.”

“Bác sĩ có nói khi nào cha có thể về nhà không?” Khi ông được về, cô sẽ thuê một người chăm sóc tại nhà để chăm ông.

“Họ không nói. Bộ xương già của cha không lành nhanh bằng lúc cha còn trẻ.”

Phải. Cô biết điều đó. “Bác sĩ nói gì về nhiệt độ cơ thể cao hơn bình thường của cha? Ngoài việc rõ ràng là cha bị mệt.”

Ông nhún vai. “Cha già rồi, Sadie Jo.”

“Nhưng cha dẻo dai như da một đôi boot cũ vậy.”

Một khước môi ông hơi nhếch lên. “Phải, nhưng cha không còn được như xưa nữa. Thậm chí trước vụ tai nạn, xương cha cũng đã đau nhức rồi.”

“Vậy thì hãy đón nhận mọi việc nhẹ nhàng hơn. Khi cha ra khỏi đây, chúng ta nên đi nghỉ.” Cô không nhớ nổi một lần nào họ đi nghỉ cùng nhau. Khi còn bé ông luôn đẩy cô đi cùng họ hàng bên ngoài hoặc đi cắm trại. Cô nghĩ ông chẳng bao giờ rời JH trừ phi là vì chuyện công việc. “Cha nói cha muốn du lịch khắp đất nước. Chúng ta có thể tới Hawaii.” Mặc dù cô chẳng bao giờ tưởng tượng nổi cảnh cha mình mặc một cái áo hoa hoét uống những cốc đồ uống cầm ô trên bãi biển và đi boot. “Hoặc cha có thể đến sống cùng con ở Phoenix. Có nhiều thành phố dành cho người về hưu ở Arizona.” Những người già *cực kỳ thích* Arizona. “JH vẫn sẽ tiếp tục tồn tại mà không có cha trong vài tuần.”

“Trang trại sẽ trụ vững rất lâu sau khi cha đã ra đi.” Ông nhìn cô, tròng mắt trắng của ông có màu be đục. “Nó được thiết lập như thế rồi, Sadie Jo. Chúng ta chưa từng nói về chuyện đó vì cha nghĩ mình sẽ có nhiều thời gian hơn và con sẽ tự quay trở về. Cha...”

“Cha, con...” cô cố gắng ngắt lời.

“... đã bỏ nhiệm những con người tử tế lo liệu tất cả mọi thứ.” Ông không để cô nói. “Con không phải làm bất kỳ điều gì ngoài việc sống cuộc sống của con, và một ngày nào đó, khi con đã sẵn sàng, trang trại sẽ vẫn chờ đợi con.”

Lời ông đập thẳng vào ngực cô. Chưa khi nào ông nói chuyện như thế này. Chưa một lần nói chuyện kinh doanh, trang trại hay về một ngày nào đó ông không còn trên đời. “Cha.”

“Nhưng con không bao giờ được bán mảnh đất của chúng ta.”

“Con sẽ không. Không bao giờ. Con thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ đến điều đó,” cô nói, nhưng cô không thể nói dối bản thân mình. Cô từng nghĩ đến việc ấy. Không chỉ một lần, nhưng ngay khi nói ra những lời đó, cô biết chúng là sự thật. Cô sẽ không bao giờ bán đi mảnh đất của cha mình. “Con là người nhà Hollowell. Cũng giống cha con, ông nội con và cụ con.” Cô là người Texas và điều đó có nghĩa là gốc rễ cắm sâu. Bất kể người đó có sống ở đâu. “Tất cả những mỏ neo của con.”

Ông Clive vỗ vỗ tay cô một cái. Hai cái. Cái thứ ba hiếm hoi. Đó là hết mức triu mến mà ông có thể. Cũng giống như một cái ôm thật chặt từ những người cha khác.

Sadie mỉm cười. “Thật đáng tiếc là con không biết ông nội.” Đến khi cô được sinh ra, cả ông bà của cô đều đã qua đời.

“Ông con tính tình không tốt lắm. Cha mừng là con chưa bao giờ biết đến ông.” Ông rút tay khỏi tay cô. “Ông sẽ đánh cha như tử vì dám liếc ngang ngó dọc.”

Cô từng nghe vài tin đồn này nọ rằng ông cụ Clive tính khí thất thường, nhưng giống như đa số các tin đồn liên quan đến gia đình mình, hầu hết cô lờ tịt chúng đi. Cô nhớ mang máng vài quan điểm của mẹ đối với ông cô, nhưng cha cô chưa từng thốt ra một lời nào. Tất nhiên là ông không hề nói. Sẽ không nói. Cô nhìn khuôn mặt trông nghiêm của cha mình. Khép kín và khắc nghiệt, và cô cảm giác như có một tấm rèm mỏng vừa được kéo sang bên trong chốc lát, cùng lúc đó, những xúc cảm yêu thương, khao khát và thất vọng rối rắm của cuộc đời cô trở nên rõ ràng hơn. Cô luôn biết ông không biết cách để trở thành một người cha, nhưng cô cho là do mình là con

gái. Cô không hề biết đó là vì ông có một hình mẫu tệ hại. “Chà, con mừng vì cha là mỏ neo của con.”

“Phải.” Ông hắng giọng, rồi rống lên, “Tên Snooks chết tiệt đâu rồi? Đáng ra ông ta phải ở đây từ một tiếng trước.”

Diễn hình. Khi mọi chuyện dần có chút suốt muốt, ông Clive sẽ trở nên cáu bẳn. Sadie mỉm cười. Mọi quan hệ của họ có thể luôn vấp phải khó khăn, nhưng ít nhất cô hiểu cha mình hơn trước một chút. Ông là một người đàn ông khắc nghiệt. Được nuôi dạy bởi một người đàn ông còn hà khắc hơn.

Chiều hôm đó, sau khi rời bệnh viện phục hồi chức năng, cô nghĩ đến cha mình và mối quan hệ của họ. Ông sẽ không bao giờ trở thành ứng viên người cha của năm, nhưng có lẽ thế cũng ổn.

Cô cũng nghĩ đến việc nhắn tin cho Vince. Cô muốn vậy, nhưng cô không làm. Cô muốn nhìn đôi mắt xanh lục của anh khi anh nghiêng đầu sang một bên và nghe cô nói chuyện. Cô muốn nhìn nụ cười và âm rung rung trong tiếng cười của anh, nhưng cô không muốn mình muốn thêm quá nhiều.

Thay vào đó, cô về nhà, ăn bữa tối trong nhà ngủ tập thể cùng những người chẵn gia súc và về giường sớm. Cô và Vince Haven chẳng là gì ngoài những người bạn tiện lợi. Đó là điều cả hai bọn họ mong muốn. Trước đây cô chưa bao giờ có một mối quan hệ FWB^[3] nào cả. Cô từng có vài bạn trai và vài chuyện tình một đêm. Và cô thật sự không biết mình có thể gọi Vince là bạn hay không. Cô thích anh, nhưng vào lúc này, anh mang đến nhiều tiện lợi chứ chưa hẳn là bạn bè, và điều cuối cùng cô muốn là yêu anh chàng tiện lợi của mình.

[3] Friends with benefits: chỉ những người có quan hệ tình dục với nhau nhưng không phải là người yêu mà có mối quan hệ bạn bè.

Vince đỗ xe trước nhà chính và đi vòng qua bên. Trong ánh sáng ban ngày, trang trại JH trông sống động với nhiều hoạt động. Giống một khu cắm trại, chỉ có điều có nhiều động vật hơn và ít bụi hơn một chút. Và giống một khu cắm trại nhìn qua thì thấy hỗn loạn, nhưng là sự hỗn loạn có tổ chức và được sắp xếp cẩn thận.

Bên trái anh, từng con bê một được lừa vào trong một cái máy giữ động vật bằng kim loại. Tiếng kim loại nặng va đập vào nhau vang lên từ xa. Anh không thể nhìn xem người ta đang làm gì hay nghe xem liệu lũ bê có phản đối hay không.

Lúc này là bốn rưỡi hơn, và cả ngày nay anh đã lật hết chỗ gạch lát sàn cũ trong cửa hàng Gas & Go. Khoảng một tiếng trước, cuối cùng Sadie cũng nhắn tin cho anh. Anh đã không gặp hay nghe tin gì từ cô bốn ngày rồi. Kể từ buổi sáng cô buộc tội anh muốn được yêu bằng miệng. Anh sẽ không giả vờ là điều đó không khiến anh tức giận. Anh không phải cái loại đàn ông ngu ngốc đó, nhưng anh cũng không thuộc loại ngu đàn ông không chờ một người phụ nữ nói rằng cô ta sẽ liên lạc với anh và không hề liên lạc gì.

Anh đã làm việc chăm chỉ mấy ngày vừa rồi, dỡ đồ trong cửa hàng và đổ đầy rác vào thùng Dumpster^[4]. Buổi tối, anh đến vài quán bar trong thị trấn. Anh đã uống một chai Lone Star ở Slim Clem's và nốc tequila ở Road Kill, và cả hai tối anh đều về nhà trước nửa đêm. Một mình. Nếu ở lại đủ lâu, anh sẽ đưa được ai đó về cùng, nhưng cũng như việc vô cùng ghét phải thú nhận điều này, anh đã mệt mỏi sau nhiều giờ lao động thể chất cực nhọc. Từng có thời anh có thể chịu nổi cảnh chẳng hề ngủ nghê hoặc ngủ rất ít trong nhiều ngày liên tục. Khi ấy anh leo núi, chạy bộ hoặc bơi ngược dòng nhiều dặm liền trong cái nóng cháy sém hoặc cái lạnh cóng xương, thường mang theo từ hai lăm tới bốn lăm cân thiết bị, nhưng dạo này thể lực của anh không còn tốt như vậy nữa, và dù vô cùng ghét phải thừa nhận, nhưng nhiều năm trời ép buộc cơ thể mình vượt quá giới hạn chịu đựng đã để lại hậu quả. Ngày nay thuốc giảm đau của anh không còn là rượu tequila nữa. Mà là Advil.

[4] Tên một nhãn hiệu thùng rác rất được ưa chuộng ở Mỹ.

Sau bốn ngày không nghe tin tức gì từ Sadie, cô nhắn tin cho anh và mời anh đến JH. Rõ ràng là cô chỉ muốn lên giường với anh. Thế thôi. Anh chưa từng quen người phụ nữ nào chỉ muốn lên giường và không gì hơn. Không phải sau khi anh đã ở cùng người đó vài lần. Anh không nghĩ mình đang tỏ ra tự cao. Anh thích vượt trội. Là người giỏi nhất. Không có chuyện từ bỏ khi việc chưa xong. Phụ nữ đánh giá cao điều đó và luôn muốn nhiều hơn. Nhưng Sadie thì khác. Cô không muốn gì thêm, và anh không biết mình thấy sao về việc đó. Anh nên thấy phẫn khích. Mọi chuyện thật hoàn hảo. Cô tuyệt đẹp. Thú vị. Giỏi chuyện giường chiếu, và chỉ muốn cùng anh vui vẻ. Tuyệt.

Vậy thì vì sao anh lại hơi bực mình? Và nếu tất cả những gì cô muốn làm là lên giường, thì anh đang làm gì ở đây vào lúc ban ngày ban mặt thế này? Với cả đồng chăn gia súc xung quanh? Vì sao cô không bảo anh đến vào tối nay?

Có rất việc nhiều anh có thể làm vào lúc này. Rất nhiều việc trước khi anh bạn thân Blake Junger của anh làm xong công chuyện của cậu ta và lê thân đến Lovett. Blake thành thạo rất nhiều ngành nghề. Bán tĩa chuẩn xác và nghề thợ mộc có giấy phép chỉ là hai trong số đó.

“Vince!”

Anh chuyển sự chú ý sang bên phải và thấy Sadie đang đứng cạnh một bãi quây súc vật nối liền một chuồng gia súc lớn. Cô mặc quần jeans và áo phông đen có in hình gì đó trên thân áo và đi boots. Đuôi tóc vàng được túm lại sau gáy, trên đầu cô là chiếc mũ cao bồi mà cô đã đội buổi tối ngày Thành lập Thị trấn hôm trước. Đã bốn ngày rồi anh không gặp cô. Chết tiệt, trông cô thật xinh đẹp. Dù là cô chỉ đứng đấy như một nữ hoàng sắc đẹp, và vì một lý do nào đó, điều này chỉ càng khiến anh thêm bực mình.

Dù vậy không bực mình đến mức khiến anh phải quay gót và rời đi. Có điều gì đó ở Mercedes Jo Hallowell. Không chỉ là vẻ ngoài của cô. Một điều gì đó khiến anh thả ngay thanh nạy gạch xuống khi cô nhắn tin cho anh. Anh không dám chắc cô có gì. Có lẽ chẳng là gì hơn ngoài lý do anh vẫn chưa xong việc với cô.

Vẫn chưa.

“Chào Vince.” Đứng cạnh Sadie là một người đàn ông cao, gầy mặc một cái áo sơ mi kẻ sọc trắng xanh dương và đội một chiếc mũ Stetson rộng. Ông ta là một cao bồi. Một cao bồi thực thụ. Da cháy nắng và được cuộc đời trui rèn trở nên mạnh mẽ. Trông ông ta vào tầm năm mươi tuổi và tên ông ta là Tyrus Patt.

“Tyrus là quản đốc trông coi ngựa của bọn em.” Sadie giới thiệu hai người.

“Rất vinh hạnh được gặp ông.” Vince bắt tay ông ta. Cái bắt tay và ánh mắt phát ra từ đôi mắt nâu kia cũng mạnh mẽ như vẻ bề ngoài. Vince đã từng đo mắt thẳng nhiều sĩ quan huấn luyện và biết khi nào mình đang bị đánh giá.

“Vince là cháu trai bà Luraleen Jinks.”

Về khắc nghiệt quanh mắt ông Tyrus dịu xuống. “Chủ mới của cửa hàng Gas & Go à?”

“Vâng.” Anh không ngạc nhiên khi người quản đốc này biết chuyện đó. Anh đã ở trong thị trấn này đủ lâu để biết tin tức lan đi rất nhanh.

“Cậu từng là thành viên trong đội SEAL của Hải quân.”

À lần này thì anh kinh ngạc. “Vâng. Đội trưởng đội một, Alpha Platoon.”

“Cảm ơn vì sự phục vụ của cậu.”

Anh luôn thấy ngọt ngào khi nghe nói vậy. Có rất nhiều người đàn ông giống anh phục vụ quân đội vì tình yêu với đất nước, không phải vì ánh hào quang. Những người đàn ông không biết đến từ “bỏ cuộc” vì họ cảm thấy mình có một mục tiêu, chứ không phải để thế giới cảm ơn họ. “Không có gì.”

Ông Tyrus thả tay xuống. “Cậu có tham gia cuộc đột kích Bin Laden không?”

Vince mỉm cười. “Không, nhưng cháu rất muốn được có mặt ở đó.”

“Ông Tyrus vừa đưa Maribell về nhà,” Sadie nói và chỉ vào một con ngựa đen đứng cạnh hàng rào. “Nó đã ở Laredo phối giống với Diamond Dan. Con ngựa đã đá vào sườn cha em.”

“Ông sao rồi?” Vince hỏi.

Cô lắc đầu, bóng vành mũ trượt ngang miệng cô. “Ông đang bị sốt cao, triệu chứng của việc nhiễm trùng, nhưng phổi ông vẫn như cũ. Để đề phòng, họ cho ông dùng thuốc kháng sinh liều cao hơn, và hôm nay ông có vẻ bình thường hơn. Tức là lại cáu gắt và khó chiều. Nhưng em vẫn thấy lo.”

“Ông ấy rất dẻo dai,” ông Tyrus trấn an cô. “Ông sẽ khỏe lại thôi.” Ông chuyển sự chú ý về với Vince. “Rất vui được gặp cậu. Chúc may mắn với cửa hàng Gas & Go, và chào bà Luraleen hộ tôi khi bà ấy từ Vegas về nhé.”

“Cháu sẽ chuyển lời, cảm ơn bác.” Anh hơi xoay người và nhìn ông Tyrus đi vào chuồng gia súc. “Các lực lượng đặc biệt chả dính dáng gì tới thị trấn này hết. Các em có trung tâm CENTCOM^[5] nào của riêng Lovett hoạt động trong tầng hầm thư viện thị trấn không thế?”

[5] Central Command: bộ chỉ huy quân sự của Mỹ.

Sadie cười, và anh hiểu cô đủ rõ để biết đây là tiếng cười giả tạo cô hay dùng khi không nghĩ một chuyện nào đó có gì hài hước. “Em nghĩ cũng có gì đó đấy, nhưng bọn họ đơn độc ở ngoài này, nên cha em và em bỏ lỡ mọi tin đồn. Dẫu sao bọn em cũng chẳng thích chúng.” Cô phóng tầm mắt ra vùng Texas bằng phẳng và Vince hạ mắt xuống dòng chữ “Mông Các Anh Chàng Cao Bồi Làm Tôi Phát Diên” trên áo phông của cô. “Cảm giác quay trở về thật kỳ cục. Theo một cách nào đó, em thấy mình như chưa từng rời đi, và cùng lúc ấy, em cảm giác như thể mình đã xa nơi này cả đời. Em không biết nhiều về những chuyện diễn ra dạo này ở quanh đây nữa.”

Anh chỉ vào đàn bê. “Ồ đấng đó có chuyện gì thế?”

“Chỉ là một trong hàng trăm việc phải làm thường xuyên.” Cô chỉnh lại vành mũ. “Những người chăn gia súc lừa từng con bê một vào máy giữ động vật, gắn thẻ vào tai chúng và cân từng con một. Rồi họ nhập thông tin vào máy tính để có thể theo dõi và bảo đảm rằng chúng khỏe mạnh.”

“Em vừa nói là em không biết chuyện gì diễn ra quanh đây đấy.”

Cô nhún vai. “Em đã từng sống ở JH mười tám năm. Em cũng học được một hai điều chứ.” Chân mày cô nhíu lại khi cô nhìn khắp mảnh đất. “Giờ đây em đã quay về, và em không biết khi nào thì cha em đủ khỏe để em lại rời đi. Em đã lừa mình nghĩ rằng sẽ chỉ mất vài tuần. Có lẽ là một tháng và em sẽ quay lại với cuộc sống thực của mình. Bán nhà, đi chơi với bạn bè, tưới nước cho cây cối hoa cỏ. Giờ thì em chẳng có việc làm. Mọi kế hoạch của em đều đã xong đời và em sẽ mắc kẹt lại đây đến hết tháng Sáu. Ít nhất là vậy. Tháng Sáu là mùa thiên.” Khóe miệng cô trĩu xuống và cô rùng mình. “Chúa ơi, em ghét thiên.”

“Thật tốt khi biết điều đó.”

Cô bật cười khi con ngựa vắt đầu qua thanh rào trên cùng. Lần này là tiếng cười thật sự. Loại tiếng cười lan tràn khắp da anh và khiến anh muốn hôn lên cổ cô. Ngay tại đó trước mặt nửa tá cao bồi. Trong ánh sáng ban ngày. Khi mà anh vẫn hơi bực mình mà chẳng vì lý do gì.

“Chẳng có gì phải lo hết, anh chàng lính thủy ạ. Em thích bi của anh.”

Anh nhìn vào mặt cô. Nhìn khóe đôi môi hồng vênh lên và hai má mịn màng. Anh không nhớ nổi trước đây mình đã bao giờ thực sự chú ý đến hai má mịn màng của một phụ nữ hay chưa. Ít nhất cũng không phải hai má trên mặt cô ta. Anh cũng không nhớ lý do mình lại bực mình với cô nữa. “Anh cũng thích đôi thứ ở em đấy.”

Một hàng chân mày vàng nhướn lên tận trán và cô quay về phía bãi quây gia súc. “Thứ nào cơ?”

Hai thứ lấp đầy tay anh và nảy lên nảy xuống một cách xinh đẹp khi cô ngồi trên lòng anh. Anh mỉm cười. “Đôi mắt xanh dương của em.”

“Ừ hử.” Sadie giơ tay gãi bên đầu Maribell ở dưới chiếc dây cương màu xanh dương. “Ông Tyrus nói mày sẽ lại làm mẹ. Mày ổn chứ, Maribell?”

Con ngựa gật đầu như trả lời.

“Diamond Dan là một gã thô bạo. Chúng ta ghét hắn, phải không?” Con ngựa không gật đầu và Sadie vỗ mũi nó.

Vince tựa hông vào hàng rào và khoanh tay ngang chiếc áo phông trên ngực. “Anh không biết gì về việc phối giống cho ngựa, nhưng không phải nên có một biện pháp phòng nào đó ư. Sao cha em lại đứng gần đến mức bị đá?”

“Bởi vì ông làm theo cách của riêng mình.” Sadie bỏ kính râm ra và đặt chúng lên vành mũ. “Anh đã bao giờ xem ngựa phối giống - kiểu cổ chưa?”

“Không phải tận mắt. Có lẽ trên một chương trình về thế giới tự nhiên khi anh còn bé.”

“Nó rất thô bạo. Ngựa cái bị buộc lại và dây thừng dẫn thì buộc ngựa đực. Nó cuời lên ngựa cái từ sau tới, chúng thường xuyên hí lên và lồng người.”

Nghe giống vài phụ nữ mà anh biết. Anh nhìn đôi mắt đen to tròn trên chiếc đầu đen bóng mượt của con ngựa. Nó không có vẻ đã phải chịu khổ. “Có lẽ nó thích việc giao phối hơi thô bạo.” Trong tự nhiên ngựa cũng giao phối chứ. Việc đó nhất định là không quá khủng khiếp với ngựa cái, không thì chúng đã bỏ chạy rồi. Không đời nào có chuyện một con ngựa giống có thể cuời được một mục tiêu đang di chuyển.

Sadie lắc đầu và đuôi tóc cô lắc qua lắc lại trên vai. “Nó ghét việc đó.”

“Cá là anh có thể khiến em hét lên nếu anh trói em lại.” Anh nhướn một bên mày. “Em cũng sẽ không ghét việc đó.”

Cô ngược lên nhìn anh từ dưới bóng mũ. “Lời nói đó có thường giúp anh được việc không?”

Anh nhún vai. “Lần cuối cùng anh dùng thì có.”

Cô quay đầu sang một bên và cắn môi để khỏi mỉm cười. “Em cho rằng vì anh là lính, anh có thể bắn liền mạch.”

“Em đang nói đến vũ khí à?” Anh tinh thông nhiều loại vũ khí phù hợp với nhiều tình huống khác nhau, nhưng loại anh thích là một khẩu Colt tự động. Khẩu Colt tự động chính xác đến từng li ở khoảng cách hai mươi hai mét và có tám viên đạn gây chết người.

“Súng săn. Em nghĩ chúng ta có thể bắn đĩa.”

Anh nghiêng đầu sang một bên để bảo đảm mình nghe rõ cô nói gì và hạ mắt xuống nhìn miệng cô. “Em bắn à?” Khẩu súng săn gần đây nhất anh

cầm là một khẩu ngắn với cò kiểu súng ngắn.

“Mông của ếch có chổng thắm nước không?” cô đảo mắt. “Em là người Texas và em lớn lên trong một trang trại.” Cô đẩy kính xuống mặt. “Bắn đĩa và bắn bò câu bằng đất sét là hai việc mà cha con em đã cùng làm.”

Một người phụ nữ xinh đẹp giỏi chuyện chần gỏi và chẳng muốn gì hơn từ anh ngoài chuyện ấy? Một người phụ nữ có thể lên đạn, bắn và có cơ thể mềm mại? Anh đã chết và lên thiên đàng sao?

“Em cho rằng vì phần tiện lợi trong mối quan hệ bạn bè tiện lợi của chúng ta cũng khá ổn...” Cô đặt một tay lên dòng chữ trên áo phông. “Ít nhất em nghĩ là ổn. Em nghĩ chúng ta có thể thử phần bạn bè.”

Họ là thế sao? Những người bạn tiện lợi. “Em muốn làm bạn bè hả?”

“Chắc chắn rồi. Vì sao lại không chứ?”

“Tùng có bạn nam chưa?”

“Rồi.” Cô nâng mắt lên nhìn trời như thể đang đếm. “Chà, không. Không hẳn là vậy.” Cô quay lại nhìn anh. “Còn anh? Ý em là anh có bạn nữ bao giờ chưa?”

“Chưa.” Anh trượt tay xuống eo cô và kéo cô lại gần hơn. Anh không tin việc đó thực sự khả thi, nhưng anh thích tiêu phí thời gian cùng cô hơn bất kỳ người nào khác trong thị trấn. Vậy nên, thì có sao? “Có lẽ anh có thể để em thử.”

Chương 14

Sadie loạng choạng rời giường và giẫm lên chiếc quần lót ren màu đen trên sàn. Một nụ cười làm môi cô cong lên khi cô với tay lấy áo choàng tắm và nhớ lại lúc Vince cởi quần lót mình xuống tối hôm trước. “Anh chẳng chú ý đến đồ lót của em gì cả,” cô đã phàn nàn như vậy khi đưa tay cởi dây thắt lưng của anh.

“Anh có chú ý đấy chứ,” anh đã trả lời như vậy, giọng anh khàn khàn đầy dục vọng khi anh đẩy cô xuống giường. “Anh chỉ hứng thú với những gì nằm dưới quần lót hơn thôi.”

Việc họ đợi được đến sau khi bắn đĩa mới xé quần áo nhau ra đúng là một phép màu. Một phép màu chứa đầy cảm giác bức bối nhục dục.

Cô xỏ tay qua ống tay áo bằng sa-tanh màu tía và buộc dây lưng quanh eo. Cô thích ganh đua, còn Vince thì siêu thích ganh đua. Cô cho là đáng ra mình phải đoán được điều ấy mới đúng. Anh bắn trượt hai mục tiêu bằng đất sét đầu tiên, nhưng khi đã nắm bắt được khẩu súng dài và điều chỉnh lại lối bắn cho chính xác, anh bắn chuẩn chết người. Anh đã bắn trúng bốn một trong số bốn lăm cái đĩa.

Lâu lắm rồi Sadie mới bắn đĩa đất sét. Cô đã cùn tay, điều đó lý giải cho điểm số ba mươi ba của cô.

Cô đi vào phòng tắm và nhìn mình trong tấm gương trên bồn rửa. Tay Vince làm tóc cô rối tung và trông cô thật xấu xí. Một lần nữa, cô lại ngủ thiếp đi trước khi anh rời đi, và cô thấy mừng vì anh không có ở đây để thấy mình đáng sợ đến mức độ này.

Mắt vẫn hơi lờ mờ, cô đi vào hành lang và đi xuống cầu thang hậu để vào bếp. Dây đai lưng võ quanh bắp chân và cô dừng phắt lại ở bậc thang cuối cùng.

“Thêm cà phê nhé Vince?”

“Không, cảm ơn, thưa bà.”

“Ôi thằng nhóc này. Cô đã bảo cháu gọi cô là cô Clara Anne rồi mà.”

Sadie đặt bàn chân trần xuống sàn nhà gỗ và nheo mắt nhìn ngang bếp tới góc ăn sáng đầy vui tươi. Tắm trong ánh ban mai vàng rực, Vince ngồi tại bàn, những mẫu vụn còn sót lại từ một bữa ăn thịnh soạn ở trước mặt.

Chà, thế này mới thật khó xử và đáng xấu hổ làm sao. “Chào buổi sáng,” cô nói và kéo chặt áo khoác vào.

Vince ngược lên và không may mắn tỏ ra xấu hổ. “Xin chào.”

“Nhìn xem cô bắt được ai đang chuồn ra đây này,” bà Clara Anne nói khi bà thò tay vào chạn và lấy ra một cốc cà phê.

Cô cho rằng đó là một câu hỏi tu từ vì anh đang ngồi tại bàn rồi. Cô lấy cốc từ tay bà Clara Anne và rót cà phê vào đó. Trong quá khứ cô từng tình dục với đàn ông ở bên nhưng nhìn thấy Vince khiến cô choáng váng. Có lẽ vì anh chỉ là một anh chàng tiện lợi. Có lẽ vì bây giờ tất cả mọi người ở JH đều đã biết anh ở lại qua đêm. Hoặc có lẽ vì anh trông quá đẹp trai và cô thì đúng là mớ bụi nhùi. Nếu mà biết thì ít nhất cô cũng đã chải lại tóc.

“Cô đã nấu bữa sáng cho Vince à?” cô hỏi khi rót một lượng lớn kem hạt phỉ vào cốc. Bà Clara Anne chẳng bao giờ nấu nướng.

“Trời ơi không. Carolynn đã mang cho cậu ấy một đĩa thức ăn từ khu bếp.”

Tuyệt. Không nghi ngờ gì là họ đã bắt đầu lên kế hoạch cho đám cưới của cô. Cô đưa cốc lên môi và thổi phù phù. Mắt cô nhìn mắt Vince khi cô uống một ngụm lớn. Cô nhận ra ánh mắt ấy của anh, nhắc cô nhớ rằng mình chẳng mặc gì bên dưới chiếc áo choàng lụa.

“Anh phải đi đây,” anh nói khi ném khăn ăn lên bàn và đứng dậy. “Rất vui được gặp cô, cô Clara Anne. Bảo cô Carolynn là cháu rất thích bữa sáng của cô ấy hộ cháu nhé.”

“Cô sẽ chuyển lời và đừng khách khí thế.” Bà Clara Anne ôm anh và anh vỗ lưng bà hai cái. “Cháu to bằng một nửa Texas ấy chứ.”

Anh nhìn sang Sadie, cô nhún vai và hớp một ngụm cà phê. Này, anh đang ở Texas. Quanh những người dân bản xứ. Những người thích ôm ấp.

Bà Clara Anne buông anh ra và anh đi về phía Sadie, cầm lấy bàn tay trống của cô. Cô cẩn thận để không làm cà phê trào ra ngoài khi họ đi tới cửa trước. “Anh đã ngủ thiếp đi. Xin lỗi, anh không biết chuyện xảy ra thế

nào nữa. Anh chưa từng như vậy,” ra đến hành lang, anh nói. “Rồi anh bị bắt quả tang đang chuồn ra ngoài như một tên tội phạm.”

“Và cô Clara Anne đã ép anh ăn sáng à?”

“Bà ấy mời anh và anh thì đang đói.” Anh mỉm cười. “Tối qua anh đã làm mình đói bụng.”

“Và tự làm mình mệt lử nữa chứ?”

“Phải. Xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi. Không sao mà.” Mặc dù cô cũng muốn được báo trước một chút để có thể chải tóc. “Chỉ trừ việc anh trông thật đẹp trai còn em thật xấu xí.”

Anh hôn chỗ lũng nhùng trên tóc cô. “Vấn đề của em là thế đấy, Sadie ạ. Trông em có thể xấu xí thật đấy nhưng anh vẫn muốn cởi đồ em ra.” Anh ngẩng đầu lên và vói lấy tay nắm cửa sau lưng. “Gặp em sau nhé.”

Cô gật đầu và bước lùi lại một bước. “Có lẽ em sẽ ghé qua cửa hàng Gas & Go.”

“Đồng ý, và biết đâu anh sẽ để em vung cây búa tạ.” Anh mở cửa và bước ra ngoài. “Hay bắt em nạy đồng gạch lát sàn bằng nhựa cứng cổ lỗ từ những năm năm mươi.”

“Eo. Em sẽ nhắn tin cho anh trước để bảo đảm anh đã làm xong việc đó.” Cô chào tạm biệt và đóng cửa lại. Cô thở phào một hơi khi tựa lưng vào cửa. Cô uống một ngụm cà phê và thấy mình có hai lựa chọn. Đi thẳng lên gác và tắm tấp hoặc đảo chân quay lại bếp và thuyết phục bà Clara Anne rằng đám cưới không nằm trong kế hoạch. Cô chọn phương án dễ chịu hơn và đi lên gác. Cô vào dưới vòi sen và gội đầu. Cô tẩy da chết bằng xo mướp, rồi đánh răng trong bồn rửa mặt. Trong vài ngày qua, cha cô ngày càng nói nhiều chuyện về trang trại và cái ngày ông không còn trên đời này. Cô ước gì ông đừng nói như thế. Việc đó khiến cô có cảm giác căng thẳng hoảng loạn trong ngực. Không chỉ vì cô chưa sẵn sàng chịu trách nhiệm về

JH, mà còn vì cô không muốn nghĩ đến lúc cha mình không còn ở đây nữa. Trong trang trại. Phôi giống lũ ngựa của ông. Làm một người khó chịu hay gắt gỏng.

Mỏ neo của cô.

Cô sấy tóc và mặc một chiếc váy mùa hè màu xanh biển ra ngoài bộ đồ lót trắng. Có lẽ cô sẽ ghé qua cửa hàng và mua cho ông một bó hoa để làm phòng ông sáng sủa lên. Dù rằng việc làm ấy dường như cũng chưa bao giờ tạo nên được điều gì khác biệt.

Điện thoại reo lên khi cô đang chải mascara lên mi, mi trên và mi dưới cho tới khi chúng dài và rậm. Cô không phải là một nữ hoàng sắc đẹp như mẹ cô, nhưng cô rất chú ý đến lông mi và tóc mình.

“Sadie Jo,” bà Clara Anne gọi từ dưới chân cầu thang. “Điện thoại gọi cháu này. Là trung tâm phục hồi chức năng ở Amarillo.”

Cô đặt mascara xuống và đi dọc hành lang vào phòng ngủ. Cũng không phải là chuyện khác thường gì khi một trong các bác sĩ của cha cô liên lạc với cô sau khi thăm bệnh buổi sáng cho ông. “Xin chào.” Cô ngồi xuống mép chiếc giường vẫn còn ngổn ngang. “Sadie đây.”

“Bác sĩ Morgan đây,” bác sĩ lão khoa nói.

“Xin chào bác sĩ. Cha tôi sáng nay thế nào?”

“Khi y tá trực ca sáng kiểm tra, cô ấy thấy ông không phản ứng”

Không phản ứng? “Ông lại mệt nữa sao?”

“Tôi rất tiếc. Ông không còn ở bên chúng ta nữa.”

“Ông đi rồi sao? Ông sẽ đi đâu chứ?”

“Ông đã qua đời.”

Qua đời. “Gì cơ?”

“Ông đã mất lúc đang ngủ, vào khoảng từ ba giờ khi y tá trực đêm đến kiểm tra cho đến sáu giờ sáng nay.”

“Gì cơ?” Cô chớp chớp mắt và nuốt nước bọt thật mạnh. “Hôm qua ông đã thấy khá lên mà.”

“Tôi rất tiếc. Cô ở một mình à? Hôm nay có ai có thể chở cô đến trung tâm không?”

“Cha tôi đã qua đời? Một mình sao?”

“Tôi rất tiếc. Phải xét nghiệm tử thi xong chúng tôi mới biết nguyên nhân gây ra cái chết của ông, nhưng ông ra đi rất thanh thản.”

“Thanh thản.” Mặt cô nhói nhói đau. Tay cô tê liệt, tim cô có cảm giác sít chặt lại và như đang bùng cháy trong lồng ngực. “Tôi... tôi không biết phải làm gì bây giờ.” Cô sẽ làm gì khi không có cha đây?

“Cô đã lên lịch hẹn chưa?”

“Để làm gì?”

“Hãy đến đây và nói chuyện với một người nào đó bên phòng quản lý.”

“Được rồi.” Cô đứng dậy. “Chào.” Cô gác máy lên chiếc bàn cạnh giường và nhìn chăm chăm vào đáy. *Thịch-thịch-thịch*, tim cô đập thành thịch trong ngực, đầu và tai cô. Cô lấy dép lê, ví và đi ra hành lang. Đi qua những bức tường treo ảnh nhà Hollowell. Bác sĩ nhầm rồi. Hôm qua cha cô đã trở lại là chính mình. Cáu kỉnh và khó chiều. Ồn.

Cô đi ra cửa trước về phía ô-tô của mình. Cô nghĩ có lẽ mình nên nói với bà Clara Anne. Bà Clara Anne sẽ khóc. Bà Carolyn sẽ khóc. Mọi người sẽ khóc và tin tức ấy sẽ khiến cô khó chịu cho tới tận Amarillo. Cô muốn giấu nó đi. Giữ nó trong mình một thời gian. Cho tới khi nói chuyện với bác sĩ. Cho tới khi cô biết... cô chẳng biết cái gì nữa.

Giọng Miranda Lambert vang lên từ loa ô-tô khi cô khởi động xe. Cô tắt tiếng đi và lái xe đến Amarillo. Cha cô không thể qua đời được. Không phải

cô sẽ biết nếu điều đó xảy ra sao? Không phải bằng cách nào đó cô sẽ cảm nhận được nó sao? Không phải thế giới sẽ khác đi sao? Trông khác đi ấy?

Miệng cô khô khốc và cô uống một hớp từ cốc Diet Coke cũ trong ngăn đựng cốc. Tai cô vang lên tiếng ù ù kỳ cục, cao vút. Như có ve sầu trong đầu. Các ngón tay cô râm ran và cô tự hỏi làm sao đám hoa dại bên lề đường có thể không héo rũ rồi chết dần như tâm hồn cô.

Cô lái xe qua Lovett và đi ngang qua Gas & Go. Xe của Vince đang đỗ cạnh thùng rác Dumpster sau nhà. Có phải cô mới vừa gặp anh hơn một tiếng trước không? Trong bếp nhà cô? Ăn sáng? Cứ như một khoảng thời gian lâu hơn thế đã trôi qua. Phải một tuần. Phải cả một đời. Phải là khi cuộc đời cô vẫn còn trọn vẹn.

Trước khi.

Trước khi thế giới của cô tan tành.

Vince cắm máy pha cà phê vào ổ điện trong văn phòng và ấn nút bật. Việc dỡ bỏ đã xong gần hết và công tác tu sửa sẽ sớm bắt đầu.

Một tiếng sột soạt khe khẽ làm anh nhìn ra ngưỡng cửa. Sadie đứng đó. Một tay cầm chìa khóa và một tay cầm đôi dép lê.

“Em đổi ý về việc lật đồng gạch lát sàn nhà kia rồi sao?” anh hỏi.

Cô nhìn anh và liếm môi. “Em cần một cốc Diet Coke.”

Anh lướt mắt nhìn khắp người cô, từ đỉnh đầu vàng óng cho tới các ngón chân trần. Có gì đó mất mát ở cô. “Anh đã quăng máy đựng nước ngọt đi và đặt hàng cái mới rồi.”

“Em sẽ lấy một lon nước ngọt vậy.”

Có gì đó không ổn. “Anh đã dọn sạch tủ lạnh và dẹp chúng ra ngoài hết rồi. Tất cả các món đồ được chất trong góc nhà kho.”

“Không sao. Dầu sao đi nữa em cũng lấy một lon.”

“Em muốn một lon Diet Coke mới à?”

Cô gật đầu và lại liếm môi. “Cha em đã mất tối qua.” Cô lắc đầu. “Ý em là sáng nay.” Chùm chìa khóa trên tay cô kêu leng xeng và cô nhú mày lại. “Bệnh viện đã gọi điện. Em phải đi thu xếp.” Chân mày cô lại nhú xuống như thể cô chẳng hiểu gì. “Em cho là thế.”

Anh cúi đầu xuống và nhìn vào mắt cô. “Em đã lái xe đến đây à, Sadie?”

Cô gật đầu. “Miệng em khô quá.” Mắt cô mở to, đờ đẫn, ánh mắt xa xăm của người đang sốc nặng. Anh nhận ra ánh mắt đó. Anh đã từng thấy nó trong đôi mắt của nhiều chiến binh lão luyện. “Anh có nước không?”

Anh cầm lấy cốc cà phê của mình và đổ đầy nước từ bồn rửa vào. Anh lấy chìa khóa và đôi dép khỏi tay cô, sau đó đưa cô nước. “Anh rất tiếc về chuyện cha em.” Anh đặt đồ của cô lên chiếc bàn cũ và đi đến chỗ cô. “Anh không biết ông, nhưng tất cả những người từng nhắc đến ông đều có những điều tốt đẹp để nói về ông.”

Cô gật đầu và uống cạn cốc nước. “Em phải đi đây.”

“Chờ đã.” Anh nắm cổ tay cô và đặt các ngón tay lên mạch đập trên ấy. “Chưa được.” Anh nhìn đồng hồ và đếm nhịp tim của cô. “Em có thấy choáng đầu không?”

“Gì cơ?”

“Có ai trong gia đình đưa em tới Amarillo không?” Nhịp tim của cô nhanh nhưng không cao đến mức nguy hiểm. “Một bà cô, anh em họ hay các chú bác?”

“Cha em là con một. Bà con thân thích của em đều nằm bên họ ngoại.”

“Có người nào trong số họ đưa em đi được không?”

“Sao phải vậy?”

Bởi vì cô không nên lái xe khi đang sốc. Anh buông cổ tay cô ra rồi lấy giày và chùm chìa khóa của cô trên bàn. “Anh sẽ đưa em đi.”

“Anh không cần phải làm thế.”

Anh quỳ một gối xuống và đi đôi dép lê vào chân cô. “Anh biết là mình không cần.” Anh nhôm dậy và đặt tay lên eo cô.

Cô lắc đầu. “Em ổn mà.”

Cô không lên cơn kích động, nhưng cũng không hề ổn chút nào. Họ đi ra hành lang, đôi dép cô đang đi đập nhẹ vào gan bàn chân cô. “Cô Clara Anne sẽ liên lạc mọi người hộ em chứ?”

“Em không biết.” Họ dừng lại và anh lấy một chùm chìa khóa ra khỏi túi quần. “Có lẽ em nên kể cho cô ấy.”

Vince ngoái ngang vai nhìn Sadie khi anh khóa cửa sau cửa hàng Gas & Go. “Trước khi đi em không kể cho cô ấy à?”

Sadie lắc đầu. “Bà sẽ lại hỏi đủ loại câu hỏi và em thì chưa biết gì hết.” Họ cùng nhau đi về phía xe anh và anh giúp cô ngồi vào ghế hành khách. Em sẽ gọi cho bà từ viện khi em biết được gì đó.”

Vince lấy một chai nước lạnh ra khỏi tủ ướp trên thùng xe rồi vòng qua bên kia và trèo vào trong. Khi khởi động xe, anh đưa cô chai nước và nhìn kỹ mặt Sadie. Trông cô hơi nhợt nhạt, vẻ trắng bệch do sốc. Đôi mắt xanh dương của cô ráo hoảnh, và anh thấy biết ơn điều đó. Anh ghét phải thấy phụ nữ hay trẻ con khóc. Một câu nói rập khuôn, anh biết, nhưng anh thà đối mặt với một nhóm quân nổi loạn Taliban còn hơn. Anh biết phải làm gì với bọn khủng bố, nhưng phụ nữ và trẻ em khóc lóc khiến anh cảm thấy vô dụng.

Anh đưa xe ra khỏi chỗ đỗ và hỏi địa chỉ bệnh viện. Cô nói cho anh địa chỉ và anh đưa nó vào GPS. Sự im lặng choán khắp xe khi cô vặn nút chai. Anh không biết nói gì, và anh chờ cô lên tiếng để anh còn biết đường nói. Anh lái xe qua vài con phố và rẽ vào đường cao tốc. Khi mà cuối cùng cô cũng cất tiếng, thì đó không phải là những gì anh dự đoán.

“Em là người phụ nữ duy nhất anh ngủ cùng vào thời điểm này à?”

Anh liếc nhìn cô rồi quay lại nhìn đường. “Gì cơ?”

“Không phải cũng không sao.” Cô uống một ngụm nước. “Em chỉ tò mò thôi.”

Không sao cái của khi. Bất kể một người phụ nữ có nói gì đi nữa thì cũng sẽ chẳng bao giờ “không sao” với cái chuyện chết tiệt đó được. “Đó là chuyện em muốn nói đến hả?”

Cô gật đầu. “Còn nửa tiếng nữa mới đến Amarillo, Vince ạ. Em không thể nói về cha em ngay lúc này.” Cô đặt một tay lên ngực như thể cô có thể giữ tất cả mọi thứ lại bên trong. Cô hít một hơi thật sâu và từ từ thở ra. “Em không làm vậy được. Chưa được. Phải sau khi em biết hết mọi chuyện đã.” Giọng cô run run và gần như vỡ vụn. “Nếu khóc em sẽ không ngừng lại. Làm ơn nói gì với em đi. Nói chuyện với em để em không nghĩ đến việc cha mình ra đi trong cô độc mà không có em ở cùng. Chuyện gì cũng được.”

Chết tiệt. “Chà,” anh nói khi ngoái lại nhìn đường cao tốc, “em là người phụ nữ duy nhất mà anh *ngủ* cùng từ lâu lắm rồi.” Anh vẫn không tin nổi việc mình đã ngủ thiếp đi trên giường cô. Từ khi rời đội, anh đã không cho phép điều đó xảy ra. Nếu như vậy chưa đủ tệ hại, anh lại còn bị bắt quả tang đang chuồn ra ngoài như một thằng nhóc. “Và ‘vào thời điểm’ này em là người phụ nữ duy nhất có quan hệ với anh.”

“Ồ.” Cô nhìn ra ngoài cửa xe bên ghế hành khách và vặn lại nắp chai nước. “Vào thời điểm này anh là người đàn ông duy nhất em ngủ cùng.” Cô dừng lại vài giây rồi nói thêm, “Phòng trường hợp anh bắn khoản.”

“Anh không thấy bắn khoản gì đâu. Không có ý xúc phạm, em yêu ạ, nhưng anh đã gặp vài người đàn ông độc thân ở Lovett.”

Cô nhìn xuống và suýt phì cười. “Có vài anh chàng tử tế ở đây. Dù không phải là em muốn hẹn hò với ai trong số họ. Chủ yếu là vì em đã biết gần hết bọn họ từ thời tiểu học và vẫn nhớ những lúc họ còn ngoáy mũi.” Khóe môi cô run run như thể trong vài giây cô quên mất nơi họ đang đến và

lý do đến đó, rồi đột nhiên lại nhớ ra. “Tạ ơn Chúa là em đã không ngủ với ai.”

Anh hơi ngạc nhiên. Có lẽ vì anh đã trưởng thành trong vài thị trấn nhỏ và ở đó chẳng có mấy việc để làm ngoài lăn lộn trong đồng cỏ. “Không ai hết?”

Cô lắc đầu. “Phải tới sau khi lên đại học em mới có lần đầu tiên.”

“Tên anh ta là gì?”

“Frosty Bassinger.” Giọng cô run run.

“*Frosty?*” Anh cười khẽ. “Em trao lần đầu cho một gã tên Frosty sao?”

“Được rồi, tên thật của anh ấy là Frank.” Cô mở nắp chai và uống một ngụm. “Lúc ấy anh bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu. Cô ấy mười tám và tên cô ấy là Heather.”

Sadie sặc. “Mười sáu? Và bạn gái anh mười tám? Như thế là phạm luật.”

“Đó là ý của anh và cô ấy không phải bạn gái anh.”

“Ở tuổi mười sáu mà anh đã không có mối quan hệ tình cảm nào sao?”

Anh thoáng nhìn cô và cười. “Anh từng có vài cô bạn gái ở trung học.”

“Thế còn từ đó?”

Anh liếc nhìn cô. Nhìn đồng bằng Texas, những ngọn cỏ xanh xanh nâu nâu trôi qua trong khung cửa xe xung quanh đầu cô. Nhìn vẻ tuyệt vọng trong đôi mắt xanh của cô, van vỉ anh hãy nói chuyện. Chỉ cần tiếp tục nói chuyện để cô không phải nghĩ đến cha mình và hiện thực đang chờ đợi cô ở Amarillo. “Không có ai từ sau khi anh gia nhập đội.” Anh chưa bao giờ giỏi phiếm chuyện hay nói chuyện chỉ để có tiếng nói. Anh sẽ thử xem sao nếu điều đó làm cô phân tâm. “Anh không quen một ai mới kết hôn lần đầu, nhưng anh biết rất nhiều người đã kết hôn đến lần thứ ba. Những người đàn

ông tử tế. Rất cừ.” Anh rẽ vào con đường nhỏ bên trái và vượt trước một chiếc Nissan. “Tỷ lệ ly dị trong đội vào tầm chín mươi phần trăm.”

“Nhưng bây giờ anh không còn ở trong quân ngũ nữa. Đã năm năm rồi.”

“Gần sáu năm.”

“Và anh vẫn chưa từng yêu sao?”

“Chắc chắn là rồi chứ.” Anh vắt cổ tay qua vô lăng. “Trong vài tiếng.”

“Đó không gọi là yêu.”

“Không sao?” Anh nhìn cô và phản công. “Em từng có mối quan hệ nghiêm túc nào chưa? Đã bao giờ đính hôn chưa?”

Cô lắc đầu và đặt chai nước vào chỗ đựng cốc. “Em từng có vài mối quan hệ tình cảm, nhưng chưa có ai cầu hôn hết.” Sự lo lắng lộ ra qua các ngón tay của cô và cô gõ lên bảng điều khiển. “Em hẹn hò với những người đàn ông vô cảm, như cha em, và cố gắng khiến họ yêu em.”

“Bác sĩ tâm lý cho em biết điều đó à?”

“Chương trình *Loveline*^[1] với Mike và bác sĩ Drew.”

[1] Một chương trình tư vấn tình cảm trên đài radio của Mỹ.

Anh chưa từng nghe nói đến *Loveline*, nhưng chắc chắn là anh đã từng được một bác sĩ tâm lý nói cho biết lý do anh chạy trốn các mối quan hệ tình cảm. “Đường như anh đã mất kết nối với các cảm xúc sâu sắc.” Anh liếc nhìn cô rồi quay lại nhìn đường. “Hay như có người đã bảo anh thế.”

“Một phụ nữ à?”

“Phải. Một bác sĩ tâm lý trong Hải quân.” Anh có thể cảm thấy ánh mắt cô nhìn mình. “Một phụ nữ cực kỳ thông minh.”

“Vì sao anh lại mất kết nối với cảm xúc?”

Anh sẵn lòng làm cô xao lãng... tới một mức độ nào đó. Mức độ không bao gồm việc đào xới đầu óc hay quá khứ của anh. “Như thế dễ dàng hơn.”

“Hơn cái gì?”

Hơn là sống với mặc cảm tội lỗi. “Mark và bác sĩ Drew có cho em lời khuyên về việc né tránh những anh chàng giàu cảm xúc không?”

“Họ cho em tín hiệu cảnh báo.”

“Em có lưu ý đến lời khuyên của họ không?”

Sadie nhìn khuôn mặt trông nghiêng của Vince từ bên ghế hành khách của chiếc xe tải to. Quai hàm và bờ má nam tính của anh phủ đầy gốc râu. Anh đã không cạo râu kể từ lúc trước họ gặp nhau, nhưng trông có vẻ anh đã tắm và thay đồ. “Việc em đang dích dắc đến anh chỉ ra một thực tế rõ ràng là em không hề lắng nghe.” Ngay dưới lớp da của mình, cô có thể cảm nhận được cảm giác đau đớn và buồn bã đang nhức nhối. Rất gần. Gần như sắp sửa thoát ra nếu được phép.

“Rõ ràng là vậy.”

Cô đưa mắt ra cửa xe nhìn vùng đồng bằng Texas đầy cát bụi. Cha cô đã ra đi. Về cõi vĩnh hằng. Điều đó là không thể. Ông quá gắt gỏng để ra đi.

Trong nửa giờ sau đó, Vince thực hiện lời cầu xin hãy nói chuyện của cô. Anh không nói liền tù tì, chỉ nhận xét vài điều về Texas và Lovett. Mỗi lần sự yên lặng đẩy cô tới gần bờ vực thì giọng anh lại kéo cô lại. Cô thực sự không biết vì sao mình lại rẽ vào Gas & Go nữa. Cô có thể lái tới Amarillo, nhưng cô thấy mừng vì sự hiện diện mạnh mẽ, đáng tin cậy của anh.

Ở bệnh viện, anh đặt tay lên eo lưng cô và họ di chuyển qua cửa tự động. Anh chờ bên ngoài phòng cha cô cùng y tá khi cô vào trong. Những bông hoa cúc cô để lại hôm trước nằm trên chiếc bàn đầu giường cạnh những đôi tất ma sát mà cô đã bỏ lại cho ông. Có người đã kéo ga giường lên tới ngực áo pyjama của ông. Đôi bàn tay già nua của cha cô đặt hai bên người và mắt ông nhắm chặt.

“Cha ơi,” cô thì thầm. Tim cô đập thình thịch trong lồng ngực và cô họng. “Cha ơi,” cô nói to hơn như thể cô có thể đánh thức ông dậy. Tuy vậy, kể cả khi nói điều ấy, cô cũng biết ông không ngủ. Cô bước lại gần giường thêm một bước. Trông ông không giống đang ngủ, Trông ông thật hóc hác... đã vĩnh viễn ra đi. Cô đặt các ngón tay mình vào bàn tay lạnh lẽo của ông.

Ông đã qua đời đúng lúc cô bắt đầu hiểu ông.

Một giọt nước mắt rồi một giọt nữa lăn xuống má cô. Cô nhắm mắt lại và chôn vùi mọi thứ vào trong lòng cho tới khi ngực cô nhức nhối. “Xin lỗi cha. Hai giọt mắt rồi,” cô nói. Ông đã là mỏ neo của cô vào lúc cô thậm chí còn không biết mình cần đến nó.

Cô bỏ tay ra và lau má bằng một miếng khăn giấy trên tủ đầu giường. Thậm chí khi đang hết sức buồn bã cô vẫn không thể nói dối mình. Ông không phải là người cha hoàn mỹ, nhưng cô cũng không phải một cô con gái tuyệt vời. Mối quan hệ giữa họ đa phần gặp phải nhiều khó khăn nhưng cô yêu ông. Yêu ông với một cảm xúc nhức nhối sâu sắc, đau đớn tâm hồn. Cô hít một hơi cho qua cái cảm giác đau đớn trong lồng ngực rồi thở ra. “Cha đã làm hết sức.” Giờ thì cô hiểu điều đó. Hiểu nó, khi cân nhắc đến quá khứ vất vả của ông. “Con xin lỗi vì con không có ở đây khi cha ra đi. Con xin lỗi vì cha chỉ có một mình. Con xin lỗi về rất nhiều chuyện.”

Cô hôn bờ má lạnh lẽo của ông. Không có lý do gì để ở lại bên giường ông nữa. Ông đâu có ở đó. “Con yêu cha.” Cảm xúc làm họng cô nghẹn ngào và cô cố thốt ra một tiếng “tạm biệt” yếu ớt.

Cô đi ra hành lang và gọi một cú điện thoại đầy khó khăn về JH. Vince đứng cạnh cô, tay anh đặt trên lưng cô khi anh thấp giọng nói chuyện với các y tá. Như dự đoán, hai bà Parton ngã gục, trong khi ông Snooks và Tyrus rất đau buồn nhưng không tỏ vẻ ngạc nhiên. Họ cũng giống ông Clive là những người chần bò già mạnh mẽ và sẽ bảo đảm trang trại JH vận hành trơn tru như thường lệ.

Cô không biết mình sẽ sống làm sao khi không có mỏ neo ấy, và trong năm ngày tiếp sau đó, cô chỉ cử động trong vô thức. Cô ăn ít và ngủ còn ít

hơn. Cuộc sống của cô như một đốm nhạt nhòa. Những cảnh tượng mơ mơ hồ hồ, tê cóng về những người ghé qua JH để trò chuyện và tưởng nhớ cha cô. Một chuỗi bất tận những nỗi thịnh hảm và câu chuyện về ông Clive. Cảnh bồi rối hoang mang khi chọn quan tài và đồ tang. Cảnh ký các văn bản và viết cáo phó. Cảnh phát hiện ra cha cô qua đời vì đau tim do chứng huyết khối. Gặp luật sư nhà đất, ông Koonz và người thực hiện di chúc của ông Clive.

Cô ngồi trong văn phòng luật sư, mùi gỗ và da thuộc choán khắp bộ não mù mờ của cô. Cô ngồi cùng năm nhân viên trung thành của cha, lắng nghe khi mỗi người được để lại năm mươi nghìn đô và bảo đảm có việc làm ở trang trại JH miễn là họ muốn. Luật sư cũng nhắc tới một quỹ ủy thác cho một người thừa hưởng vô danh mà Sadie đoán là cho con cô sau này.

Mọi thứ khác trong trang trại được để lại cho Sadie. Tất cả mọi thứ từ chiếc Ford cũ kỹ và những bảo hiểm chưa hết hạn của JH.

Từng có thời, chỉ cách đây vài tuần ngắn ngủi, gánh nặng trách nhiệm sẽ chôn vùi cô. Giờ nó vẫn lấn át cô, chỉ có điều không nhiều như hồi trước nữa. Giờ đây JH giống một mỏ neo hơn là một cái thòng lọng.

Ông để lại một bức thư cho Sadie. Một bức thư ngắn và đi thẳng vào trọng điểm:

“Trò chuyện đối với cha chưa bao giờ là việc dễ dàng. Cha yêu mẹ con và cha yêu con. Cha không phải người cha tuyệt vời nhất và cha hối tiếc điều đó. Đừng để những kẻ ở nhà tang lễ trang điểm cho cha và hãy đóng nắp quan tài lại. Con biết cha ghét việc người ta trở mắt nhìn và bàn tán thế nào rồi đấy.”

Và qua những giai đoạn tồi tệ nhất, Vince ở đó. Sự hiện diện vững chãi, mạnh mẽ đến đúng lúc mà dường như cô cần đến anh. Anh đã giúp cô thu dọn đồ đạc của cha cô, rồi hôm sau đưa cô đến nhà tang lễ. Chủ yếu anh ở lại với cô vào mỗi tối. Khi mọi người đều đã đi hết. Khi ngôi nhà quá mức im ắng. Khi cô chỉ có một mình với những suy nghĩ riêng và nỗi đau đờ đẫn chực chờ nuốt chửng. Anh đến và ép cơ thể mình vào trong cơ thể cô. Sự

ấm áp đáng tin cậy của anh xua đi giá lạnh khỏi xương tủy cô. Đó không phải là tình dục. Mà chủ yếu là anh đến để xem cô chống chọi ra sao và ở lại trong vài tiếng đồng hồ.

Anh không bao giờ phạm phải sai lầm ngủ gục trên giường cô nữa, và khi cô tỉnh dậy sau một giấc ngủ không yên trong bóng tối, anh đều đã đi rồi.

Chương 15

Dường như toàn bộ dân vùng cán xoong Texas đều đến dự đám tang của ông Clive Hollowell. Những người đưa tang đến từ tận những nơi xa xôi như Denver, Tulsa và Laredo ngồi chật kín nhà thờ đạo Baptist lớn nhất Lovett. Giống như rất nhiều người theo đạo Baptist ở miền nam khác, ông Clive đã được rửa tội năm lên bốn sau khi theo đạo. Trừ đám tang của vợ ông, không ai nhớ là đã từng thấy bóng người cao lớn của ông Clive ngồi trên ghế nhà thờ The First Baptist ở góc đường Số Ba và Houston. Nhưng suốt nhiều năm trời, một số tiền rất lớn từ nhà Hollowell đã chảy vào hòm quỹ nhà thờ. Số tiền ấy chi trả tiền tu sửa, xây dựng căn gác chuông mới cao mười ba mét và những chiếc chuông chòm.

Vị mục sư già Grover Tinsdale thuyết pháp, giảng giải tội lỗi, linh hồn và nói rằng Chúa chào đón con trai Clive của người quay về. Sau khi mục sư ngồi xuống, Sadie đi lên bục và đọc điều vãn. Không có gì phải nghi ngờ về việc cô phải đọc điều vãn. Cô mang họ Hollowell. Người nhà Hollowell cuối cùng. Cô đứng trên bệ trong bộ váy đen không tay, tóc buộc lại, mắt ráo hoảnh.

Bên dưới cô là chiếc quan tài giản dị làm từ gỗ thông có huy hiệu JH đóng lên, như đúng phương thức chôn một cao bồi. Và giống mọi cao bồi già khác, ông được chôn với đôi bốt đi trên người. Đúng với ước nguyện của ông Sadie nhất định bắt phải đóng nắp quan tài lại, và một bó hoa hướng dương, cúc tây, hoa cúc và hoa blue bonnet mọc hoang ở JH, phủ bên trên.

Ngược lại với chiếc quan tài đơn giản, cửa nhà thờ chất kín những bó hoa lộng lẫy. Thánh giá, vòng hoa và các bó hoa tang bao kín quanh những bức ảnh lớn chụp ông Clive cùng bầy ngựa. Sadie đứng trên khung cảnh trắng lệt ết, giọng cô mạch lạc khi kể về cha mình. Hai chị em bà Parton khóc nức nở ở hàng ghế đầu, và cô biết có những người trong đám tang này sẽ phán xét mình. Họ nghe giọng nói rõ ràng và nhìn đôi mắt ráo hoảnh của cô, thì thào rằng cô là một con người lạnh lùng vô cảm. Một đũa con gái bất hiếu đã đóng nắp quan tài của cha mình lại khiến người ta không thể chào tạm biệt ông theo cách đúng đắn.

Cô nói về tình yêu ông dành cho mảnh đất này và những người làm công. Cô nói về tình yêu ông dành cho lũ ngựa hoang. Nhiều người phụ nữ và đàn ông trưởng thành công khai khóc, nhưng cô không nhỏ lấy một giọt nước mắt.

Cha cô hẳn sẽ tự hào lắm.

Sau đám tang, lễ mai táng được tổ chức ở Nghĩa trang Thánh giá. Ông Clive được đặt xuống an nghỉ cùng các thế hệ dòng họ Hollowell và cạnh vợ mình. Sau đó, JH mở cửa đón những người tới viếng. Hai chị em bà Parton và hàng tá thành viên khác của nhà thờ The First Baptist làm sandwich kẹp dưa chuột và thịt gà. Họ đã dựng các bàn tiệc dưới những khu lều trên bãi cỏ, và những người phụ nữ ở Lovett đến cùng thức ăn đi viếng trên tay. Các bàn ăn chất đầy những đĩa gà rán và đủ loại thịt hầm làm từ công thức nấu ăn được chuyển tay qua nhiều thế hệ. Salad và năm món trứng luộc^[1] khác nhau, rau và bánh mì, và cả một bàn đầy món tráng miệng. Thức uống là trà ngọt và nước chanh.

[1] Deviled egg: trứng luộc kỹ cắt đôi và được rắc lên bề mặt một số loại gia vị khác như sốt mayonnaise, mù tạt, ... là món ăn phổ biến trong các dịp lễ.

Tất cả mọi người đều đồng ý rằng lễ tang hết sức tốt đẹp, là một buổi lễ tôn kính dành cho một người có tầm cỡ và địa vị như ông Clive. Và một sự thật hiển nhiên là không đám tang nào được xem là thành công nếu không

có vài scandal. Vụ đầu tiên tất nhiên là sự lãnh đạm của Sadie Jo trong khi những người đến viếng gục lên nhau khóc lóc. Không nghi ngờ gì là cô ta còn bận bịu tính toán số tài sản thừa kế của mình nên không còn sức đâu mà thực sự thấy tiếc thương. Vụ thứ hai xảy ra khi B.J.Henderson phát biểu rằng nước sốt dưa chua Tamara Perdue tự làm ngon hơn của vợ anh ta, Margie. Tất cả mọi người đều biết Tamara không ngại câu trộm chồng một phụ nữ khác. Lời tuyên bố của B.J. khiến Margie loạn trí, và món nước sốt dưa chua của Tamara phải bỏ đi sau khi tình cờ bị bỏ thêm một giọt Tabasco.

“Người đàn ông của cháu đâu?” Bà Nelma hét lên với Sadie từ bên kia phòng khách, cô đang đứng cạnh lò sưởi nhấp vài ngụm trà đá và cố sống sót qua ngày hôm nay.

Thứ nhất, Vince không phải người đàn ông của cô. Anh là người bạn tiện lợi. Trong năm ngày qua anh là tnọt người bạn tốt, nhưng anh vẫn chỉ là FWB. Nếu cô cho phép bản thân quên đi điều đó, nếu một lúc nào đó cô cho phép mình khao khát sự hiện diện vững chãi của anh trong đời mình, dù chỉ trong một giây thôi, cô sẽ gặp phải rắc rối rất, rất lớn. Và thứ hai, Sadie biết chắc bà Nelma đang “đeo máy trợ thính” và không cần phải hét lên. “Vince đang ở Gas & Go. Cháu tin là hôm nay anh ấy đang sơn lại cửa hàng.”

“Anh chàng của cháu đúng là khéo tay,” bà nói to đến mức cả hạt lân cận cũng nghe thấy. “Có được một anh chàng khéo tay để sửa chữa các thứ bao giờ cũng rất tuyệt. Cậu ta có kế hoạch răng miệng tốt chứ?”

Sadie không may may biết gì về “kế hoạch răng miệng” của Vince cũng như cô chắc sẽ chẳng bao giờ biết, và tuyệt đối không có lý do gì để anh dự đám tang của cha cô. Vince không hề quen biết ông Clive, và dù Sadie có thể sẽ thấy được an ủi khi có bàn tay anh đặt trên eo lưng, tốt nhất anh vẫn không nên tham dự. Việc anh có mặt ở đây sẽ tăng thêm một câu chuyện ngòi lê đôi mách ngon lành mà cô không cần đến.

Vince đã rất tử tế khi đưa cô tới Amarillo vào hôm cha cô mất và đến nhà tang lễ vào ngày hôm sau, nhưng anh không phải bạn trai cô. Bất kể cô có thích anh đến đâu đi nữa, cô cũng không bao giờ quên mối quan hệ của họ chỉ là tạm thời, và như cô đã khám phá ra khi quay về thị trấn hai tháng ngắn ngủi trước đây, cuộc sống thay đổi như chong chóng và tất cả mọi thứ biến đổi trong nháy mắt.

Cuộc đời cô rõ ràng là đã thay đổi. Cô có rất nhiều chuyện phải nghĩ đến. Vô số chuyện phải nghĩ ra. Nhưng không phải hôm nay. Hôm nay là ngày đưa tang cha cô. Cô phải sống sót qua ngày hôm nay đã, từng phút một, từng giờ một.

“Cháu gái mồ côi tội nghiệp.” Bà Ivella vòng tay quanh cổ Sadie. Bà có mùi keo xịt tóc và phấn phủ. “Cháu thế nào?”

Thật lòng mà nói, cô không biết. “Cháu ổn ạ.”

“Chà, không có gì khô nhanh như nước mắt.” Bà lùi ra. “Dịch vụ tang lễ hôm nay rất chu đáo và có rất nhiều người. Chúa ơi, họ đã phải đi tìm quyền sở hữu thứ hai đấy.”

Sadie chẳng hiểu nổi cái trò sở ghi tên khách ở đám tang. Có lẽ vài người thấy thế thêm phần an ủi, nhưng cô sẽ không bao giờ nhìn vào nó.

“Tốt nhất là cháu nên kiếm gì đó ăn đi. Có nhiều lắm. Charlotte đã làm bánh hấp sơ-ri. Loại bánh bà ấy làm mỗi dịp Giáng sinh đấy.”

“Vâng.” Cô uống một ngụm trà. “Cảm ơn vì đã đến, dì Ivella.”

“Tất nhiên là dì sẽ đến rồi. Cháu là người thân của dì, Sadie Jo.”

Hàng tá họ hàng bên ngoài của cô đã đến để bày tỏ lòng kính trọng của mình. Đa phần bọn họ chỉ bỏ lại một nồi thịt hầm hoặc một cái bánh ngọt và rời đi sau một tiếng. Các bà dì lớn tuổi thì ở lại rất lâu.

“Và dù cho Clive có khó chịu thật đấy,” bà Ivella tiếp tục, “thì ông ấy cũng là người thân của dì.”

Đó là một trong những điều tử tế nhất mà bà Ivella từng nói về chồng của người em gái quá cố. Sadie bảo đảm rằng mình đã cảm ơn tất cả mọi người tham dự tang lễ và đến nhà cô, nhưng cô tin chắc là mình đã bỏ qua một người nào đó. Người nào đó sẽ nhắc đến sự khinh rẻ họ phải hứng chịu cho tới tận thập niên sau.

Cô cáo lỗi rời khỏi phòng khách và chạm mặt cậu Frasier cùng vợ Pansy Jean. Lúc này là hơn bốn giờ chiều, và ông Frasier đang chống chọi kịch liệt để đợi tới giờ uống cocktail. Ông Frasier nói một câu đùa hơi thô lỗ và vợ Pansy Jean ngòil lê đôi mách về vụ cãi cọ nước sốt dưa chua của Margie và Tamara. “Tamara Perdue đúng là nhạt nhẽo bẩm sinh,” bà nói.

Sau vài giây, Sadie lên vào bếp đổ đầy trà vào cốc. Cô cho thêm ít đá vào và xoay đều sang hai bên. Cô sắp vẹo cổ vì phải ôm quá nhiều người, và chân cô bắt đầu nhức vì đôi giày bẫy phân. Cô tự hỏi nếu mình chuồn lên gác để đổi giày thì liệu có ai nhận thấy không.

“Cô nghe nói cháu đang hẹn hò với Vincent.”

Sadie nhận ra giọng nói khàn khàn đó trước khi quay lại. “Chào cô Jinks.” Bà Luraleen mặc một cái váy xòe màu hồng và đeo đôi khuyên tai dài lủng lẳng trên đôi vai xương xẩu trong chiếc áo phông “Las Vegas Tuyệt Vời”. Người phụ nữ lớn tuổi cầm một cái đĩa đầy thức ăn trong tay. “Cháu không biết cô đã về lại.”

“Cô về nhà lúc sáng. Cô đến viếng và mang cho cháu một cái bánh Frito, chỉ có thế.” Bà đẩy nó về phía Sadie, cô lúc nào cũng quý cha cháu. Ông ấy tôn trọng tất cả mọi người.”

Sadie cầm lấy đĩa. “Cảm ơn cô.” Bà nói đúng. Ông Clive luôn tôn trọng mọi người và cũng dạy cô phải tôn trọng người khác. “Bọn cháu có cả một bàn buffet nếu cô thấy đói.”

“Vậy là bây giờ cháu sẽ ở lại thị trấn hả?”

“Cháu chưa chắc về kế hoạch của mình.” Và kể cả nếu có chắc đi nữa thì bà Luraleen Jinks cũng sẽ là người cuối cùng cô kể cho. “Cháu còn một

khoảng thời gian nữa để suy nghĩ.”

“Đừng tốn nhiều thời gian quá. Con gái không đợi được lâu như con trai đâu,” bà nói, giọng ram ráp. “Cháu đã quay lưng lại với những người nuôi dưỡng mình, nhưng giờ đây cha cháu đã đi rồi.” Bà giơ một ngón tay xương xẩu lên. “Cháu cần phải nhớ tới vị trí của cháu ở nơi này.”

Sadie chỉ mỉm cười và đưa chiếc đĩa cho bà Carolynn khi cô đi ngang qua bà. “Cảm ơn cô lần nữa vì đã đến đây viếng.” Cô quay đi và nói sát vào tai người đầu bếp, “Cháu lên phòng nghỉ ngơi đây.”

“Tất nhiên rồi, cháu yêu. Cô Clara Anne và cô sẽ bảo đảm tất cả mọi thứ dưới này đều được trông chừng. Cháu đi nghỉ đi.”

Không ngoái lại, cô đi lên cầu thang hậu và đi vào hành lang treo đầy ảnh tổ tiên. Cô lách vào phòng và cởi giày ra. Cô muốn có vài giây yên bình và ngồi xuống mép giường. Có hơi im ắng, nhưng tiếng người nói vẫn len lỏi qua cửa sổ và vang lên gác. Tiếng cười lẫn với những giọng nói trầm, đầy vẻ tôn kính. Cô kiệt sức nhưng không nằm xuống. Cô biết giấc ngủ cũng sẽ chỉ là một hoạt động thể chất bức bối mà thôi.

Cô nhồm dậy và đi ra hành lang tới cánh cửa phòng cha cô đang đóng kín. Cô đứng đấy, một tay đặt trên tay nắm cửa bằng đồng thau xỉn màu trong vài giây rồi hít một hơi thật sâu và mở cửa ra. Cô mới vào trong này đúng một lần từ sau khi cha mất. Vào ngày cô phải lấy bộ vest duy nhất của ông, cùng áo sơ mi và cà vạt kiểu sợi. Cha cô là một người đàn ông kiệm lời và thậm chí còn có ít tư trang hơn cả thế. Một cái chăn cũ nằm cuối chiếc giường bằng sắt. Ba bức chân dung nằm trên chiếc tủ gỗ cũ kỹ: bức ảnh hoa hậu Texas của bà Johanna, ảnh cưới chân dung của hai người họ và ảnh tốt nghiệp của Sadie. Trên mặt đá bên trên lò sưởi có treo bức ảnh của Captain Church Hill, một trong những con ngựa đực giống Tovero thành công và được ông yêu quý nhất. Captain Church Hill đã chết mười năm trước.

Nước mắt chảy ra từ hai khóe mắt và cô cắn bờ môi đang run rẩy của mình khi nhớ lại lúc cha cô nói chuyện với cô về lịch sử và dòng giống lũ ngựa loang. Ông chưa bao giờ kể cho cô về thời gian mình trưởng thành ở

JH. Cô luôn nghĩ đó là vì ông hay gắt gỏng và trầm lặng. Và cả hai điều đó đều đúng, nhưng giờ đây, cô biết ông có một người cha khó tính và ông cũng có những giấc mơ trở thành “vua xa lộ” không thành hiện thực.

Một tiếng vỗ từ phía dưới làm Sadie nhảy dựng lên. Tim cô đập thình thịch và cô lùi một bước bước ra khỏi phòng. Cô lau nước mắt trên má.

Cô cảm giác mình như một cái cốc sắp trào. Cô không thể đứng trong hành lang nhìn chằm chằm vào đồ đạc của cha mình và cũng không quay xuống gác được. Ý nghĩ phải uống thêm trà và mỉm cười lịch sự giống như một giọt nước tràn ly.

Cô đi vào phòng ngủ và xỏ chân vào đôi bốt cũ. Cô vỗ phịch chiếc mũ Stetson lên đầu và cầm lấy chiếc ví đen nhỏ trên chiếc bàn đầu giường. Gót đôi bốt tạo thành tiếng thịch thịch nhẹ nhàng trên sàn gỗ của hành lang và cầu thang. Cô đi qua vài người trên đường ra cửa trước, nhưng cô không dừng lại chào hỏi. Cô chỉ bước đều chân. Qua cả dãy ô-tô, ra con đường đầy bụi. Chiếc mũ che mắt cô khỏi ánh mặt trời buổi chiều muộn và cô cứ đi mãi. Cảm giác xúc động và buồn bã bóp nghẹt tim cô. Cô sẽ làm gì bây giờ khi cha cô mất rồi? Cô sẽ làm gì với JH đây? Cô không cần phải sống trong trang trại. Cô có vài lựa chọn. Nhúng tay vào công việc quản lý trang trại hàng ngày, để người quản lý và quản đốc hiện thời kiểm soát toàn bộ, hoặc nửa này nửa nọ. Cô có một cuộc hẹn với ông Dickie Briscoe, ông Snooks Ferry và ông Tyrus Pratt vào sáng thứ Hai. Người quản lý trang trại cùng hai quản đốc muốn nói chuyện về các kế hoạch với phương án của cô. Giờ đây cô là chủ sở hữu duy nhất của mười nghìn mẫu đất, vài nghìn đầu gia súc và một tá ngựa hoang Mỹ đã được đăng ký. Cô khá chắc mình còn sở hữu vài con chó chăn gia súc và vài con mèo nữa.

Một phần trong cô muốn bỏ chạy, như mọi khi. Nhảy phốc vào xe và bỏ tất cả lại đằng sau. Tuy vậy cũng có một phần, một phần mới mẻ và đầy kích thích trong cô, muốn ở lại và xem xem mình có thể làm gì.

Một cơn gió nhẹ thổi qua những nhánh cỏ hoang và bụi đất. Cô dừng lại giữa đường và ngoái nhìn căn nhà. Cô ước chừng mình đã đi bộ khoảng

một dặm. Cô nên quay lại thôi.

“Ai cũng nói Sadie sẽ rời thị trấn ngay khi cô ấy lấy được tiền của cha mình.”

Vince liếc lên nhìn Becca. Khoảng một tuần rồi anh không gặp cô ta. Cứ tưởng có thể cô ta đã quên anh rồi. Không được may mắn đến thế. “Mọi người đang bàn tán vậy hả?”

“Phải.”

Anh ném cho cô ta một lon Dr Pepper lạnh từ thùng ướp lạnh Coleman trên sàn văn phòng cửa hàng Gas & Go. Hôm nay cô ta để kiểu tóc ngắn uốn lọn bông. Hơi kỳ lạ nhưng không lạ bằng kiểu bên thấp bên cao mấy hôm trước. “Tôi không biết gì về kế hoạch của cô ấy.” Cô không bàn gì với anh hết.

“Không phải anh đang hẹn hò với Sadie Jo sao?”

Anh quỳ xuống và lục tay vào đáy thùng đồ nghề đặt chính giữa phòng. Công việc tu sửa tốn nhiều thời gian hơn dự tính. Thay vì làm việc, anh đã tốn cả ngày để tìm nhà, giờ đây anh còn sắp phải dừng mọi việc lại và đến Seattle sớm hơn so với dự định của mình.

“Không phải sao?”

“Không phải gì?”

“Hẹn hò với Sadie Jo?”

Đời sống riêng tư của anh không phải chuyện của Becca. “Tôi không biết mình có xem đó là hẹn hò hay không.”

“Thế anh xem là gì?”

Anh thoáng ngược lên nhìn cô nàng hai mốt tuổi phiền phức. “Tôi xem đó không phải là việc của cô.”

Becca cau mày và bật nắp lon. “Tôi đã thấy cái cách anh nhìn cô ấy, Vince.”

“Khi nào?”

“Tuần trước, khi tôi ở đây và cô ấy lái xe tới.” Cô ta dựa một vai vào cái khung cửa mà vài ngày trước vẫn còn rầm cửa. Anh vốn không định tháo cánh cửa và khung gỗ, nhưng mùi hôi thuốc lá tồn tại suốt nhiều thập niên của bà Luraleen đã ngấm vào gỗ và khiến nó hôi như một quầy bar ở Vegas xưa. “Mắt anh phát sáng lấp lánh vì cô ấy.”

Đúng là lỗi bịch không chịu nổi. Nếu có bất kỳ thứ gì trong mắt anh, thì đó là đục vọng thuần túy. “Tôi không phát ra cái gì hết,” anh bảo cô gái đang bơi nhũ mắt lấp lánh trên mi mắt. Anh tiếp tục lục lọi tìm cái nẫy và nói thêm, “Tôi chưa bao giờ xử sự như thế.”

“Ồ, mắt anh đã lấp lánh đấy.”

Mắt anh nóng bừng, và nếu không biết rõ bản thân, anh hẳn đã nghĩ mình đang xấu hổ. Đúng là lỗi bịch không cách nào chịu nổi. Anh không biết xấu hổ.

“Có nhớ khi chúng ta gặp nhau ở đám cưới Tally không?”

Anh khó mà quên được. Anh nhồm dậy và cầm lấy đai lưng đeo hộp đồ nghề nằm trên bàn.

“Tôi cứ ngỡ mình sẽ chẳng bao giờ tìm được ai nữa sau Slade.”

Anh quán chiếc thắt lưng da mềm quanh eo. Chúa ơi, cô ta đúng là quá kịch.

“Nhưng tôi đã tìm được. Tên anh ấy là Jeremiah.”

Anh ngược lên và tự hỏi vì sao cô ta lại cho là anh quan tâm. À phải rồi, cô ta nghĩ anh là cha mình.

“Nên tôi sẽ không ở bên anh nhiều như trước nữa.”

Tạ ơn Chúa.

“Vậy Sadie sẽ ở lại chứ?”

Cho dù anh có muốn cô ở lại, cô cũng luôn nói mình sẽ rời Lovett ngay khi có cơ hội. *Quay lại cuộc sống thực của cô.* Khi họ mới gặp nhau, đó là một trong những lý do anh thấy cô vô cùng hấp dẫn. Giờ đây thì ở cô có rất nhiều thứ hấp dẫn anh. Ngoài một số thứ rõ ràng rành ròi, cô còn thông minh và mạnh mẽ. Những ngày qua, cô luôn cứng cỏi khi đối diện với sự mất mát của mình. Không giống mẹ anh, người luôn khuyu gối khi bà tan nát cõi lòng, Sadie đứng dậy và đối mặt với những gì xảy tới với cô bằng vẻ chững chạc bình tĩnh. Anh thích điều đó ở cô. Dù vậy, việc Sadie định rời đi không còn là một trong những điều anh thích nữa. Anh không phiền gì nếu cô ở lại. Khi mới lái xe vào thị trấn, anh ngỡ mình sẽ chỉ ở lại đây tầm một hai tuần. Vài chuyện tồi tệ đã xảy ra, hay theo lời Donald Rumsfeld, có những sự việc mà ta tưởng tận, những sự việc mà ta chưa biết nhưng đã xảy ra, và những sự việc bất thường chưa xảy mà ta chưa biết. Anh thích một kế hoạch rõ ràng gồm những sự việc mình đã biết rõ. Anh thích dự đoán những tình huống phức tạp. Muốn thấy trước rắc rối trước khi một sự việc mà anh nắm rõ biến thành một sự việc mà anh không tỏ tường. Hay còn tệ hơn. Một sự việc bất thường không thể biết trước khiến người ta chẳng còn gì để làm ngoài việc cho nổ tung và bắn vào tất cả những gì chuyên động. Đốt sạch luôn cái điều ngớ ngẩn đó.

“Anh là một người đàn ông tử tế và xứng đáng có được một người phụ nữ tốt đẹp.”

Điều đó cho thấy cô ta biết được bao nhiêu. Anh không phải là một người đàn ông tử tế. Anh đã thấy và đã làm những việc mà anh sẽ không bao giờ nói với bất kỳ ai ngoài đội. Những việc mà công dân bình thường sẽ không bao giờ hiểu được. Những việc khủng khiếp đã để lại dấu ấn trong tâm hồn anh, tuy vậy cũng là những việc mà anh không hối hận và sẽ lặp lại nếu đất nước yêu cầu. Những việc anh sẽ làm để bảo vệ gia đình mình. Chỉ có điều gia đình anh không cần anh bảo vệ họ nữa.

“Tôi nghĩ anh thật sự rất tuyệt, Vince.” Đôi mắt nâu to tròn của cô ta nhìn anh.

Di động của anh kêu bíp và anh rút nó ra khỏi túi. Anh mở mục tin nhắn và đọc: *Cứu em*. Có rất nhiều việc phải làm ở Gas & Go. Anh đã mất cả ngày tìm nhà, và bốn ngày vừa rồi anh đã ở cùng Sadie. Anh đang chậm tiến độ cải tạo. Tuy vậy hôm nay anh có thể làm thêm vài tiếng. Hôm nay anh *cần* phải làm thêm vài tiếng trước khi anh đến Seattle sau vài ngày nữa. Chuyến đi đột xuất đó sẽ khiến anh càng chậm tiến độ hơn, làm anh mất tiền.

Vince ghét mất tiền cũng gần ngang với mức độ ghét những sự việc bất thường không thể đoán biết trước và nợ nần người khác.

Anh nhét di động vào túi quần dài. “Muộn rồi,” anh nói. “Đến giờ về nhà rồi.” Anh đưa Becca ra khỏi cửa sau và nhảy vào xe của mình. Trên đường lái xe tới JH, anh không thêm bận tâm hỏi mình lý do anh bỏ mặc tất cả mọi thứ để giải cứu Sadie. Việc này chẳng hợp lý tí nào, và anh thích mọi chuyện hợp lý hơn. Một kế hoạch được sắp xếp chu toàn. Một mục tiêu rõ ràng. Một sự việc mà anh biết rõ.

Anh rời đường cao tốc và lái xe bên dưới cổng vào trang trại JH. Anh muốn tự nhủ rằng nó chẳng là gì hơn chuyện nhu cầu. Đó là câu trả lời đơn giản. Thẳng thắn. Rõ ràng. Nhưng đang đi về phía anh, những hạt bụi nhỏ bay khỏi gót đôi boot, trông quyến rũ mê người, là một mối phức tạp nóng bỏng kinh hồn. Là thứ mà Don Rumsfeld già nua gọi là những sự việc mà ta chưa biết nhưng đã xảy ra.

Việc khôn ngoan để làm bây giờ là quay xe lại trước khi phần chưa biết trong đó nổi thành một trận bão toàn những điều tồi tệ. Anh ghét cơn bão đó. Ghét thứ cảm giác lần bò trên người như thể anh đang ở một vùng đất xa lạ. Tất cả mọi chiến binh giỏi đều biết khi nào phải bỏ ngang. Phải thoát ra. Trong nửa giây anh đã nghĩ đến việc quành chữ U. Rồi cô mỉm cười giờ tay lên vẫy anh và anh cảm giác có ai đó đâm thẳng vào cơ hoành mình.

Anh phải nhắc bản thân hãy thở đi. Anh ấn nút trên cánh cửa và cửa kính xe trượt xuống.

“Xin chào, anh chàng lính thủy,” Sadie nói khi một đám bụi mờ bay lên khỏi con đường đất. Cô nhìn qua cửa sổ xe đang mở, đưa mắt ngắm nhìn mái tóc cùng đôi mắt xanh lục trên khuôn mặt mà dường như ngày càng đẹp lên mỗi lần cô gặp anh.

“Em đi đâu?” anh hỏi.

“Đâu cũng được.” Cô gạt đám bụi đi. “Có hứng thú không?”

“Còn tùy.” Anh cười toe toét. “Em đang nghĩ gì thế?”

Cô mỉm cười, nụ cười thật lòng, lần đầu tiên trong ngày. “Những quyết định kém cỏi mà có lẽ sau này chúng ta sẽ hối hận.”

Anh ra dấu về phía cái ghế trống bên cạnh. “Vào đi.”

Cô không cần phải nghe đến lần thứ hai. Vài chiếc xe chở đầy những người đến viếng đã lướt ngang qua cô trên đường cô đi. Họ đều tử tế và có ý tốt, nhưng cô đã nói đến phát mệt rồi. Cô lách vào ghế và thắt dây an toàn quanh người. “Chúa ơi, ngày hôm nay thật đáng sợ.” Cô bỏ mũ xuống và ngả đầu ra sau.

“Mệt hả?”

“Ừm.”

“Hôm nay thế nào?” Anh quay xe lại và hướng về thị trấn.

Cô quay đầu hẳn sang và nhìn anh ở bên kia xe. Câu này đến từ anh chàng đã nói là mình không trò chuyện sao? “Tang lễ ỏn. Hàng tấn hoa và rất nhiều người đến. Đủ thức ăn cho cả một làng. Ở Texas như thế là một sự kiện trọng đại đấy.” Ngồi thoải mái trong xe của anh, lần đầu tiên trong suốt cả ngày cô để bản thân thả lỏng. Có lẽ là trong cả tuần qua. “Cả ngày hôm nay anh làm gì?” Ui chao, họ có vẻ giống tình nhân một cách đáng báo động. Một điều có hơi đáng sợ.

“Tìm nhà, mua một cái đệm hơi và túi ngủ ở Amarillo.”

“Em không biết là anh đang tìm nhà.” Anh mặc áo phông nâu và quần dài màu be giống thường ngày. Anh là người đàn ông duy nhất mà cô biết có thể mặc những màu sắc nhạt nhẽo như vậy và khiến chúng trông chẳng hề buồn tẻ chút nào.

Anh rẽ vào đường cao tốc. “Tôi qua đi Luraleen đã về nhà.”

“Em biết. Bà đã đến đám tang và sau đó mang đến một cái bánh Frito.”

Anh liếc nhìn cô rồi quay lại nhìn đường. “Đó chỉ là một trong rất nhiều lý do anh chuyên ra.”

Chân mày cô nhướn lên tận trán khi cô quan sát khuôn mặt trông nghiêng của anh, cái cổ và bờ vai lớn trong chiếc áo phông bó sát. “Anh đã tìm được nhà rồi sao? Nhanh thật đấy.”

“Anh nhanh nhẹn lắm.”

“Em nhớ mà. Lần thứ hai mình gặp nhau, anh đã cho tay vào váy em được rồi.”

Anh cười khẽ và liếc sang nhìn cô. “Em cũng có phần nản gì đâu.”

“Đúng vậy.”

Anh vói tay ra sau ghế của mình, đưa cho cô một chai Diet Coke lạnh và một gói Cheetos.

Cô nhìn cái gói màu vàng cam trong lòng mình. Cảm nhận chai nước mát lạnh trong tay, và ngực cô bỗng nhiên nặng trĩu. Đáy lòng cô hơi nhói lên. Trong quá khứ, đàn ông từng tặng cô hoa, trang sức và đồ lót, thế mà tim cô lại nhức nhối vì một gói Cheetos và một lon Diet Coke sao? “Ăn tối sao?” Hẳn là do cảm xúc của ngày hôm nay. “Cẩn thận đấy. Kế tiếp anh sẽ mời em đi xem phim mát.”

“Anh có động cơ ngầm mà.”

Cô mở chai, uống một hớp và đổ lỗi cái cảm giác khô hài trong dạ dày mình cho các-bon-đi-ô-xít. “Em có phải là gì đâu. Anh không cần phải mua chuộc em bằng Cheetos và Diet Coke để được lên giường đâu.”

“Không đời nào anh dựa vào may mắn.” Anh liếc nhìn cô và nhếch khóe miệng lên. “Anh dựa vào một kế hoạch hoàn chỉnh. Nó gọi là sẵn sàng tuyệt đối.”

“Nó nằm trong sổ tay của SEAL hả?”

“Đâu đó.” Anh cười, một tiếng cười nhẹ nhàng, thích thú khiến mạch đập của cô nhón nhột. “Đâu đó giữa ‘đúng giờ, đúng mục tiêu, không bao giờ từ bỏ’ và ‘lấy bao^[2] của cậu và nhảy.’”

[2] Sack: vừa có nghĩa là ba lô, túi, vừa có nghĩa là bi của đàn ông.

Cô mỉm cười. “Ba-lô của anh hả?”

“Cả cái đó nữa.”

“Anh có nhớ cảm giác nhảy khỏi máy bay không?”

Anh nhìn ra ngoài cửa kính bên ghế lái xe. “Không nhiều như hồi trước, nhưng có.”

“Sao anh lại rời ngũ?”

Vài giây trôi qua trước khi anh trả lời, “Chủ yếu là vì nghĩa vụ gia đình.”

Cô cho rằng có lẽ câu chuyện không chỉ có thế nhưng không muốn moi thêm. Được rồi, cô *muốn* làm vậy nhưng cảm giác rằng mình không thể. “Anh nhớ gì nhất?”

“Đồng đội.” Anh hăng giọng và chuyển sự chú ý của mình về lại con đường trước mặt. “Được làm một phần của một cái gì đó có một mục tiêu cao quý.” Anh dừng lại một lát rồi nói thêm, “Bơi trong đại dương. Tấn công những chiếc xe trồn ra với một khẩu súng máy M-2 và máy phóng lựu đạn 40mm. Bắn tan mọi thứ.”

Cô cười khẽ và mở gói Cheetos ra khi họ rẽ vào Lovett. “Nghe giống công việc của em đấy. Em bắn cũng khá giỏi.”

Anh nhìn cô qua khóe mắt. “Với con gái thì em khá được.”

“Em có thể bắn giỏi hơn phần lớn cánh đàn ông. Nếu chúng ta đấu lại, không chừng em sẽ bắn thắng anh nữa đấy.”

“Sẽ không bao giờ có chuyện đó.”

Phải. Cô đã thấy độ chuẩn xác chết người của anh, nhờ quá trình tập huấn trong quân ngũ. “Anh còn nhớ gì nữa về quân ngũ?”

“Anh nhớ cảm giác săn mồi và chống chọi với các con sóng.”

“Hồ Meredith cách Lovett khoảng chín mươi cây số về phía tây.” Cô cắn rau rầu và nói thêm, “Cậu Frasier của em có một bể bơi cách đây vài khu nhà, nhưng hiện tại quá giờ uống cocktail rồi, đến giờ này cậu Frasier hẳn là đang bơi lội với tình trạng say xỉn và khóa thân. Dù vậy em có thể hỏi thử.”

“Trong mười sáu năm qua anh vẫn sống gần đại dương. Anh thích nó hơn bể bơi.” Anh rẽ vào đường Desert Canyon rồi rẽ trái qua Butte. “Đặc biệt là so với một bể bơi có một ông già trần truồng trôi lênh phênh trong đó như một cái nút bần.”

Điều đó miêu tả cậu Frasier khá chuẩn.

Chương 16

Khu chung cư Casa Bella còn rất mới và được xây bằng vữa màu nâu đỏ với mái ngói Tây Ban Nha. Trông có tầm hai mươi căn hộ, và Vince đỗ xe dưới một bãi đậu có mái che. Anh dẫn cô tới một căn hộ ở tầng hai. Đó là một căn phòng bảy mươi lăm mét vuông, hai phòng ngủ, một phòng tắm và một phòng vệ sinh. Thảm trải nhà sạch sẽ và có mùi sơn mới, hoàn hảo đối với một anh chàng không biết mình sẽ sống tại một thị trấn nhỏ trong bao lâu. “Nếu biết,” cô nói khi đi vào bếp và nhìn quanh các thiết bị tầm trung, “Hẳn em sẽ mang cho anh một chậu cây mừng tân gia.” Cô mở tủ lạnh đặt

lon Diet Coke của mình cạnh một thùng Lone Star và sáu chai nước đóng chai.

“Anh không cần cây.” Anh cầm lấy mũ cô ném lên trên một cái hộp đặt trên kệ bếp rồi vòng tay quanh eo cô. Anh kéo cô áp vào ngực và hôn cổ cô. “Hôm nay anh không làm gì nhiều ở cửa hàng Gas & Go. Nên chắc anh sẽ không bốc mùi đâu.”

Cô mỉm cười và nghiêng đầu sang một bên để anh tiếp cận dễ dàng hơn. “Cách tán tỉnh đó có giúp anh được việc không?”

“Em thấy sao?”

“Rõ ràng là có.”

Anh cởi khóa kéo ở lưng váy cô và tuột nó xuống khỏi vai. “Áo lót của em màu đen.”

“Nó đồng bộ với quần.”

“Anh thấy rồi.” Chiếc váy bó rơi xuống sàn, và anh nói sát vào bờ vai trần của cô, “Anh muốn ngủ với em khi em vẫn còn đi bột.” Ngón tay anh chuyển tới dây áo lót. “Em có thấy nó được việc không?”

Có đấy. Cô quay lại, và áo lót của cô tụt xuống cùng cái váy. “Có, Vince.” Cô kéo áo sơ mi của anh qua đầu và rê tay lên xuống trên lồng ngực rắn chắc. Cô hôn lên cổ anh và đưa tay xuống trước quần anh. “Đối với em, anh luôn được việc,” cô nói và bao lấy thừng bé đã phản ứng. “Anh đúng giờ, đúng mục tiêu và không bao giờ bỏ cuộc.” Anh hít mạnh vào một hơi và cô mỉm cười trên làn da mượt mà ở cổ anh. “Em tin anh gọi đó là ‘sự sẵn sàng tuyệt đối.’ Em thích một anh chàng sẵn sàng xông trận với một” - cô rê tay lên xuống - “cơ thể thật đẹp, to, cứng ngắc”. Cô cắn dái tai anh và thì thầm, “Ngủ với em khi em vẫn còn đi bột đi Vince.”

Và anh làm vậy. Ngay tại đó, áp vào tủ lạnh với hai chân quấn quanh eo. Mọi chuyện diễn ra nhanh chóng, dữ dội và nóng bỏng đến mức da họ trượt lẫn dính chặt vào nhau và cô cảm thấy cháy rực từ trong ra ngoài.

“Em tuyệt quá. Quá tuyệt,” anh rên lên khi một ngọn lửa bên trong bốc cháy khắp người cô và cô thở dốc, không thở nổi. Tim cô đập thình thịch và cả thế giới của cô nổ tung. Khi mọi chuyện kết thúc, khi mọi tế bào trong cơ thể đã tập hợp lại, cô cảm thấy thật khác biệt. Không phải khác *kiểu yêu đương*. Mà khác kiểu *không còn quá đơn độc*. Ngày hôm nay, cô đã bị cả một đám người vây quanh. Chẳng thể gọi là đơn độc, nhưng với Vince, cô thấy mình đang sống.

“Em ổn chứ?” anh cất tiếng hỏi bên cổ cô, hơi thở ấm áp của anh trêu đùa làn da vẫn còn nhạy cảm.

“Ổn. Còn anh? Anh đã làm tất mọi việc.”

“Anh thích dạng công việc này.” Anh hít mạnh vào một hơi và thở ra. “Đặc biệt là với em.”

Trong bao lâu nữa? lần đầu tiên cô tự hỏi kể từ buổi tối anh mới đến nhà cô. Cô đã biết anh sẽ lấp đầy các buổi tối của mình. Cô chỉ không tính đến việc anh lại lấp đầy đời cô một cách trọn vẹn như vậy. Chuyện đó vô cùng đáng sợ. Và để cho tâm trí cô lang thang trên con đường đáng sợ ấy mang nghĩa rằng cô có quan tâm. Quan tâm không nhất thiết là tồi tệ, chỉ có điều *quan tâm quá mức* sẽ rất nguy hiểm. Một điều mà vào khoảnh khắc này có lẽ cô không nên nghĩ tới. Cô sẽ nghĩ tới điều đó sau, khi cô phải nghĩ tới tất cả những việc khác đang rối rùi trong đời mình.

Sau đó, cô ngồi khoanh chân trên hiên sau nhà anh uống Lone Star. Nền xi măng cứng ngắc làm móng cô lạnh toát khi cô ngắm mặt trời lặn.

“Anh đã đặt vé đi Seattle vào chiều thứ Hai.”

Sadie mặc vào chiếc áo phông nâu vừa chạm trên đầu gối cô của anh. “Để làm gì?”

“Giờ đây, khi anh biết mình sẽ ở đây một thời gian nữa, anh cần lấy vài món đồ trong kho ra.” Anh ngồi cạnh cô, lưng tựa vào tường, bàn chân trần gác lên thanh ngang cuối cùng của chiếc lan can bằng thép cong. Anh chỉ mặc mỗi quần dài. “Anh sẽ thuê một chiếc xe tải có thùng và lái về.” Anh

uống một ngụm. “Anh sẽ ở lại đó vài ngày, gặp em gái anh và đi chơi với Conner.”

“Cháu trai anh à?”

“Ừ. Và anh tin chắc là mình sẽ phải gặp thằng khốn đó.”

“Sam Leclair?”

“Phải. Chúa ơi, anh ghét gã đó. Đặc biệt là bây giờ, khi mà luật đánh nhau^[1] đã thay đổi.”

[1] Engagement: có nghĩa là đánh nhau nhưng có một nghĩa khác hay được dùng hơn là sự đính hôn.

Cô uống một hớp bia và nheo mắt nhìn vàng mặt trời màu vàng cam lặn xuống dưới ngọn cây. “Ý anh là từ khi anh ta đính hôn với em gái anh?”

“Không. Kể từ khi tên khốn đó bảo lãnh cho anh ra, giờ anh không thể đánh hắn nữa.”

Sadie sặc. “Ra á?” cô lắp bắp. “Ra khỏi cái gì?”

“Nhà tù.” Anh nhìn cô qua khước mắt. “Anh đã phải vào tù với vài gã ở một quán bar cuối tháng Mười hai vừa rồi.”

“Vài à? Bao nhiêu gã?”

“Chắc là mười.” Anh nhún vai như thể đó không phải chuyện gì to tát. “Chúng tưởng mình là những gã đi mô-tô to con đáng sợ.”

“Anh đã đánh nhau với mười gã đi mô-tô đáng sợ sao?”

“Chúng cứ *ngĩ* mình đáng sợ thôi.” Anh lắc đầu. “Chẳng đáng sợ tí nào.”

Tuy vậy... “Mười sao?”

“Lúc bắt đầu chỉ có một, hai hoặc ba gã gì đó. Những người khác cứ nhảy xổ vào cho tới khi cả quán đánh nhau và mọi người tung nắm đấm vào

bất kỳ thứ gì chuyển động.”

“Điều gì đã khơi mào vụ đánh nhau đó?”

“Vài gã muốn nói cho sướng miệng và anh thì không có tâm trạng muốn nghe.”

“Gì cơ?” Miệng cô há hốc ra rồi khép chặt lại. “Anh đánh nhau với mấy gã lái mô-tô vì họ nói điều gì đó anh không thích à?” Đúng là điên rồ. Thậm chí còn chẳng hợp lý tí nào. “Anh chỉ việc bỏ đi thì không được à?”

Anh nhìn cô qua khước mắt như thể cô mới là người bị điên. “Anh rất ủng hộ tự do ngôn luận. Nhưng cái sự tự do ấy phải đi kèm với trách nhiệm biết mình đang nói gì. Và nếu em định cáo buộc quân đội chỉ toàn những tên phạm tội cưỡng hiếp vô giáo dục, thì anh cũng có quyền tự do làm em ngậm mồm lại. Không. *Nghĩa vụ* mới đúng.”

“Một gã lái mô-tô đã nói thế sao?” Cô cứ ngỡ mấy gã ấy sẽ bênh vực quân nhân.

“Nó là Seattle,” anh nói như thể điều đó giải thích tất cả. “Washington có đầy những người theo chủ nghĩa tự do điên khùng.”

Bây giờ có lẽ không phải là thời điểm thích hợp để bảo anh là cô đã bỏ phiếu cho Obama.

Anh thò tay vào túi quần và rút di động ra. “Em đã vắt kiệt sức anh và giờ anh đang đói quặn ruột. Cheetos sẽ không giúp gì được.” Anh gọi một cái pizza rồi giúp Sadie đứng dậy. “Nếu anh cứ tiếp tục ăn đồ vớ vẩn và giao du với em thay vì làm việc, anh sẽ béo phì mất.”

Cô đứng trước mặt anh và đặt tay lên phần bụng phẳng lì của anh. “Em không nghĩ anh cần phải lo lắng đến điều đó đâu.”

“Anh mất dáng rồi.”

“So với ai?”

Anh đi vào nhà và cô theo anh vào bếp. “So với thời mà ngày nào anh cũng luyện tập.” Anh ném mũ cô từ trên nóc hộp xuống kệ bếp. “Khi gửi thông tin thuê của anh trong năm năm qua cho anh, em gái anh đã gửi kèm mấy bức ảnh và đồ lặt vặt cũ này này.” Anh thò tay vào hộp và lấy ra một tập ảnh. Anh ném vài bức lên kệ bếp rồi đưa cô một bức.

Cô nhìn anh chàng trẻ trung với những cơ ngực khắc rõ và mặc quần đùi ướt.

“Chúa ơi.” Cô vốn không nghĩ là anh còn có thể cơ bắp hơn nữa cơ đấy. Cô chuyển mắt từ những múi cơ ẩm ướt trong ảnh sang mặt anh. “Trông anh trẻ quá.”

“Lúc ấy anh hai mươi. Bức ảnh đó được chụp vào hôm anh qua bài kiểm tra nổi đứng^[2].”

[2] Drown proofing: một phương pháp tồn tại trong nước mà không bị chìm do huấn luyện viên Fred Lanoue phát minh ra, bắt đầu được đưa vào giảng dạy lần đầu tiên năm 1940 và thu hút nhiều sự quan tâm của cộng đồng.

Cô không dám hỏi điều đó nghĩa là gì và cầm lên bức ảnh chụp Vince quỳ gối trước một bức tường bị đạn bắn lỗ chỗ, một khẩu súng máy đặt cạnh người, mặc quần áo ngụy trang và có bộ râu đen sì gớm ghiếc. Trong một bức ảnh khác anh cạo râu sạch boong và đang chống đẩy với hai bình nén khí trên lưng. “Cái này nặng bao nhiêu?”

Anh quay đầu và liếc nhìn các bức ảnh. “Khoảng ba mươi sáu cân. Anh không ngại chống đẩy nhiều lần. Anh ghét ‘bị ướt và dính cát’.”

Họ đều hiểu là anh thích nước nhưng ghét cát. Cô với tay lấy một bức ảnh khác của Vince trẻ với hai tay vòng quanh một người phụ nữ và một cô bé tóc đỏ. Anh mặc bộ đồ thủy thủ màu trắng với khăn đen, mũ trắng và cười toe toét.

“Ảnh chụp mẹ và em gái ở lễ tốt nghiệp BUD/S của anh.” Cô có thể nhìn thấy nét tương đồng giữa anh với mẹ. Với em gái anh, hoàn toàn không.

“Chính xác thì BUD/S nghĩa là gì?”

“Tấn công cơ bản dưới nước của SEAL.”

Cô cũng có thể nhìn thấy vẻ tự hào trong mắt mẹ anh. Nếu cha cô có một cậu con trai như Vince, hẳn ông cũng sẽ lấy làm tự hào. Có lẽ còn vỗ lưng anh ba cái. “Cha anh có mặt ở đó không?”

“Không. Anh tin chắc là ông có chuyện quan trọng hơn để làm.”

Từ những gì ít ỏi mà anh kể về cha mình, cô không mấy ngạc nhiên với câu trả lời ấy. Nhưng còn gì có thể quan trọng hơn buổi lễ tốt nghiệp đợt huấn luyện SEAL của con trai mình? “Như gì chứ?”

Anh lắc đầu. “Không biết.”

“Cha em cũng không đến dự lễ tốt nghiệp trung học của em.” Nhưng ít nhất cô cũng biết điều gì quan trọng hơn lễ tốt nghiệp của mình. “Ông phải đóng dấu cho bày gia súc.” Cô nghĩ đến tất cả sự kiện trong ngày và những câu chuyện của ông Clive. Tốt và cũng không tốt lắm. Lần cuối cùng gặp nhau, mối gắn kết giữa hai cha con đã tăng thêm chút đỉnh, hơn những gì họ có trong nhiều năm trời. Cô thoáng được nhìn vào sâu bên trong người cha mà trước đó cô chưa bao giờ được thấy, nhưng đấy không phải là sự kết nối cảm xúc to lớn mà cô luôn khao khát. “Cha anh vẫn còn sống, có lẽ ông sẽ thay đổi.”

“Anh không quan tâm.” Anh nhìn vào trong hộp và gạt đồ ra. “Anh không nghĩ con người sẽ thay đổi trừ phi họ thật sự muốn. Không ai thay đổi chỉ vì một người khác muốn họ thay đổi cả. Và kể cả ông có thay đổi đi nữa, có lẽ cũng đã quá muộn rồi.”

Cô không nghĩ điều đó đúng, nhưng cô là ai mà tranh cãi? Cô chưa từng hòa thuận thực sự với cha mình. Không phải thứ kết thúc hoành tráng, thỏa mãn kiểu Hollywood mà hẳn sẽ gói mọi thứ lại thành một cái nơ dễ thương cho cô. Nếu ông sống thêm mười năm nữa, cô cũng sẽ chẳng bao giờ nhận được điều đó từ ông. Cô nhìn vào hộp và lấy ra một cái mũ bảo hiểm màu

xanh dương có chữ “Haven” màu trắng viết phía trước và “228” ở bên cạnh. “Cái gì đây?”

“Mũ bảo hiểm BUD/S giai đoạn hai.” Anh lấy nó lại và đội lên đầu Sadie. Cái mũ sà xuống chân mày cô. “Nó hợp với màu mắt em.”

Cô đẩy mũ lên. “Nó che hết mắt em.”

Anh lấy một chiếc huy hiệu vàng ra khỏi một cái hộp nhung và gắn nó vào áo phông. “Trông em rất nóng bỏng với cái mũ bảo hiểm và huy hiệu Trident.”

“Thật sao?” Cô cười khẽ. “Anh đã để bao nhiêu phụ nữ đội mũ bảo hiểm của mình?”

“Chiếc mũ này thì không ai hết.” Anh hạ miệng xuống bên cổ cô và nói sát vào da thịt cô, “Em là người phụ nữ đầu tiên chạm vào huy hiệu Trident của anh.”

Cô không biết liệu điều đó có khiến mình trở nên đặc biệt hay không, nhưng khuôn miệng ấm áp của anh áp vào da cô tạo ra những điều đặc biệt bên trong cô. “Em không có gì để anh chạm vào hết.”

“Em có rất nhiều thứ cho anh chạm vào.” Anh trượt miệng xuống ngay dưới tai cô. “Những thứ mềm mại. Những thứ mang lại cảm giác rất tuyệt.”

“Anh đã chạm vào những thứ đó rồi.”

“Anh muốn chạm vào chúng nhiều hơn nữa.” Cô ngửa đầu ra sau và mũ bảo hiểm của anh rơi xuống kệ bếp. “Anh thích chạm vào em,” anh nói khi rải nụ hôn lên khắp cằm cô. “Anh thích đi vào thật sâu.”

Anh thích làm thế, nhưng như vậy không có nghĩa là anh yêu cô. Trước đây, cô có thể bị chuyện đó làm đảo lộn đầu óc rồi nghĩ rằng anh chàng vô cảm này yêu mình. Anh không yêu cô và cô sẽ không bao giờ để bản thân mình có bất kỳ cảm xúc sâu sắc nào dành cho anh.

Chuông cửa reo lên và Vince ngẩng đầu lên. Chân mày anh nhíu xuống, mắt anh hơi dờ dẫm. “Có thể là ai nhỉ? Không ai ngoài em biết anh sống ở đây.”

“Người giao pizza.”

“À phải rồi.” Anh chớp mắt. “Anh quên mất.”

Họ cùng nhau ngồi giữa phòng khách trống không của Vince, ăn pizza pepperoni hai lớp và uống Lone Star. Sadie thấy ngạc nhiên trước sức ăn của mình, cân nhắc đến việc nhà cô đang có đầy thịt hầm người ta đem đến viếng.

“Em không nghĩ pizza là loại thức ăn cung cấp năng lượng. Giờ em thấy mình như một con sên vậy,” cô nói khi nằm ngả người chống trên hai khuỷu tay và duỗi thẳng cái bụng đầy ứ. “Nếu em cứ đi chơi với anh thế này, em mới là người sẽ bị béo phì.” Hiện tại, cô chẳng có nơi nào muốn ở lại hơn nơi này. Tuy vậy, có một chỗ mà cô cần phải có mặt. “Có lẽ em nên về nhà.”

“Đáng lẽ anh nên cho em thấy cái đệm hơi của anh trước.” Anh uống một ngụm bia Lone Star để tống miếng bánh cuối cùng xuống dạ dày và đặt chai bia lên chiếc hộp rỗng.

“Vì sao?” Cô đã thấy cái đệm hơi và túi ngủ khi anh dẫn cô đi xem quanh nhà. “Nó có gì đặc biệt mà các đệm khác không có à?”

“Nó sẽ trở nên đặc biệt khi anh đưa em lên đó.”

“Chúng ta sẽ trần truồng nằm úp thìa à?”

Anh gật đầu. “Bi sát vào mông.”

Tiếng cười êm ái của cô biến thành một cái ngáp. “Anh lãng mạn ghê.”

Có gì đó không ổn. Sadie cảm nhận được điều đó trước cả khi mi mắt cô mở ra. Trong vài giây bất định, cô không nhớ mình đang ở đâu. Cô nghe thấy một tiếng thịch và nhìn quanh căn phòng tối om. Cô đang ở nhà Vince.

Trong chiếc túi ngủ trên đệm hơi. Cô không biết mình đã thiếp đi bao lâu, nhưng bây giờ trời tối mịt. Cô quay đầu và nhìn sang cái gối trông người bên cạnh.

“Khi thật!”

Sadie nhồm dậy và vơ lấy chiếc áo phông màu nâu của Vince trên sàn. Thêm một tiếng thịch nữa vang lên và cô xỏ tay vào áo đi về phía hành lang. Có vẻ như anh đang đánh nhau với một tên trộm.

“Chết tiệt!”

“Vince!” Cô thoáng có ý nghĩ chộp lấy thứ gì đó để giúp, nhưng cô biết chẳng có gì hết.

“Giết hết mấy gã chặn dê khôn kiếp đó đi!”

Ánh đèn từ bếp rơi vào cả hành lang. Một bóng người tối om di chuyển trong không gian tranh tối tranh sáng. “Vince à?”

“Ôi Chúa ơi.” Anh thở hắt hên, như thể anh đã chạy mười dặm trong cái nắng thiêu đốt. “Ôi Chúa ơi!... Wilson.” Anh bước lùi lại vài bước. “Cố gắng lên, anh bạn... Chết tiệt. Tớ sẽ giúp cậu gượng dậy.”

Wilson? Wilson là ai?

Anh quỳ gối xuống, ánh sáng mờ mờ chiếu lên khoảng đùi và eo trần của anh. Sự căng thẳng dày đặc trong không khí. “Đừng thế, Pete.”

“Vince à?”

Hơi thở của anh tệ hơn. Gấp gáp hơn. Anh ho và thở dốc. Ánh đèn rơi lên cánh tay rắn chắc, các mạch máu phình như thể anh đang nâng tạ. Anh to lớn, co cụm người lại trong hành lang chật hẹp. “Ở lại với tớ đi.”

“Vince!” Cô không chạm vào anh. Không tiến lại gần hơn. Cô không sợ anh. Cô lo lắng cho anh. Lo rằng anh sẽ lên cơn kích động hay tự làm mình bị thương. “Anh ổn chứ?” cô hỏi mặc dù rõ ràng là anh không hề ổn.

Anh ngẩng phất đầu dậy và cô nghĩ anh có lẽ đã nghe thấy cô nói. “Máy bay trực thăng đang tới. Cố lên.”

Cô bật đèn phòng ngủ và quỳ một gối xuống ở ngưỡng cửa. “Vince!” Đôi mắt mở to của anh nhìn thẳng vào cô, nhìn thẳng vào thứ gì đó mà chỉ mình anh thấy. Tim cô đau đớn vì anh. Tan tành thành từng mảnh. Cô không hề có ý để việc ấy xảy ra. Cô không kiểm soát nổi.

Đầu anh ngẩng phất lên và ngã ra sau như thể anh đang quan sát thứ gì trên bầu trời. Miệng anh há ra khi anh hít không khí vào phổi, tay anh di chuyển trước ngực như thể đang nắm lấy một vật vô hình.

Thường ngày anh to lớn, mạnh mẽ và kiểm soát trọn vẹn hết thảy mọi thứ xung quanh mình. “Vince!” cô hét lên.

Anh chớp mắt và đưa ánh mắt vô thức nhìn về phía cô. “Gì cơ?”

“Anh ổn chứ?”

Miệng anh khép chặt lại và mũi anh phì phò khi anh thở bằng mũi. Chân mày anh nhíu lại và anh nhìn xung quanh mình. “Gì vậy?”

“Anh ổn chứ?”

“Anh đang ở đâu đây?”

Tim cô đập phồng và rạn nứt. “Trong nhà anh.”

Tiếng thở nặng nề của anh vang khắp hành lang và đôi mắt mở to kia lại nhìn sang cô. “Sadie à?”

“Phải.” Cô có cảm giác như đang ngã xuống khe nứt trong tim mình. Ngay tại đó, trong hành lang căn hộ trống hoác của anh. Trong cái ngày có thể là ngày tồi tệ nhất trong đời cô. Cô đã cố gắng hết sức. Cố hết sức để không yêu Vince Haven, người đàn ông vô cảm nhất trên hành tinh này, nhưng cô đã yêu.

“Chúa ơi.”

Phải. Chúa ơi. Cô đi về phía anh và đặt tay lên vai anh. Da anh nóng và khô. “Em lấy gì đó cho anh nhé?”

“Không.” Anh nuốt nước bọt xuống thật mạnh và tựa lưng vào bức tường đằng sau.

Dẫu vậy cô vẫn đứng dậy và đi qua phòng khách tới căn bếp nhỏ. Cô lấy một chai nước ra khỏi tủ lạnh. Cô cố hết sức để không khóc vì anh và vì cô, nhưng nước mắt của cô tràn xuống hai má và cô lau chúng đi bằng vạt áo phong của Vince. Khi cô quay lại, anh vẫn ngồi tựa lưng vào tường, hai bắp tay đặt trên hai đầu gối đang gập lại. Mắt anh nhìn chăm chăm lên trần nhà.

“Đây.” Cô quỳ gối bên cạnh anh và mở nắp chai.

Anh vói lấy chai nước nhưng tay anh run lẩy bẩy và thay vào đó anh nắm chặt tay lại.

“Anh không sao chứ?”

Anh liếm đôi môi khô khốc. “Anh ổn.”

Anh không hề ổn. “Việc đó có hay xảy ra không?”

Anh nhún vai. “Thỉnh thoảng.”

Rõ ràng anh không định nói thêm gì. Cô hôn bờ vai nóng rục, khô rang của Vince. “Em thích mùi của anh,” cô nói. Anh không nói gì và cô ngồi xuống cạnh anh, vòng tay ôm quanh vòng eo trần của anh. Cô yêu anh và chuyện này làm cô khiếp hãi. “Wilson là ai?”

Anh nhìn xuống cô, chân mày anh nhíu lại. “Em đã nghe cái tên đó ở đâu?”

“Anh đã gọi to tên đó.”

Anh quay mắt đi. “Pete Wilson. Cậu ấy mất rồi.”

“Anh ấy là bạn anh à?” Cô nắm lấy bàn tay đang nắm chặt của anh và đặt chai nước vào.

“Phải.” Nước rỉ ra khỏi hai khóe miệng anh khi anh hớp vài ngụm lớn. “Cậu ấy là sĩ quan giỏi nhất anh từng gặp.” Anh lau nước bằng mu bàn tay. “Người đàn ông tuyệt nhất anh từng biết.”

“Sao anh ấy lại qua đời?”

“Bị giết trên núi Hindu Kush ở trung Afghanistan.”

Sự giận dữ cuộn cuộn thoát ra từ người anh và sự căng thẳng làm các cơ bắp của anh cứng ngắc hơn cả lúc trước. “Em có thể làm gì giúp anh?” cô hỏi. Anh đã vô cùng tử tế với cô trong tuần vừa qua. Đúng lúc cô cần đến anh thì anh đã ở đó. Đưa cô đến nơi và đi bên cô với bàn tay đặt trên eo lưng cô. Trò chuyện cùng cô và thỉnh thoảng cũng chẳng nói gì hết. Cứu nguy cho cô dù cô không hề cầu xin. Lấn vào tim cô khi mà đó là vùng đất cuối cùng anh muốn trú ngụ.

“Anh không cần giúp đỡ.” Anh đứng dậy, và tay cô trượt xuống đôi chân trần của anh. “Anh không phải một cô nhóc.”

Cô đứng lên và nhìn vào đôi mắt xanh lục kia. “Em cũng không, Vince.” Ngay trước mắt mình cô nhìn anh thu mình lại. Cô không biết anh đi đâu, chỉ biết anh đã đi mất rồi. “Vince.” Tên anh nghẹn lại trong ngực cô, đang tắc nghẹn cảm xúc, và cô vòng tay quanh cổ anh. Cô ép mình vào lồng ngực rắn chắc, nóng rực của anh và huyền thuyên, “Em xin lỗi. Chuyện hẳn phải khủng khiếp lắm. Em ước mình có thể làm gì đó.”

“Vì sao?”

“Vì anh đã giúp em khi em cần anh. Vì em không đơn độc khi có anh ở bên. Vì anh đã cứu em kể cả khi em không cầu xin anh.” Cô nuốt nước mắt lại, mở miệng định bảo anh rằng anh to lớn, mạnh mẽ và tuyệt vời. Rằng anh là người đàn ông tuyệt nhất cô từng biết. Thay vì thế một thứ còn nguyên sơ, mới mẻ và thật sự khủng khiếp thoát ra, “Vì em yêu anh.”

Sự im lặng ngưng đọng kéo dài giữa họ cho tới khi cuối cùng anh lên tiếng, “Cảm ơn em.”

Ôi Chúa ơi. Có phải anh vừa *cảm ơn* cô đấy không?

“Để anh đưa em về nhà.”

Tay anh vẫn đặt sát vào người, nhưng lời lẽ của anh như một cú đẩy hữu hình. Cô vừa bảo anh rằng cô yêu anh, vậy mà anh lại phản ứng bằng một câu cảm ơn em và đề nghị đưa cô về nhà.

“Muộn rồi.”

Cô mặc nhanh bộ váy đen và xỏ chân vào đôi bốt cao bồi. Không ai trong hai bọn họ nói gì khi cô chộp lấy mũ và ví trên đường ra cửa. Một khoảng im lặng khó chịu lấp đầy trong xe khi Vince lái về JH. Một sự im lặng khó chịu mà trước đây chưa bao giờ hiện hữu. Kể cả vào lần đầu tiên cô thấy anh đứng bên lề đường, mui xe của anh mở lên.

Cô không hỏi liệu anh có gọi điện hay nhắn tin không. Cô không hỏi bao giờ thì họ gặp lại. Không tuyên bố tình yêu gì nữa hết. Phẩm giá của cô quan trọng hơn thế khi mà điều cuối cùng anh muốn là tình yêu của cô. Anh luôn tỏ rõ điều đó, và khi nhìn đèn pha xe anh mờ dần, cô biết mọi chuyện đã hết.

Cô đã chờ đợi điều gì nào? Anh từng thẳng thắn nói rõ những gì mình muốn. Đó cũng là những gì trước kia cô muốn, nhưng một lúc nào đó trong vài tuần qua cô đã bắt đầu có tình cảm với anh. Bắt đầu cảm thấy điều gì đó không chỉ là dục vọng.

Cô đã chôn cất cha mình, yêu và bị đá, tất cả trong cùng một ngày.

Chương 17

Làn gió mát lạnh ẩm ướt thổi qua các khớp ngón tay, má và tai Vince. Ông bố chiếc Harley kêu ầm ầm khắp khu Morning Glory Drive ở Kirkland, Washington, ngoại ô Seattle. Mũ bảo hiểm của Conner đập vào cằm Vince khoảng mười lần khi hai người họ từ từ lái xe đi đi lại lại trên con đường trước nhà Conner. Họ mặc áo khoác da giống nhau, nhưng áo của Conner chật hơn so với lần trước.

Đã năm tháng rồi kể từ khi anh rời Washington. Năm tháng mà cứ như nhiều năm trời.

Chiếc mô-tô đi chậm lại khi họ quay về ngôi nhà tách tầng với chiếc xe tải đi thuê trên đường lái xe.

“Thêm một lần nữa đi, cậu Vince!” Conner rống lên qua tiếng vang.

“Được thôi.” Anh quành chữ U và quay lại con đường rợp bóng cây. Vince không còn đếm được họ đi đi lại lại trên con đường này bao nhiêu lần rồi. Đến cuối cùng, khi anh dừng xe sau chiếc xe tải trên đường lái xe vào nhà, Conner phản đối.

“Cháu không muốn dừng lại.”

Anh tắt máy và giúp cháu trai mình xuống đất. “Lần tới cậu về thị trấn, chúng ta sẽ phải mua áo mới cho cháu.” Anh móc gót đôi bốt vào chân chống và gạt xuống. “Không chừng mẹ cháu sẽ để chúng ta đi công viên.” Autumn ghét chiếc Harley nhưng Conner thích nó nhiều đến mức cô luôn để họ đi xe trước nhà. Không nhanh hơn hai tư cây số một giờ.

Conner với tay lấy quai mũ dưới cằm. “Có lẽ cháu có thể lái xe.”

“Khi nào chân cháu chạm tới đất thì chúng ta sẽ nói đến chuyện đó.” Anh nhồm khỏi yên xe và vắt chân sang. “Đừng kể cho mẹ cháu đấy.”

“Hay cha.”

“Gì cơ? Cha cháu không thích xe mô-tô à?” Cũng dễ hiểu.

Conner nhún vai và đưa Vince mũ bảo hiểm. “Cháu không biết. Cha không có chiếc mô-tô nào.”

Đó là vì gã đó như đàn bà. “Đi bảo mẹ cháu là cậu sắp đi đi.”

“Cháu không muốn cậu đi.”

Vince đặt mũ bảo hiểm lên yên xe. “Cậu cũng không muốn.” Anh quỳ một gối xuống. “Cậu sẽ nhớ cháu lắm.” Chỉ áo anh kêu bực bực khi anh ôm

lấy Conner. Chúa ơi, thằng bé vẫn thơm như cũ. Có mùi nước xả vải mà mẹ cậu dùng và mùi trẻ con.

“Khi nào thì cậu về nhà?”

Câu hỏi hay đấy. Anh không chắc nữa. “Khi cậu bán cửa hàng Gas & Go và kiếm được một đồng tiền.” Chỉ có điều dạo này nơi đây không giống như nhà anh chút nào. Anh chẳng biết cái gì thì giống nhà nữa.

“Cháu có thể có một đồng tiền chứ?”

“Chắc chắn rồi.” Cậu nhóc sẽ đưa nó cho ai nhỉ?

“Và cả chiếc Harley?”

Anh nhồm dậy và nhắc Conner qua vai. “Trừ phi một ngày nào đó cậu tìm được một cậu bé khác để trao lại.” Cháu trai anh hét lên khi Vince vỗ hông cậu hai cái. Rồi anh đặt cậu bé đứng xuống. “Giờ thì chạy đi tìm mẹ cháu đi.”

“Vâng.” Conner quay gót đôi giày vải hình Người nhện lại và đi tới cửa trước. “Mẹ ơi!” cậu hét toáng lên khi chạy lên bậc thềm.

Vince mở thùng xe chuyên đồ và lấy ra một cái thang. Anh dắt chiếc Harley vào trong, đặt giữa tường xe và một cái ghế sofa da rồi cố định nó lại. Anh đã ở Washington ba ngày rồi. Uống bia với bạn cũ, đi chơi với em gái anh và Conner, đóng gói những đồ đạc cần thiết như giường, ghế da và chiếc ti-vi HD bốn mươi tư inch lên xe tải.

“Conner nói anh muốn có một cậu con trai? Em biết mình không nên xen vào, nhưng anh thực sự nên có vợ trước khi có con.”

Vince ngoái ra sau nhìn cánh cửa mở rộng của chiếc xe tải lớn. Ánh nắng mặt trời giữa màn sương rơi vào mái tóc đỏ của em gái anh. “Vợ à?”

“Anh cần có một người nào đó trong đời.”

“Em quên dì Lurleen rồi đấy,” anh đùa.

Cô giả vờ nhăn nhó. “Một người mà không bị ho do thuốc lá và có gan ngấm rượu. Em ghét phải nghĩ đến cảnh anh cô đơn và sống cùng di Luraleen.”

“Anh đã chuyển khỏi nhà dì ấy.” Anh nghĩ đến Sadie. Anh không hề cô đơn kể từ cái ngày xe anh bị hỏng ở ven đường cao tốc. “Anh chẳng bao giờ cô đơn.”

“Chẳng bao giờ sao?” Chúa ơi, anh đã quên mất là mình phải coi chừng lời nói khi ở cạnh em gái. Cô biết anh quá rõ và chú ý từng từ một. “Anh đã gặp người nào đó rồi à?”

“Tất nhiên.” Anh nhồm dậy và đi tới cánh cửa đang mở. “Anh luôn vậy mà.”

Autumn khoanh tay trên ngực, không hề thấy thích thú và trừng mắt nhìn anh - kể cả khi anh đứng lù lù áp đảo cô — theo cái cách cô vẫn luôn trừng mắt quở mắng anh. Hồi họ còn bé đã thế. “Anh đang gặp gỡ ai đó nhiều hơn một hai lần à?”

Anh nhảy xuống, nắm lấy cánh cửa phía trên đầu và kéo nó xuống. Anh khóa cửa và nhún vai. Autumn hiểu rõ anh hơn bất kỳ ai trên hành tinh này, nhưng có những điều mà ngay cả cô cũng không biết. Những điều mà không một ai biết hết.

Trừ Sadie. Cô biết. Cô đã thấy anh trong tình trạng thảm hại nhất. Vô dụng và bị khóa chặt trong cơn ác mộng. Chúa ơi, anh ghét việc cô đã thấy mình như thế.

“Vinny! “ Cô nắm lấy cánh tay anh.

Cô đã xem sự im lặng của anh như lời thừa nhận. “Chuyện kết thúc rồi,” anh nói, hy vọng cô sẽ bỏ qua chủ đề này dù anh biết cô sẽ không làm vậy.

“Anh đã hẹn hò với cô ấy bao lâu?”

Anh không thèm giải thích rằng anh và Sadie chưa bao giờ thật sự *hẹn hò*. “Anh đã gặp cô ấy vào buổi tối anh đến Lovett.” Anh nhìn đôi mắt xanh

lục của cô. “Chuyện đã kết thúc vài tối trước.” Khi cô thấy anh không che đậy và đáng thương. Cô nói cô yêu anh. Anh không biết làm sao điều đó lại khả thi nữa.

Cô há hốc miệng. “Hai tháng. Với anh thế là lâu đấy. Rất lâu luôn. Như mười bốn năm tính theo tuổi đời loài chó.”

Vince thậm chí còn không thể tức lên bởi vì cô rất nghiêm túc và dù ít dù nhiều đấy cũng là sự thật. Dù vậy anh không thấy như thể mới hai tháng trôi qua. Anh cảm thấy như thể mình đã biết cô cả đời, nhưng cũng còn lâu mới đủ. Anh quay lại và ngồi lên thành xe.

“Sao anh lại chia tay cô ấy?” Autumn ngồi xuống cạnh anh, và đáng ra anh phải biết là cô sẽ không bỏ qua chủ đề này mới phải.

Cô hiểu thấu anh. Biết rằng anh là người thường phá vỡ mọi thứ. “Cô ấy nói cô ấy yêu anh.” Đó không phải là lý do thực sự, nhưng em gái anh không biết chuyện những con ác mộng và anh cũng không định kể với cô vào lúc này.

Môi cô nở nụ cười toe toét. “Anh đã nói gì?”

“Cảm ơn em.”

Autumn há hốc miệng.

“Sao nào?” Cảm ơn em đâu có tệ chứ. Nó không hay ho gì, nhưng còn hơn là không nói gì hết.

“Rồi sao nữa?”

“Rồi anh đưa cô ấy về nhà.”

“Anh nói cảm ơn rồi đưa cô ấy về nhà sao? Anh ghét cô ấy à?”

Ghét Sadie sao? Anh không ghét Sadie. Anh không thực sự chắc chắn về cảm giác của mình, trừ vài cảm xúc bối rối lạ lẫm. Cả cảm giác kinh hoàng quặn dạ dày lẫn nhẹ nhõm đến tận xương khuấy đảo và bùng cháy trong đầu

lẫn ngược anh. Làm sao anh lại thấy vừa kinh hoàng vừa nhẹ nhõm vì chuyện đã kết thúc chứ? Chẳng hợp lý gì hết. “Anh không ghét cô ấy.”

“Cô ấy đã hét câu đó khi đang” - Autumn nhìn quanh để tránh những đôi tai tọc mạch - “trên giường à? Bởi vì nếu người ta hét câu đó khi đang quan hệ thì có lẽ nó không có nghĩa lý gì hết.”

Anh suýt bật cười. “Cô ấy không nói câu đó khi đang quan hệ.”

“Cô ấy xấu lắm à?”

“Không.” Anh nghĩ đến mái tóc vàng và nụ cười tươi tắn của Sadie. Đôi mắt xanh dương trong vắt và cái miệng hồng hồng của cô. “Cô ấy rất đẹp.”

“Ngu ngốc?”

Anh lắc đầu. “Thông minh và hài hước, và em sẽ rất vui khi biết anh không làm quen với cô ấy trong quán bar. Cô ấy không phải người tình một đêm.” Mặc dù khi bắt đầu thì là như vậy.

“Em đoán như thế là có tiền triển, nhưng vẫn đáng buồn.” Về buồn bã chân thành làm khòe miệng Autumn trĩu xuống. “Khi anh khóa mọi thứ lại thật chặt để đau đớn không thể thoát ra ngoài, anh cũng sẽ ngăn cản một số điều tốt đẹp tiến vào.”

Anh nhìn vào mắt cô, sẫm hơn mắt anh vài tông, và một nụ cười bối rối làm môi anh nhếch lên. “Gì vậy? Em là Oprah da trắng à?”

“Đừng đùa, Vince. Anh rất giỏi chăm sóc người khác. Rất giỏi đấu tranh cho người khác, nhưng không phải cho bản thân anh.”

“Anh có thể tự lo cho mình.”

“Em không nói đến những vụ đánh nhau ở quán bar. Chúng không tính.”

Anh cười khẽ và đứng dậy. “Tùy xem em có nằm bên thua cuộc hay không.”

Cô đứng lên, và anh vòng tay quanh người cô. “VẬY CÁI Đám cưới em quyết tâm tổ chức sẽ diễn ra vào lúc nào?”

“Anh biết đấy, nó sẽ diễn ra vào tháng Bảy để mặt Sam không quá thâm tím rồi còn chụp ảnh đám cưới. Tất cả những gì anh phải làm là có mặt và đưa em đi dọc lễ đường. Em sẽ lo liệu hết mọi thứ.” Cô ôm anh. “Lúc ấy anh sẽ vẫn ở Texas à?”

“Ừ. Anh nghĩ ít nhất là trong năm tới.” Anh thả tay xuống và nghĩ đến Sadie. Anh tự hỏi cô sẽ ở lại Lovett hay đã rời thị trấn rồi.

Một chiếc xe bán tải màu đỏ lăn bánh trên đường và rẽ vào đường lái xe vào nhà. Autumn ngẩng lên nhìn Vince và cảnh cáo, “Hãy tử tế vào, em nói thật đấy.”

Vince mỉm cười khi Sam Leclair, gã cầu thủ khúc côn cầu thành công, cha Conner, hôn phu của Autumn, em rể tương lai của anh, và là một thằng khốn đúng nghĩa, ra khỏi chiếc Chevy đi về phía anh. Sam cao hơn Vince vài phân và dẻo dai như một tên côn đồ đánh nhau trên đường phố bằng tay không. Vince sẽ vô cùng sung sướng được đánh hắn như tử, nhưng anh biết Sam sẽ không bao giờ gục ngã dễ dàng. Vào lúc này, một bên má hắn bầm tím. Bây giờ là tháng Tư. Mới đầu mùa giải. Sau một hai trận đấu nữa, hắn sẽ có thêm một con mắt đồng bộ.

“Trông anh khá hơn so với lần cuối tôi gặp anh đấy.” Sam giơ tay ra, và Vince miễn cưỡng bắt tay.

Lần mới đây nhất Vince gặp Sam, cả hai người họ đều đang như đòn. Sam thì do công việc còn Vince thì do đánh nhau ở quán bar. “Trông cậu tệ hơn đấy.”

Sam bật cười. Một người đàn ông hạnh phúc với một cuộc đời tươi đẹp. Vince không nhớ nổi lần cuối cùng mình cảm thấy như vậy là khi nào. Trước khi anh rời đội, chắc chắn là thế. Có lẽ có vài tia sáng le lói của hạnh phúc khi ở Texas.

Sam choàng tay quanh vai Autumn. “Anh cần nói chuyện với anh trai em.”

“Riêng à?”

“Ừ.”

Cô nhìn từ người này sang người kia. “Liệu mà cư xử đây,” cô ra lệnh. Rồi cô ôm Vince chào tạm biệt. “Gọi cho em khi anh tới Texas để em khỏi lo lắng nhé.”

Anh hôn đỉnh đầu cô. “Được rồi.”

Hai người đàn ông quan sát Autumn đi lên thêm nhà rồi đi vào trong.

“Tôi yêu cô ấy,” Sam nói. “Anh không cần phải lo lắng về cô ấy và Conner.”

“Con bé là em gái tôi và Conner là cháu trai tôi.” Vince khoanh tay ngang ngực và nhìn thẳng vào đôi mắt xanh dương của tên cầu thủ khúc côn cầu.

Sam gật đầu. “Tôi chưa bao giờ nói cảm ơn anh nhỉ.”

“Vì cái gì?”

“Chăm sóc gia đình tôi khi tôi chôi bỏ trách nhiệm. Khi mà tôi không biết tất cả những gì tôi muốn, tất cả những gì quan trọng, nằm ở đây trong ngôi nhà bốn mươi tuổi ở Kirkland này. Chứ không phải là một căn hộ cao tầng ở trung tâm thành phố.”

Một căn hộ cao tầng từng chứa đầy các siêu mẫu và người mẫu Playboy cho tới mùa thu năm ngoái.

“Không phải nơi anh sống,” Sam nói thêm. “Mà là người anh sống cùng mới quan trọng. Tôi sẽ sống ở bất cứ nơi đâu mà em gái anh và Conner muốn.” Anh ta cười toe toét. “Dù vậy tôi phải thú nhận rằng, tôi thích có một bồn tắm mát xa lớn hơn so với bây giờ.”

Dù nói ra điều này khiến anh muốn chết, Vince vẫn nói, “Không có gì.” Và dù cho nó khiến anh muốn chết, anh vẫn nhắc nhở mình rằng đây là lý do anh rời Seattle năm tháng trước. “Nhưng như vậy không có nghĩa là tôi thích cậu.”

Sam bật cười. “Tất nhiên là không.” Anh ta đập vai Vince. “Anh là một gã người nhái phải gió.”

Vince cố không mỉm cười nhưng đành chịu thua. “Rất mừng được biết chúng ta có cùng quan điểm, đồ ẻo lả.” Anh bước tới bên cửa lái xe của chiếc xe tải đi thuê. Anh vẫy tay chào tạm biệt em gái và cháu trai đang nhìn anh từ cửa rồi quành chữ U hướng về Texas. Nhà. Về thị trấn Lovett bé nhỏ thích ngồi lê đôi mách và cửa hàng Gas & Go.

Nhà. Điều đó đã xảy đến lúc nào vậy? Khi nào thì Lovett, Texas, bắt đầu giống như nhà anh? Và liệu bây giờ nó có còn như thế nữa hay không? Giờ đây khi mà Sadie không còn là một phần trong cuộc sống của anh nữa? Anh nghĩ đến cảnh không bao giờ gặp lại cô, không bao giờ thấy cô đi vào cửa hàng Gas & Go, không bao giờ thấy cô nhìn anh hay cơ thể cô ép vào anh, không bao giờ cảm nhận được bàn tay cô đặt trên mặt anh hay giọng nói êm ái của cô vang lên bên tai hay trên cổ anh, và anh lại thấy cái cảm giác nhẹ nhõm hoảng loạn xuất hiện trong dạ dày.

Em gái anh đã hỏi về vụ chia tay. Chẳng có vụ chia tay nào hết. Những gì xảy ra trong góc tối nhà anh giống một sự hủy diệt hơn. Anh đã tỉnh dậy từ một cơn ác mộng, vô phương hướng, bối rối và hết sức sợ hãi.

Và nhục nhã. Sadie là người cuối cùng trên trái đất này mà Vince muốn nhìn thấy anh trong tình trạng đó. Anh đã nhìn vào đôi mắt xanh lo lắng của cô và cảm thấy như mình vừa chìm ngìm trong những sự việc bất thường không đoán biết nổi và anh đã làm những gì mình từng được huấn luyện. Làm nổ tung và giết sạch mọi thứ trong tầm nhìn.

Anh nghĩ đến khuôn mặt cô. Cái cách cô nhìn anh khi họ vội vã mặc đồ. Chờ anh nói một điều gì đó mà anh không thể. Một điều mà anh chưa hề nói với bất kỳ ai ngoài gia đình mình.

Cô nói cô yêu anh, và anh đã làm tổn thương cô. Anh thậm chí còn không phải nhìn vào mắt cô khi thả cô xuống JH cũng biết mình đã làm tổn thương cô sâu sắc đến thế nào, và làm tổn thương Sadie là điều cuối cùng anh muốn. Lần đầu tiên trong những cuộc thỏa thuận với phái nữ, anh quan tâm người đó nói thế nào về mình. Anh chỉ không biết mình sẽ làm gì. Nếu có thể làm bất kỳ điều gì. Có khi tốt nhất là anh chẳng làm gì hết.

***

Sadie ấn nút trên cửa chiếc Saab và cửa sổ xe trượt xuống vài phân. Gió mát lùa vào qua khe hở và mơn man má cô. Ngọn gió bắt được vài sợi tóc vàng, quét chúng lên mặt cô khi cô hướng về Lovett và về nhà.

Nhà. Không giống ngày này vài tháng trước khi cô lái xe về Lovett, cô không cảm thấy lo lắng và bồn chồn muốn bỏ đi nữa. Cô cảm thấy yên bình với quá khứ của mình. Cô không cảm thấy bị gò bó hay trói buộc. Được rồi, có lẽ vẫn hơi thấy thế, nhưng tương lai của cô rộng mở và điều đó cho phép cô hít thở khi ngực cô thít chặt lại.

Trong tuần vừa qua, cô đã ở Arizona, vứt bỏ các cây chết và đóng gói đồ đạc. Cô hoàn thành nốt vài chuyện đang dang dở, rao bán ngôi nhà nhỏ của mình trên thị trường và thuê một công ty vận chuyển.

Ngày thứ hai sau đám tang cha cô, cô đã gặp Dickie và các thành viên còn lại của ban quản lý và quản đốc cũng như các luật sư khác nhau ở Amarillo. Cô gặp gỡ họ trong những ngày sau đó, trước khi đi Arizona, và cô đã được biết rất nhiều điều về việc điều hành trang trại. Cô biết mình có cả tấn thứ khác phải học, nhưng phải thú nhận rằng, cô thích công việc kinh doanh. Tất cả những năm trời chẳng kiếm được một bằng cấp nào đang tỏ ra có ích. Chà, trừ phần Thây ma trong lớp Truyền thông. Cô không biết làm sao mà việc nghiên cứu về các bộ phim thây ma và tác động của chúng đến xã hội lại có ích cho được, nhưng ai mà biết liệu có một thảm họa diệt chủng nào có thể xảy ra trong tương lai hay không chứ? Cô chưa khi nào nghĩ đến sẽ có một ngày mình thật sự muốn sống ở JH. Chưa bao giờ hình dung ra ngày đó, nhưng cô đang trông mong đến lúc tán gẫu với những

người cho vay tiền như khi cô còn là một đại lý bất động sản. Làm việc với những kỳ hạn nộp tiền không thể du di hay có khả năng du di, và giữ cho mọi thứ có tổ chức. Cô có thể tham gia không nhiều thì ít vào việc điều hành trang trại JH tùy ý muốn. Cô thật sự chưa quyết định sẽ tham dự vào bao nhiêu, nhưng cô đã đi đến kết luận rằng mình rất giống cha. Cô yêu JH, nhưng ghét lũ gia súc. Lũ động vật ngu ngốc, bốc mùi chỉ để nướng, làm giày và những cái túi chất lượng cao là tốt mà thôi.

Cô rời đường cao tốc, đi qua cánh cổng của JH. Không giống lần cuối cùng hai tháng trước, không có chiếc xe tải màu đen nào bị hỏng ven đường. Không có anh chàng to con, mạnh mẽ nào cần đi nhờ vào thị trấn.

Cô không thể ngừng băn khoăn liệu Vince đã từ Seattle về hay chưa. Dù điều đó cũng chẳng quan trọng gì. Mọi quan hệ bạn bè tiện lợi đã kết thúc. Chấm dứt. Bị chôn vùi. Anh không hề thử gọi điện hay thậm chí là nhắn tin cho cô từ buổi tối hôm đó, và cô ước gì mình có thể rút lại những lời đã nói tối hôm ấy. Cô ước gì mình không bật ra là mình yêu anh. Chủ yếu là, cô ước gì điều đó không phải sự thật.

Dẫu vậy, sự thật vẫn không thể chối cãi.

Anh mặt trời chiều muộn chiếu sáng rực qua kính chắn gió đằng trước, và cô kéo tấm che mặt xuống trước những tia nắng chói chang. Cô đã yêu một anh chàng vô cảm. Một người đàn ông không thể yêu lại cô. Một người đàn ông đã kéo cô vào, chỉ để đẩy cô đi. Sau khi cô nói cô yêu anh. Trong cái ngày tồi tệ nhất của đời cô. Điều đó khiến anh cũng gần như là gã khốn tệ hại nhất hành tinh.

Ngoài cha mình, cô đã nhờ cho anh nhiều nước mắt hơn bất kỳ người đàn ông nào trên hành tinh này. Chắc chắn là hơn những gì anh đáng được nhận. Trái tim cô tan nát, mệt mỏi, và không có ai để cô trách cứ ngoài bản thân. Anh đã nói thẳng với cô là mình không phải tuýp đàn ông dành cho các mối quan hệ tình cảm. Anh đã bảo cô là anh sẽ thấy chán và đi tiếp. Cô ước gì mình ghét được Vince, nhưng cô không thể. Mỗi lần gọi ra được cả một đầu đầy tức giận với anh, và cô thì không gặp khó khăn gì để làm thế,

hình ảnh trần trụi, hít mạnh không khí vào phổi và nhìn thẳng những thứ mà chỉ mỗi anh nhìn thấy lại bước vào đầu cô, tim cô lại tan nát. Vì cô và vì anh.

Lại một lần nữa cô yêu một anh chàng bị ức chế tình cảm. Lần này cô yêu sâu đậm và mạnh mẽ hơn, nhưng cũng như cả những anh chàng thiếu cảm xúc khác từng chiếm chỗ trong đời mình, cô sẽ quên được anh.

Cô đỗ chiếc Saab lại trước nhà chính, cầm lấy túi du lịch và ví từ ghế sau. Hai bà Parton vẫn đang ở đâu đó trong nhà, nhưng ngôi nhà im ắng khi cô bước vào. Một bản sao di chúc của cha cô nằm trên cùng chồng thư và các tài liệu khác trên chiếc bàn ở lối vào. Cô thả túi xuống và mang chồng thư vào bếp. Cô lấy một lon Diet Coke trong tủ lạnh và đi tới góc ăn sáng nơi mà Vince từng ngồi, nhai nuốt bữa ăn đặc biệt dành cho những người chần gia súc của bà Carolynn.

Cô lật di chúc của cha, trong đó có cả bức thư mà ông đã viết cho cô, và mỉm cười. Không giống những người họ Hollowell khác trước đây, cô sẽ tân trang lại căn nhà. Cô sẽ xếp kho tất cả đồ đạc trong phòng ngủ của cha và chuyển đồ của mình vào. Chiếc ghế da bò và tất cả ảnh chân dung lũ ngựa của ông cũng sẽ được chuyển vào đây. Nếu sống ở JH, cô muốn biến nó thành nhà mình. Cô cũng sẽ nghiêm túc suy nghĩ đến việc dỡ số tranh khổng lồ ở hành lang trên gác xuống. Nếu và vào lúc cô có con, cô không muốn các vị tổ tiên ấy dọa nạt con mình như họ đã dọa cô.

Cô lật đến đoạn di chúc chuyển tiền cho một người thừa hưởng vô danh, vốn cô cứ tưởng nó dành cho con mình sau này. Cô đưa chai Coke lên môi và cau mày. Cô không biết liệu mình có nghe nhầm di chúc hay nó bị đọc sai, nhưng đoạn di chúc này nói về một khoản ủy thác được lập cho một người thừa hưởng vô danh. Người đó được sinh ra vào tháng mười tháng Sáu năm 1985 ở Las Cruces, New Mexico.

Mùng mười tháng Sáu năm 1985? Điều đó có nghĩa quái gì chứ? Las Cruces, New Mexico? Quỹ ủy thác này không liên quan gì đến cô hết. Cô

được sinh ra ở Amarillo. Và nó cũng chẳng liên quan gì đến bất kỳ đứa con nào mà cô có thể có trong tương lai. Chuyện này là sao?

Cửa kính ở sau nhà đóng sập lại và Sadie nhảy dựng lên.

“Cô đã thấy cháu lái xe về,” bà Clara Anne nói khi vào bếp. “Nếu cháu đói, cô có thể lấy cho cháu vài món trong nhà bếp.”

Cò lắc đầu. “Cô Clara Anne, cô cũng có mặt khi di chúc của cha cháu được đọc.”

“Chắc chắn rồi. Một ngày mới đáng buồn làm sao.”

“Cô có nhớ khoản này không?”

“Gì cơ, cháu yêu?” Bà Clara Anne cúi xuống trên tập tài liệu và tóc bà hơi vất sang một bên. Bà lắc đầu. “Đó là gì vậy?”

“Cháu không chắc lắm, nhưng vì sao cha cháu lại lập một quỹ ủy thác cho một người thừa hưởng vô danh được sinh ra ở New Mexico vào ngày mười tháng Sáu năm 1985 chứ?”

Bà nhăn mũi nhăn mày. “Trong ấy ghi thế à?”

“Cháu nghĩ vậy. Cô có nghe thấy đoạn này được đọc trong văn phòng luật sư ngày hôm đó không?”

“Không, nhưng cháu không thể tin vào cô. Ngày hôm đó cô đã vô cùng đau buồn.” Bà đứng thẳng người dậy. “Ngày mười tháng Sáu năm 1985,” bà cân nhắc và búng lưỡi vào răng. “Cô tự hỏi nó có liên quan gì tới Marisol không? Bà ta đã vội vã rời đi.”

Sadie hạ chai Coke xuống bàn. “Ai cơ ạ?”

“Hỏi ông Koonz ấy,” bà Clara Anne gợi ý rồi cắn môi.

“Vâng. Bà Marisol là ai?”

“Cô không có nhiệm vụ nói mấy chuyện này.”

“Cô đã nói rồi. Bà Marisol là ai?”

“Bà vú em mà cha cháu đã thuê sau khi mẹ cháu mất.”

“Cháu từng có một bà vú sao?”

“Trong vài tháng thôi, rồi cô ta đã bỏ đi. Hôm nay cô ta vẫn còn ở đây, thế mà hôm sau cô ta đã đi rồi.” Bà Clara Anne khoanh tay dưới ngực. “Khoảng một năm sau, cô ta quay lại cùng một đứa bé. Chúng ta chưa bao giờ tin đứa bé đó là của cha cháu.”

“Gì cơ?” Sadie đứng lên trước khi cô nhận ra là mình vừa bật người dậy. “Đứa bé nào?”

“Một cô bé. Ít nhất thì tám chắn có màu hồng. Nếu cô nhớ đúng.”

“Cháu có em gái sao?” Chuyện này điên rồ thật. “Thế mà bây giờ cháu mới được nghe về chuyện đó sao?”

“Nếu cháu có em gái thì cha cháu hẳn đã nói với cháu rồi.”

Cô lấy tay vuốt mặt. Có thể nói. Có thể không.

“Và cháu không nghĩ tất cả mọi người trong thị trấn sẽ nói về nó sao?” Bà Clara Anne lắc đầu và buông tay ra. “Đến giờ họ sẽ vẫn bàn tán xôn xao ở quán Wild Coyote ấy chứ.”

Nói vậy cũng đúng. Nếu ông Clive Hollowell có một đứa con riêng, thì đó sẽ là chủ đề bàn luận ở mọi bàn ăn tối trong thị trấn suốt cả thế kỷ. Đến bây giờ chắc chắn cô cũng sẽ được nghe nói rồi.

“Nhưng rồi, cô và cô Carolynn là hai người duy nhất ở đây khi Marisol xuất hiện ngày hôm đó. Và bọn cô chưa bao giờ nhắc đến nó hết.”

Chương 18

Quán bar The Road Kill không thay đổi nhiều lắm trong mười năm qua. Nhạc đồng quê vang lên từ cái máy phát nhạc tự động Wurlitzer từ ngày xưa ngày xưa. Những biển báo cũ và thú nhồi bông vẫn treo đầy tường, các

khách quen sành điệu có thể mua thắt lưng làm từ da rắn chuông và túi xách làm từ da tatu từ kệ trưng bày sau quầy bar bằng gỗ sồi. Chủ quán Road Kill có nghề tay trái là người nhồi bông thú. Và nghe đồn là bà Velma Patterson, người đàn bà tội nghiệp, đã thuê ông ta nhồi bông con chó nhỏ đáng thương của mình, Hector, nạn nhân bất hạnh bị một gã lái xe điên khủng nào đó đâm phải rồi bỏ trốn.

Sadie ngồi ở một chiếc bàn gần góc sau bên dưới một con chó sói nhồi bông, đầu ngẩng lên và tru về phía trần nhà. Đối diện với cô, ánh đèn bar mờ mờ chiếu lên búi tóc phồng đỏ rực của Deeann khi hai người họ nốc vài ly margarita. Khi này Deeann đã gọi điện và dụ dỗ Sadie đến gặp cô ở quán bar. Dù là cô ấy cũng chẳng phải thuyết phục nhiều. Sadie cũng chẳng có việc gì đang dang dở hay có gì muốn làm. Sáng hôm đó cô đã gặp ông Koonz và phát hiện ra rằng cha cô đã hỗ trợ cho “người thừa hưởng vô danh” trong hai tám năm qua. Không có chứng nhận quan hệ cha con. Hay thậm chí có bất kỳ cái tên nào trong tài khoản ngân hàng Wells Fargo ở Las Cruces. Ít nhất đó là những gì luật sư của cha cô đã bảo cô, nhưng cô không tin ông ta.

“Tớ luôn cố gắng đi chơi vào các dịp cuối tuần khi chồng cũ của tớ trông lũ nhóc,” lúc nhấp cốc rượu đã khuấy lên, Deeann nói.

Sadie thích rượu pha đá hơn, ít có khả năng bị đông não. Để đến quán Road Kill, cô mặc một chiếc váy mùa hè trắng đơn giản, áo khoác mỏng xanh dương và đi boots. Càng đi boots nhiều thì cô càng nhớ rõ lý do mình từng vô cùng thích chúng. Chúng mềm đến mức vừa vịn với chân cô như một đôi găng tay êm ái.

“Ngôi nhà quá tĩnh mịch khi không có lũ nhóc.”

Sadie cũng hiểu cảm giác về những ngôi nhà như thế. Buổi tối, khi hai bà Parton đã ra về, căn nhà quá mức im ắng. Im ắng đến mức cô có thể nghe thấy tiếng ngựa của cha mình trong bãi quây súc vật. Im ắng đến mức cô lắng tai nghe tiếng một chiếc điện thoại chẳng bao giờ reo, một tiếng bíp

báo một tin nhắn chẳng bao giờ được gửi, và tiếng một chiếc xe tải chẳng bao giờ lăn bánh đến cửa trước nhà cô.

“Chúng ta thực sự không có cơ hội trò chuyện kể từ hôm cha cậu mất.” Deeann nhấp một ngụm. “Cậu thế nào?”

“BẠN.” Cô thích như thế. Bạn bị đến mức cô không có thời gian để ngồi xuống và nghĩ đến việc mất cha. Và Vince. Mặc dù cô cho là Vince thực ra cũng chưa từng là của mình để mà mất.

“Hôm nọ tớ đã lái xe ngang qua cửa hàng Gas & Go và thấy có bảng hiệu mới. Khi nào thì Vince mở lại?”

Sadie đã thấy tấm bảng mới và xe của Vince đỗ cạnh nhà trên đường đi qua thị trấn sáng hôm đó, khi cô lái xe tới chỗ luật sư ở Amarillo. Tim cô đã tăng tốc và ngừng đập trong cùng một lúc. Một tiếng đập đau đớn và tiếng thịch đờ đẫn. Một nỗi đau khiến móng mắt cô cay xè, và cô đã hết sức cố gắng để ghét anh. “Tớ không biết khi nào thì anh ta sẽ mở cửa hàng nữa.”

“Không phải hai người đang hẹn hò sao?”

Hẹn hò ư? “Không. Bọn tớ không yêu nhau. Anh ta được tự do gặp gỡ bất kỳ ai anh ta muốn.” Cô uống một ngụm rượu và nuốt xuống với cảm giác đau đớn trong lồng ngực. “Cậu có thể hẹn hò với anh ta.” Mặc dù có lẽ cô nên cảnh báo Deeann trước là Vince sẽ thấy chán và đi tìm người khác. Có khả năng là vào chính cái ngày tồi tệ nhất đời cô ấy. Ngày cô ấy phải chôn cất cha mình và phải đối phó với bánh Frito của dì anh ta. Tên khốn.

Deeann lắc đầu, chân mày cô nhíu lại trên đôi mắt nâu. “Tớ sẽ không đời nào hẹn hò với người yêu cũ của bạn. Vince đẹp trai thật đấy, nhưng như thế vẫn không được. Vậy là phạm luật. Luật của con gái.”

Sadie biết có lý do để mình thích Deeann mà.

“Mặc dù...” Deeann lắc cốc rượu. “Tớ đã hẹn hò với bạn trai cũ của Jane Young.” Cô giơ một tay lên khước miệng. Nhưng cô ta quăng lưới quá rộng, cậu hiểu ý tớ chứ.”

Sadie rướn người về phía trước. Lâu lắm rồi cô không ngồi tám chuyện với các bạn gái, cô đã quên mất mình nhớ thú vui đó đến mức nào. Và, đúng vậy,... tin ngồi lê đôi mách. Miễn là nó liên quan tới người mà cô không thích. “Jane lãng nhãng sao?” Một hành động mà thường thì không khiến cô đánh giá xấu một cô gái nào. Nhưng Jane rất xấu tính.

“Chà, như bà tớ hồi trước hay nói, ‘Cô ta thả tóc và tất tần tật xuống.’” Cô đặt tay xuống bàn. “Và cô ta đã chơi bời với gã chồng cũ Ricky của tớ một thời gian.”

Sadie há hốc miệng. Deeann đã làm bạn với chị em nhà Young từ hồi học trường dạy xã giao. “Như thế là phạm luật.”

“Cô ta nghĩ tớ không biết.” Deeann nhún vai và nghịch chiếc vòng cổ bằng bạc. “Nếu cô ta không mua trang sức ở chỗ tớ thì tớ đã nghĩ chơi với cô ta rồi.”

À, Deeann không để những quy luật của tình bạn cản lối chuyện làm ăn. Tốt cho cô ấy.

“Bạn trai cũ của cô ta giỏi chuyện chăn gối hơn Ricky. Tớ kiếm được hai cậu nhóc từ gã đó đúng là một phép màu.”

Sadie bật cười và hai người họ gọi thêm một cốc nữa. Cô nhấp rượu khi Road Kill trở nên đông đúc với những người mà cô đã quen biết gần hết cả đời. Cô chơi bi-a ở phòng sau với Cam Stokes và Cordell Parton rồi bị thua cả hai. Cô rất vui vẻ, nhưng đến mười một giờ cô đã sẵn sàng rời đi. Sáng mai bác sỹ thú y sẽ đến JH để kiểm tra Maribell và tiêm cho nó một liều Pneumabort^[1]. Ông Tyrus đủ khả năng lo cho con ngựa, nhưng Maribell ngày càng già đi và đây sẽ là đứa cuối cùng của nó. Đứa cuối cùng trong lũ ngựa của cha cô, và Sadie muốn có thêm một người nữa xác nhận rằng mọi thứ tiến triển theo lẽ thường.

[1] Một loại kháng sinh giúp ngựa không bị sảy thai bởi virus rhinopneumonits.

Cô cất gậy đi và ra khỏi phòng sau để tìm Deeann.

“Tớ vừa định đi tìm cậu đây,” Deeann nói giữa quán bar. “Vince ở đây.”

Sadie đưa tầm mắt qua búi tóc trên đầu Deeann nhìn sang những cơ ngực rắn chắc dưới một cái phong phía sau cô ấy vài mét. Anh mặc áo phong nâu và quần dài như thường ngày, và hình ảnh của anh khiến tim cô thất lại. Cô rời mắt khỏi cái cổ lớn và cảm anh, nhìn lên đôi mắt xanh lục đang nhìn vào mình.

“Cậu có muốn đi không?” Deeann hỏi.

“Không.” Cô lắc đầu dù cho cô đã định rời đi. Trong một thị trấn cỡ Lovett, cô nhất định sẽ chạm mặt anh. Tốt nhất là giải quyết cho xong chuyện. Anh đi đến chỗ cô và cô ép mình đứng im như tượng. Không bỏ chạy, đấm anh hay vòng tay quanh khuôn ngực rộng của anh.

Anh nghiêng đầu sang một bên và nhìn mặt cô. “Em thế nào, Sadie?” anh nói giữa quán bar ồn ào.

Giọng anh phả hơi vào cô và làm cảm xúc trong cô khuấy động. “Tạm tạm.”

Anh khoanh tay trên ngực. “Em sẽ ở lại Lovett à?”

“Trong lúc này.” Chuyện phiếm. Với Vince sao? Cô không làm được. Không mà không tan nát cõi lòng.

“Đây là Blake bạn anh,” anh nói và ra dấu về phía người đàn ông đang đứng bên cạnh. “Cậu ấy đang giúp anh sửa kệ ở cửa hàng Gas & Go.”

Sadie quay sang người đàn ông mà lúc trước cô không chú ý đến và tự hỏi làm sao mình có thể bỏ qua anh ta. Anh ta to con, tóc vàng và mang đậm dáng dấp quân nhân. Cô chìa tay ra. “Rất vinh hạnh được gặp anh, Blake.”

Blake cười toe toét và bắt tay cô. “Tôi mới thấy vinh hạnh cùng ạ.”

Vince duỗi tay và đặt lòng bàn tay lên ngực bạn mình. Họ nhìn nhau ảm ý, và Blake chuyển sự chú ý sang Deeann. “Tôi yêu những cô nàng tóc đỏ.

Tên em là gì, cô em xinh đẹp?”

Sadie cố không đảo tròn mắt nhưng Deeann vớ lấy cơ hội như vớ được vàng. Hai người mới kịp trao đổi tên là đã về phòng sau để chơi bi-a rồi.

“Em cần đồ uống không?”

Đứng gần thế này, tim cô đập thình thịch trong ngực và cổ họng. “Em đang trên đường về.”

Tầm mắt anh hạ xuống nhìn môi cô. Theo cái cách anh vẫn nhìn cô nói chuyện. “Anh sẽ đưa em ra.”

“Không cần.”

Anh đặt tay lên eo lưng cô và cô để yên. Như thể việc ấy chẳng phải chuyện gì ghê gớm. Như thể không phải anh đã làm tim cô tan nát. Như thể sự động chạm của anh không làm cô muốn rúc vào ngực anh. Như thể cô không bị tổn thương đau đớn đến mức cô tự hỏi vì sao mình còn chưa chết.

“Mọi chuyện ở JH ra sao?”

Như thể sự động chạm của tay anh và mùi da thịt anh không làm đầu cô rối tung và các giác quan của cô đảo lộn. “Em có thể có một cô em gái,” cô thốt ra khi họ bước ra bầu trời đêm tháng Năm lạnh giá. Cô không định thú nhận điều đó với ai. Đặc biệt là Vince. Họ không còn là bạn nữa. Anh không cần biết việc của cô, nhưng cô hiểu anh đủ rõ để biết anh sẽ không nhắc đến chuyện đó với bất cứ ai. Cô không cần phải xin anh đừng nói.

“Gì cơ?”

“Không có gì. Quên đi. Đừng bận tâm.” Khi đã ra ngoài, cô bước lùi ra và tay anh rơi xuống. “Cũng có khả năng đó không phải là sự thật, và em thậm chí cũng không biết làm sao để tìm ra cô ấy nếu điều đó có thật đi chẳng nữa.”

Họ rảo bước dưới những vì sao giăng khắp bầu trời Texas tối đen, nhưng Vince không thấy có chút gì êm đềm trong buổi tối này. Sự yên bình không

xoa dịu được anh. Anh không hề biết là Sadie sẽ đến Road Kill. Không hề biết mình sẽ cảm thấy thế nào vào lần đầu tiên anh gặp lại cô. Không hề biết rằng anh cảm thấy như thể thế giới đang vỡ vụn dưới chân kể cả khi nó hoàn toàn bất động. Không hề biết phổi anh sẽ cháy lên cùng mỗi hơi thở anh cố hít vào.

“Xe em kia.” Cô chỉ sang trái, và tiếng đá lạo xạo dưới gót boot của cô vang lên trong không gian giữa họ. Lần cuối cùng cô đi đôi boot đó, anh đã ở sâu trong cô, áp vào tủ lạnh nhà anh. Lạc lối trong cô và không nghĩ gì đến kết thúc. Không nghĩ đến điều gì ngoại trừ cảm giác tuyệt vời khi ở cùng cô. “Bây giờ anh quay vào được rồi,” cô nói thêm.

Anh không thể quay lại. Không phải bây giờ. Họ dừng lại cạnh cửa xe cô và anh đưa tay về phía cô. Cô lùi lại, và một lần nữa tay anh lại buông thõng xuống. “Anh không bao giờ muốn làm tổn thương em, Sadie,” anh nói.

Cô nhìn xuống mũi boot. “Em đã biết là anh sẽ thấy chán và đi tiếp.”

“Anh không hề chán.” Anh không lặp lại sai lầm đưa tay về phía cô lần nữa và nắm chặt tay mình lại. “Chưa bao giờ thấy chán.”

Cô lắc đầu, ánh trắng rơi lên mái tóc nhạt màu và má cô. “Điều đó không quan trọng.”

“Có đấy.”

“Vậy thì vì sao anh lại đối xử với em như thể em không quan trọng?” Cô ngược lên và đặt một bàn tay lên ngực. “Như thể em chẳng là gì hết.”

Bởi vì cô đã thấy anh lúc thảm hại nhất. Bởi vì anh ghét chuyện mình có những con ác mộng như mấy cô bé con và giờ cô còn biết về chúng. Bởi vì anh cảm thấy mình còn kém cỏi hơn cả không gì hết. “*Em* chưa bao giờ chẳng là gì hết.”

“Em vẫn luôn biết anh sẽ đi tiếp. Em vẫn luôn biết chuyện giữa chúng ta sẽ kết thúc, nhưng anh có cần phải làm tan vỡ tim em vào cùng một ngày

em chôn cất cha mình không?”

“Anh xin lỗi.”

“Anh không thể đợi được sao? Ít nhất một ngày thôi?”

Anh không hề có ý định chấm dứt mọi chuyện. Anh sẽ đánh đổi bất cứ thứ gì để rút lại đêm đó. Để thức chong chong cả đêm và không cho phép bản thân ngủ thiếp đi. Để thức suốt đêm và ngắm nhìn cô trong khi cô ngủ. “Anh xin lỗi, Sadie.”

Ánh trắng rọi lên trán cô khi cô nhú mày. “Xin lỗi. Những người giẫm lên chân em nói họ xin lỗi. Anh đã giẫm nát tim em và đó cũng là tất cả những gì anh có thể nói sao? Anh xin lỗi à?”

“Ừ.” Chủ yếu anh xin lỗi vì anh đang đứng cạnh cô và không thể chạm vào cô. Anh không thể kể cho cô tất cả những việc mình đã làm xong ở Gas & Go và nghe cô kể về tất cả những gì đang diễn ra trong cuộc đời cô.

Cô di chuyển trước khi anh thấy cô lao vào mình. Cô đặt tay lên ngực anh và đẩy thật mạnh. “Xin lỗi à?” Cô giận dữ đến mức cô làm anh lùi hẳn lại. “Chắc anh nghĩ nói thế là dàn xếp mọi thứ ổn thỏa đấy nhỉ.”

“Không.” Anh đặt tay lên trên tay cô. “Không còn gì ổn nữa hết.” Anh rê tay lên tóc cô và cúi mặt xuống. “Anh muốn em,” anh thì thầm. “Anh chẳng bao giờ muốn gì như anh muốn em.”

“Vince.” Tên anh thoát ra trên môi cô phả hơi nhẹ trên môi anh và làm anh choáng váng. Anh không xong mắt rồi. Anh hôn cô. Nghiến ngấu cô với sự khao khát mà anh thậm chí còn không biết đã nằm yên trong linh hồn mình. Nó đốt cháy anh trong địa ngục dữ dội của nhu cầu và khao khát nguyên thủy. Bùng nổ và không gì trói buộc. Hoang dại và nằm ngoài tầm kiểm soát. Tay anh di chuyển trên người cô. Ve vuốt, kéo cô áp vào anh khi miệng anh nuốt trọn cô. Anh muốn kéo cô vào, ngón ngấu lấy cô và không bao giờ để cô đi nữa.

“Vince!” Cô đẩy anh và bước lùi lại vài bước. “Dừng lại.” Cô giơ mu bàn tay lên che miệng. “Em sẽ không để anh làm tổn thương em thêm nữa.”

Phổi anh đau nhói khi anh hít vào từng hơi thở sâu, cố điều hòa hơi thở. “Anh không muốn làm tổn thương em.”

“Nhưng anh sẽ.” Cô mở cửa xe, nhưng cô sẽ không đi đâu hết. Cô là của anh. Anh có thể thay đổi suy nghĩ của cô.

Anh nắm lấy khung cửa. “Em đã nói em yêu anh.” Anh muốn cô yêu anh. Muốn điều đó nhiều hơn anh nhớ đã từng muốn bất cứ thứ gì trong đời.

“Em sẽ vượt qua được thôi.” Dưới ánh trăng, một giọt nước mắt chảy xuống bờ má trắng bệch của cô. Hình ảnh đó làm bụng anh thót lại và anh thả tay xuống. “Hãy tránh xa em ra để em không còn yêu anh nữa. Tránh xa ra để em không còn cảm thấy gì với anh hết.”

Sadie không khóc. Kể cả trong cái ngày cha cô mất hay ngày cô chôn cất ông. Vince nhìn cô lái xe đi, cảm thấy vừa tê liệt vừa quặn ruột gan. Vô vọng. Như khi anh cố gắng cứu Pete.

Cơn thịnh nộ vốn sôi sục khắp người anh thoát ra ngoài. Thành cơn cuồng nộ thật sự. Thứ cuồng nộ mà anh đã cảm nhận vào những ngày sau khi Pete mất. Trong những ngày mà anh đã vật lộn để lấy lại thính giác và sau đó, sau khi rời bỏ đội quân mà anh từng yêu quý. Và thứ cuồng nộ mà anh đã cảm thấy vào buổi tối anh đánh nhau với cả một quán bar đầy những gã lái mô-tô phân khối lớn.

Chương 19

Sadie xếp lại chồng gối trên giường và lùi lại để ngắm nhìn thành quả lao động. Có lẽ một chút màu tía là cần thiết. Lần tới khi lái xe đến Amarillo, cô sẽ tìm một thứ gì đó màu tía ở cửa hàng bán đồ nội thất.

Cô nhìn khắp phòng ngủ chính với cảm xúc lẫn lộn giữa buồn bã và yên bình. Cô đã tự trang trí căn phòng với đồ đạc màu trắng và tấm thảm trắng to rộng của mình, và cô cảm thấy như đang ở nhà. Thoải mái. Anh Captain

Church Hill vẫn treo trên lò sưởi đá và ảnh cưới của cha mẹ cô nằm trên mặt lò sưởi, nhưng mọi thứ khác đã bị đem ra ngoài và cất vào góc xép. Tất cả, trừ bộ lược bạc mà cô biết cha đã tặng mẹ trong đêm tân hôn. Cô đã tìm thấy bộ lược này trong tủ đựng tất của cha mình cùng một cái cà vạt dây cũ kỹ và đã quyết định để cả hai lại trong tủ quần áo của mình.

Ban nãy bác sĩ thú y đã ghé qua và kiểm tra Maribell. Bác sĩ và ông Tyrus đã siêu âm bào thai và nhận thấy con ngựa cái sẽ sinh một chú ngựa giống con vào mùa thu tới. Ở đâu đó trên thiên đường, cha cô đang nhảy jig thật vui vẻ. Có thể là cùng với mẹ cô.

Sadie rời phòng và đi vào hành lang đầy các bức chân dung, vẫn không chắc mình nên làm gì với đồng ảnh cũ này. Cô đi trên hành lang tới phòng làm việc của cha mình và ngồi xuống sau cái bàn gỗ cũ kỹ mà chắc chắn sẽ bị bỏ đi. Chiếc ghế Navajo^[1] bằng da cũ mềm rất êm ái và có thể được giữ lại. Cô mở laptop ra và gõ “tìm họ hàng thất lạc” trong công cụ tìm kiếm. Cô phải tìm một việc gì đó thú vị lấp đầy cả ngày. Lấp đầy khoảng trống cô đơn. Cô không thể gọi Vince giải cứu mình nữa, và tìm một cô em gái thất lạc đã lâu - nếu cô thực sự có một cô em gái thất lạc - có vẻ là việc đúng đắn để làm. Nếu Sadie bị che giấu sự thật suốt cả đời thì em gái cô biết gì? Và nếu đúng là cô có một cô em gái, thì liệu cô ấy sẽ trông thế nào?

[1] Bộ tộc người da đỏ lớn nhất nước Mỹ.

Tìm kiếm cô ấy cũng như bịt mắt tìm đường vậy. Cô không biết phải làm gì để tìm được một người thất lạc đã lâu. Cô có tên mẹ, ngày sinh và bệnh viện sinh ra. Thông tin từ quỹ ủy thác mà cha cô đã thiết lập và số tài khoản ngân hàng, nhưng cô không biết phải làm thế nào với những thông tin ấy. Cô cũng không biết mình có thể tin tưởng ai để phó thác những thông tin ấy. Đó không phải là chuyện mà cô muốn lộ ra ngoài. Ít nhất cũng chưa được. Người duy nhất mà cô kể cho là Vince, và lần đó hoàn toàn là vô tình.

Cô rời mắt khỏi màn hình máy tính. Gặp lại Vince đúng là rất khó khăn. Chỉ nhìn anh thôi cũng khiến trái tim sứt mẻ của cô nhức nhối vì anh. Rồi anh hôn cô với nhiều đam mê và dục vọng hơn bất kỳ lần nào cô từng cảm

nhận được trước đây. Anh đã trao đi nhiều khao khát trong nụ hôn ấy hơn tất cả những nụ hôn trước cộng lại. Có lẽ vì anh vẫn chưa tìm thấy ai thay thế cô, và hôn lại anh cũng thật sự quá dễ dàng. Để anh chạm vào cô, về nhà cùng anh và làm tình. Anh muốn cô. Chính miệng anh nói ra điều đó, nhưng anh không yêu cô. Và không đời nào cô yêu những người đàn ông không thể yêu mình như những gì mình xứng đáng được nhận nữa. Sự ra đi của cha đã dạy cô đừng thụ động chờ đợi và nín thở chờ một tuyên bố vĩ đại mà vài người đàn ông đơn giản là không có khả năng trao đi hay cảm thấy.

Chuông cửa reo và cô chờ bà Clara Anne ra mở cửa. Khi nó reo thêm lần nữa, cô nhồm dậy và đi ra cửa. Cô kéo cánh cửa to ùng ra và Vince đứng trên tấm thảm đón khách rộng của JH. Bộ thường phục áo phông và quần trơn đã biến mất, hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng và quần kaki giống như hôm đám cưới Tally. Chỉ còn thiếu mỗi cà vạt. Anh cao lớn, mạnh mẽ và đẹp trai đến mức dạ dày cô xoắn lại thành cục.

Anh nhìn thẳng vào cô qua đôi mắt màu lục, dường như cùng một lúc thu lại cả người cô vào trong mắt. Chạm vào cô ở đây rồi ở đó bằng ánh mắt của mình. “Sadie” là tất cả những gì anh nói.

Sau vài giây dài đằng đẳng, cô hỏi, “Vì sao anh lại ở đây?”

“Anh mang đến cho em một cái tên.”

“Của?”

“Một người có thể tìm ra liệu em có em gái hay không?” Anh đưa cho cô một mẫu giấy đã gấp lại làm đôi. “Cậu ấy sẽ tìm ra nhiều hoặc ít theo ý em.”

“Cảm ơn anh.” Cô lấy mẫu giấy trên tay anh và nhét vào túi sau quần jeans. “Anh không cần phải lái xe cả quãng đường tới đây để đưa cho em cái này. Anh có thể nhắn tin cho em cũng được mà.”

“Còn nữa.”

“Gì vậy?”

“Mời anh vào đi.” Anh hắng giọng. “Đi mà.”

Còn nữa ư? Làm sao anh biết nhiều hơn được nữa? Cô không hề đưa cho anh bất cứ thông tin gì. Cô bước tránh sang một bên và anh đi ngang qua cô vào hành lang. Cô quay người lại và tựa lưng vào cánh cửa đã đóng lại.

“Tôi qua sau khi em rời quán bar, anh đã muốn đánh người. Tâm trạng anh vô cùng tồi tệ và anh muốn làm cho ai đó cũng cảm thấy tệ hại như mình vậy. Hồi xưa hẳn anh sẽ làm vậy.”

Sadie liếc nhìn tay anh rồi ngẩng lên nhìn khuôn mặt lạnh lặn của anh. “Nhưng anh đã không đánh nhau.”

Anh lắc đầu, và một nụ cười méo xệch kéo cong môi anh. “Nếu anh xuất hiện với một con mắt bầm đen ở đám cưới của em gái mình, con bé sẽ đánh anh.” Anh dừng lại và nụ cười trên môi anh tắt ngóm. “Chủ yếu anh không đánh ai vì anh không muốn em nghĩ anh là loại đàn ông không thể kiểm soát bản thân mình. Lần đầu tiên trong đời anh quan tâm một người phụ nữ nghĩ thế nào về mình. Anh quan tâm em nghĩ gì.”

Đáy tim cô hơi thất lại và cô cố gắng không hiểu những lời của anh thành một ý mà chúng không hề có nghĩa như vậy. Quan tâm đến suy nghĩ của một ai không đồng nghĩa với việc ta yêu người đó.

“Tôi qua khi nhìn thấy em, anh cứ nghĩ chúng ta có thể quay lại như cũ. Rằng chúng ta sẽ tiếp tục lại từ nơi chúng ta kết thúc.”

“Điều đó không khả thi đâu.”

“Anh biết. Anh không bao giờ có ý để em tiến xa hơn tình một đêm.”

“Em biết.” Cô nhìn xuống sàn nhà dưới chân mình. Cô không bao giờ có ý định để anh tiến xa hơn một người bạn tiện lợi. Nhưng phần bạn bè đã biến thành tình yêu.

“Nhưng một đêm đã biến thành hai, hai thành ba, rồi ba thành một tuần và một tuần thành hai tuần. Hai tuần thành hai tháng. Anh chưa từng gắn bó với một người phụ nữ nào lâu như với em.”

Cô ngược lên. “Em hiểu rằng mình nên thấy phồng mũi vì anh mất nhiều thời gian hơn mới thấy chán.”

“Tôi qua anh đã bảo em là anh không hề chán. Anh chưa sẵn sàng kết thúc.”

“Vậy vì sao lại làm thế?”

Anh khoanh tay ngang ngực. “Bởi vì em đã thấy anh trông thế nào vào tối hôm đó. Anh không bao giờ muốn em nhìn thấy mình như thế. Không ai trừ một bác sĩ Hải quân biết về các giấc mơ ấy và anh không muốn bất kỳ ai biết hết. Đặc biệt là em.” Anh lắc đầu. “Không bao giờ là em.”

Cô thôi dựa người vào cửa. “Vì sao?”

“Bởi vì anh là đàn ông.” Anh nhún vai và buông thõng xuống “Bởi vì đáng ra anh phải xử lý được tất cả mọi việc. “Bởi vì anh là một thành viên SEAL của Hải quân. Bởi vì anh là một chiến binh và anh không mắc chứng PTSD. Bởi vì đáng ra anh không nên sợ hãi một giấc mơ cởn con.”

“Đó không phải là một giấc mơ cởn con.”

Anh đưa mắt qua vai cô nhìn vào một lọ hoa cắm đầy hoa hồng vàng mà bà Clara Anne đã cắt trong vườn. Anh mở miệng ra và lại khép lại.

“Anh đã có những giấc mơ ấy bao lâu rồi?”

“Từ khi Pete mất. Lúc có lúc không trong khoảng sáu năm.”

“Bạn thân của anh, Pete Wilson à?”

“Phải.”

“Điều gì đã xảy ra với Pete?”

Anh nhìn cô, nhưng một lần nữa, cô lại nghĩ anh đang bỏ qua mình để nhìn vào một thứ gì đó mà cô không thể nhìn thấy. Và cũng giống như lần trước, nó làm tan nát trái tim vốn đã vỡ tan của cô. “Đáng ra anh mới là người thiệt mạng. Không phải cậu ấy. Bọn anh bị chặn lối, nhận những phát

đạn dữ dội, đạn cắm vào cây và đá, đến từ mọi hướng. Pete nổ súng, bắn vào tất cả mọi thứ bằng một tay còn tay kia kêu viện trợ không quân. Bọn anh bị vây kín, với lính thủy đánh bộ bên dưới bắn thẳng lên nhằm vào quân Taliban. Nhưng chúng quá đông. Hàng trăm người. Không có cách nào để rời khỏi ngọn núi chết tiệt đó. Quá nhiều tay khủng bố. Không có gì để làm ngoại trừ nạp đạn vào súng và hy vọng rằng cuộc không kích xảy ra kịp lúc để cứu mạng bọn anh.”

Cô cảm thấy thôi thúc muốn đặt tay lên bên mặt anh và nhìn vào mắt anh. Nhưng cô không làm vậy. Cô yêu anh nhưng không thể chạm vào anh. “Em mừng vì anh đã không chết vào ngày hôm đó.”

Anh lại nhìn sang trái. “Pete nhận ba viên đạn. Một viên vào chân trái và hai vào ngực. Anh không bị thương, ít nhất không phải do đạn của quân Taliban. Những người phụ trách ném bom và lái máy bay lên thẳng xả bom xuống, cho nổ tung khe núi đó cho tới khi toàn bộ lính Taliban bị xóa sổ. Khi máy bay cứu nạn từ phía nam tiến đến, Pete đã ra đi rồi. Anh bị điếc và đang nôn ra mật, nhưng anh vẫn còn sống.”

Sadie giơ một tay lên. “Chờ đã. Anh đã bị điếc ư?”

“Do chấn động của vụ không kích.” Anh nhún vai như thể đó chẳng phải chuyện gì to tát. “Anh đã lấy lại được thính lực trừ sáu mươi phần trăm bên tai trái.”

Vậy ra đó là lý do thỉnh thoảng anh quan sát cô nói. Cô cứ tưởng anh thích ngắm môi cô cơ đấy.

“Anh chưa bao giờ kể cho bất kỳ ai về Pete, nhưng em đã thấy anh lúc thảm hại nhất, vì vậy anh nghĩ em nên biết điều đó. Hôm nay anh đến đây để nói cho em biết vì sao anh hành xử như thế sau khi em đã thấy anh thảm hại và... Chà, thấy anh ở góc tường.”

Anh không nợ cô lời giải thích. “Anh không hề thảm hại.”

“Một người phụ nữ nên cảm thấy an toàn khi ở cạnh một người đàn ông. Không phải thấy anh ta run rẩy trong góc nhà, hét lên với bóng tối.”

“Em luôn cảm thấy an toàn khi ở cạnh anh. Kể cả vào tối hôm đó.”

Anh lắc đầu. “Một người đàn ông nên chăm sóc cho người phụ nữ. Không phải ngược lại. Em đã trông thấy anh lúc ấy và anh xin lỗi về điều đó. Anh xin lỗi vì rất nhiều chuyện, đặc biệt là vì anh chỉ thả em xuống nhà tối hôm đó. Anh gần như đã hy vọng em có thể quên sạch chuyện đêm đó.”

“Đó là lý do anh lái xe cả quãng đường tới đây ư?” Anh nên biết là cô sẽ không ngồi lê đôi mách mới phải. Chà, về bất cứ điều gì trừ tính lãng nhãng của Jane. “Em sẽ không bao giờ tiết lộ điều đó cho ai hết.” Và cũng như chuyện bị đá ở ngưỡng cửa nhà mình, cô cũng sẽ không bao giờ kể chuyện đó cho ai.

“Anh không lo lắng việc em sẽ kể cho ai khác. Và đó không phải là lý do duy nhất anh ở đây. Còn nữa.”

Nữa sao? Cô không biết mình còn có thể nghe thêm bao nhiêu nữa trước khi lại tan nát cõi lòng. Giống như tối qua khi cô nức nở suốt cả quãng đường về nhà. Cô thấy biết ơn vì không có ai nhìn thấy mình như thế.

“Anh xin lỗi vì tối qua anh đã làm em khóc.”

Khí thật. Lúc ấy trời tối om và chỉ có một giọt nước mắt duy nhất rỉ ra. Cô ước gì anh đã không nhìn thấy nó. Ước gì cô có thể nuốt nó lại.

“Anh không bao giờ muốn trở thành lý do để em khóc nữa.”

Cách duy nhất điều đó có thể thành hiện thực là anh đi về và cho cô thời gian để chữa lành trái tim sứt mẻ của mình. Cô lùi lại một bước và với tay lấy tay nắm cửa sau lưng. Móng mắt cô cay xè và nếu anh không nói nhanh lên rồi rời đi, cô sợ rằng anh có thể sẽ lại thấy mình khóc. “Thế thôi hả?”

“Còn một điều nữa mà anh đến đây để nói với em.” Cô cụp mắt xuống nhìn khuy áo thứ ba trên áo anh. “Gì vậy?” Cô không biết liệu còn có gì để nói. Chỉ có tạm biệt.

Anh hít một hơi thật sâu và thốt lên. “Anh yêu em.”

Mắt cô ngẩng lên nhìn anh và một tiếng “Gì cơ?” độc nhất thì thào vang lên từ môi cô.

“Anh ba mươi sáu tuổi, và anh đang yêu lần đầu tiên. Anh không biết điều ấy cho thấy thế nào về anh. Có lẽ là anh đã chờ đợi em cả cuộc đời.”

Miệng cô há hốc và cô hít vào thật sâu. Cô đang cảm thấy khá là lâng lâng, như thể sắp bất tỉnh. “Vince. Có phải anh vừa nói anh yêu em không?”

“Phải, và điều này làm anh sợ hãi vô cùng.” Anh nuốt nước bọt xuống thật mạnh. “Làm ơn đừng nói cảm ơn.”

Cô cắn thành môi để khỏi mỉm cười, run rẩy, hoặc cả hai.

“Em thật lòng khi nói em yêu anh chứ?”

Cô gật đầu. “Em yêu anh, Vince.” Em cứ nghĩ anh sẽ chỉ là một người bạn tiện lợi mà thôi. Rồi anh đã trở thành một người bạn thật sự, mua Cheetos và Diet Coke cho em. Em đã yêu anh.”

“Cheetos sao?” Anh cau mày. “Chỉ mất có chừng đây thôi à?”

Không còn rất nhiều điều nữa. “Anh đã giải cứu em, Vince haven.” Cô tiến một bước về phía anh và ngửa đầu ra sau để nhìn vào mắt anh. Bất kỳ lúc nào cô cần đến anh thì anh đều ở đó.

“Anh sẽ luôn giải cứu em.”

“Và em cũng sẽ giải cứu anh.”

Một khóe miệng của anh nhếch lên. “Khỏi?”

“Khỏi chính bản thân anh. Khỏi sang tuổi ba mươi bảy mà không có em.”

Anh đặt tay lên má cô. “Anh yêu em, Mercedes Jo Hollowell. Anh không muốn sống thiếu em thêm một ngày nào nữa.” Anh vuốt nhẹ ngón cái lên má và môi dưới cô. “Tên khốn Sam Leclair đã nói gì nhỉ. Một điều nào đó rằng người ta sống ở đâu không quan trọng. Mà là người người đó sống

cùng.” Anh hôn cô và nói thêm bên cạnh môi cô, “Chúa ơi, anh ghét những lúc gã đó nói đúng.”

Sadie cười khẽ và cầm lấy tay Vince. Thỉnh thoảng mỏ neo không chỉ là nơi chốn, mà là một con người. JH là nhà cô. Vince là mỏ neo của cô. “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Một nơi riêng tư hơn. Nơi mà anh sẽ giải cứu em khỏi cái quần jeans chật căng này và em sẽ giải cứu anh khỏi cái quần xấu xí đó.”

“Hooyah.”

